

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kötü Ruhlar Defteri Serisi

İÇİ GEÇMİŞ BÜYÜLER

ERİKA MCGANN

Asla arkana bakma!

Çeviren: İlke Atacan

ERİKA MCGANN İÇİ GEÇMİŞ BÜYÜLER

Asla arkana bakma!

Grace ve dört arkadaşı Jenny, Rachel, Adie ve Una yeni büyüler öğrenip usta birer cadı olmak için çok heyecanlıdır. Tecrübeli ve cesur bir cadı olan Bayan Gold ile tanıştıklarında hiç düşünmeden derslere başlarlar.

Kısa sürede yeni büyüler öğrenen kızlar, Bayan Gold'un kim olduğunu merak edince geçmiş zamana dönmek gibi sihirli bir hata yaparlar. Yanlış bir büyü yüzünden işler karışınca Grace'in arkadaşlarına olan güveni sarsılır. Araları bozulan beş kızın dostluklarının tehlikeye girmesiyle büyük bir fırtınanın kopması da an meselesidir.

Geçmiş ile şimdiki zaman arasında gidip gelen bu macerada, Grace yanlış büyüyü bozup hem kızları hem de kendisini bu beladan kurtarmayı başarabilecek midir?

"*Kötü Ruhlar Defteri*'nin sevenlerine ödül niteliğinde bir devam kitabı."

-Amazon

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/martiyayinlari
instagram.com/martiyayinlari

Ücretsiz PDF Kütüphane: <https://trtrey.org>

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-186-150-0

9 786051 861500

İnternette sipariş: okuoku.com

İçi Geçmiş Büyüler
Erika McGann

1. Baskı: Kasım 2016
ISBN: 978-605-186-150-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Erika McGann

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
MY Matbaacılık San. Tic. ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. 8
Zeytinburnu/İst
Sertifika No:34191
Tel: 0212 674 85 28

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal adı : The Broken Spell
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : İlke Afacan
Editör : Elif Hazal Çok
Sayfa Tasarım : Elif Yavuz
Redaksiyon : Merve Akıncı
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Çeviren: İlke Afacan

İÇİNDEKİLER

1. OT, OT, BİRAZ DAHA OT.....11
2. BAYAN GOLD.....25
3. ESKİ CADILAR MECLİSİ.....41
4. BİRAZ GÖSTERİŞ.....67
5. ESKİ ŞARAPLAR GİBİ YILLANMIŞ BÜYÜLER.....81
6. SARIŞIN BOMBA.....97
7. AYNA ADAM.....107
8. DIŞLANAN.....119
9. MAZİ.....135
10. AV VE AVCI.....145
11. BLACKWOOD KONAĞININ LANETİ.....159
12. HARİKULADE VARLIKLAR.....173
13. KALICI BELA.....183
14. GEÇMİŞE DÖNÜŞ.....191
15. GELECEKTEN BİR CADİ.....203
16. DARA DÜŞÜNCE.....213
17. WILTON PLACE ARAÇILARI.....225
18. EĞİTİMLİLER.....237
19. OLAYA UYANMAK.....251
20. ÇUKURDAN GELEN.....271
21. TEKRAR BİR ARADA.....283

*Benden çok daha iyi bir yazar olan ve bu yüzden üzerimdeki
baskının daha da artmasına neden
olmayan (!) ağabeyim Oisín için...*

Teşekkürler

Her zamanki gibi, anneme teşekkür etmek istiyorum. Kardeşlerime, muhteşem kız ve erkek yeğenlerime ailemizi durmaksızın büyüttükleri için minnettarım. (Umarım, bir gün onlar da bu kitapların keyfini sürerler.)

Sevgili dostum Rachel Mungra'ya, sonsuz bir eğlence ve hayranlık kaynağı olduğu için; editörüm Marian Broderick'e, tüm yardımları ve sabrı için; Emma Byrne'a, bir başka şahane tasarım daha hazırladığı için teşekkür ediyorum.

Ve son olarak, O'Brien Press'teki herkese teşekkürler.

OT, OT, BİR AZ DAHA OT

İblis, dehşetli çılgılığıyla adeta dünyalarını zangırdatırken, karanlığın içinde kızgın bir ateş gibi parıldayan gözleri de kısılmıştı. Grace'in kahverengi düz saçları, uğuldayan rüzgârda uçuşup kabaran siyah ipekten pelerininin üzerine dökülüyor, ay ışığında parılıyordu. Sağ elinde tuttuğu yakutlarla bezeli hançeri başının üzerine kaldırarak, çevresini saran ormana hızlı bir bakış attı. Oradaydılar; gördüğü dört gölge, dostlarının ağaçların arasına taktiksel bir şekilde saklandıklarını doğruluyordu.

"Vaktin doldu," diyerek kükredi iblis; upuzun köpek dişlerinden yoğun kıvamlı salyalar damlıyordu. "Hâlâ atıp duran kalbini paramparça edeceğim ve tüm gücün benim olacak!"

"Gel de al bakalım, iblis!" diye bağırdı Grace.

Hızla ileri atılan yaratığın pençeleri gergin bir şekilde kıvrılmıştı; son anda aniden sağa kaçan Grace'i yalnızca birkaç santimle kaçırdı. Yaşadığı hayal kırıklığıyla acı bir çığlık koparan iblis, bu kez de Grace'in ayaklarına atıldı; ama genç kız, aniden inanılmaz bir yüksekliğe zıplayarak havada asılı kaldı. Grace yeryüzüne doğru ansızın dalışa geçince, pelerini gece göğünde görkemli bir şekilde açılıp yayılıverdi. Yere ulaştığında, hançeri iblisin göğsünün derinliklerine kadar batırdı. Yaratığın korkunç haykırışı ormanda yankılanmış olsa da, Grace insanüstü bir dayanıklılıkla, hançerin kabzasını tutmaya devam etti. İblisin pençeleri genç kızın boğazına yapıştı ve tırnaklarını derisine geçirerek sıktı.

“Sersem kız,” dedi iblis, boğuk bir sesle. “Sen artık benimsin.”

Grace acı içinde bağırarak iblisi tersledi ve hançere tüm gücüyle asılıp, canavarın etinin daha da derinlerine batırdı. Ay ışığından gelen ani bir parıltı, tetikte bekleyen birliğe –Grace'in Jenny, Rachel, Una ve Adie isimli dört arkadaşına– bekledikleri uyarı işaretini verdi. Kızlar, gümüş halatlarını iblisin bileklerine doladılar ve hızla çekerek, Grace'in boğazını iblisin ellerinden kurtardılar. Her bir bileği, Grace'in bir arkadaşı tarafından dört taraftan halatla tutulan iblis, acıması bir şekilde kıvrandıktan sonra yere yığılıp kıpırtısız kaldı. Ardından Grace yavaşça ayağa kalktı ve hançeri iblisin cansız bedeninden çıkardı. Yaratıktan geriye kalanlar, kara bir dumana dönüşerek yitip gidiyordu.

“Seni az daha yakalayacaktı,” dedi Rachel; kusursuz kaşları endişeyle çatılmıştı. Grace, hançerin bıçağından kendi yansımasına bakıp gülümsedi.

“Hayır,” dedi ağır ağır. “Onda o yürek yoktu.”

“Grace! Bana kulak veriyor musun?”

“Hı?” Grace daldığı düşüncelerden aniden sıyrıldı. Tekrar Bayan Quinlan’ın kedi kokulu mutfağındaydı ve ev yapımı bir karatahtanın üstü rasgele yayılmış otlarla doluydu.

“Eee?”

“Evet, Bayan Quinlan.”

“İyi. O halde, uyandırın –adı her neyse– şunu. Masama salyalarını akıtıyor.”

Grace gözlerini çevirip, tahtakurularının yediği masaya çenesini dayayarak sızıp kalmış olan Una’ya baktı. Arkadaşının kaburgalarını sıkı, bir yandan da nazik bir şekilde sıkı.

“Ha?”

Una, dudaklarını şapırdatıp ağzını koluna silerek hızla doğruldu. Küt kesilmiş siyah, kısa saçları yüzüne yapışmış, gri gözlerinin üzerini örtüyordu.

“Önemli bir şeyler kaçırdım mı?” diye sordu inleyerek.

“Hayır,” dedi Adie, monoton bir ifadeyle. “Birazcık daha ot.”

Gözleri tekrar kapanmakta olan Una, çenesini avucuna dayamıştı ki, Bayan Quinlan’ın sikke levhasını tahtaya sertçe vurmasıyla gözlerini hızla açiverdi. Kadın, soluk göz-

lerinde azarlayıcı bir ifadeyle ona bakıp sararmış dişlerini gözler önüne serecek şekilde suratını ekşitti.

“Ve bu, *gerçekten* mühim. Bunu mutlaka not edin. Eh, siz bezelye beyinlilerin bugün alıp alacağınız tüm bilgi belli ki sadece bu olacak. O yüzden, ne zaman isterseniz defolup gidebilirsiniz.”

Kızlar, eklem ağrılarından yakınan teyzeler gibi, ayağa ağır aksak kalkıp içten olmadığı apaçık teşekkür sözleri gevelediler.

“Bana minnettar *olmalısınız*. Biliyorsunuz, bunun için kimse bana bir şey ödemiıyor.”

Kızlar, Bayan Quinlan'ın sokağını okul arazisinden ayıran tel çite tırmanırken Una, “Geçen yıl fen dersinde yaptığımız foto-sapsupsopu hatırlıyor musunuz?” diye sordu.

“Fotosentez,” diyerek düzeltti Grace. “Ve evet, hatırlıyoruz.”

“Gelmiş geçmiş en bayık ders olduğunu söylemiştik, değil mi?”

“Evet.”

“Ama yanılmışız. Asıl gelmiş geçmiş en bayık ders bu olmalı. Sıkıntıdan öyle patladım ki, beynim uyuştı resmen. Ama bu iş nasıl böyle *sıkıcı* olabilir ki? Yani, sonuçta sihir-

den bahsediyoruz; neden *böylesine* sıkıcı ki?” deyip durakladı. “*Çok feci bunaldım!*”

“Evet, anladık Una. Ve bu konuda yalnız değilsin,” diye yanıtladı Jenny; mor asker botlarıyla otları sertçe eziyordu. “*Hepimiz* bunaldık. Sihir öğrenmenin çoğunlukla saçma salak botanik bilgileri ve zımbırtılarından oluşacağı kimin aklına gelirdi? Yani, sihirle ilgili şeylere internetten baktığında ya da kitapları karıştırdığında, karşına yalnızca büyüler, lanetler, tılsımlar falan çıkıyor.”

“Şöyle iyi bir büyü deneyebilmek için sağ kolumu verirdim,” diyerek iç geçirdi Rachel. Jenny’nin sırt çantasından sarkan ve *pentagram* denen beş köşeli yıldız rozetlerinden birini, manikürlü parmaklarıyla bilinçsizce kopardı.

“Onu önceden denemiştik, hatırlarsan,” dedi Grace. “Una’nın bedenini bir iblis ele geçirmiş, biz de gerçekleşmeye başlayan dokuz korkunç büyüyle uğraşmak zorunda kalmıştık.”

“Yani bu *durumdan* hoşlandığını mı söylemeye çalışıyorsun,” diyerek sesini yükseltti Una.

“Hayır. Yalnızca, tüm bu sıkıcı şeyleri neden en başta öğrenmemiz gerektiğini anladığımı söylüyorum. Demek istediğim; bu gayet mantıklı.”

“Evet, ama tam bir *ıstırap!*”

Tekrarlanan sessizlik, herkesin hemfikir olduğunu kanıtlıyordu. Futbol sahasında ilerledikleri sırada, Grace’in

aklı yine ormandaki iblis ve sihirli yakut hançeriyle ilgili gündüz düşüne gitti.

Yaşadıkları ilk doğaüstü maceranın şokunu üzerlerinden attıklarında –ve Una, bir iblis tarafından ele geçirilmenin etkilerinden tamamen kurtulduğunda– beş kız, cadılık işine devam etmek için müthiş bir istek duymuştu. Bayan Lemon, onlara Bayan Quinlan’la birlikte özel sihir dersi vereceğine ve hem kendilerini hem de diğer insanları iblis çukurundan koruyabilmeleri için gereken aletleri onlarla paylaşacağına dair söz vermişti. *Gerçek* cadılar olacaktı. O yaz, gelmiş geçmiş en heyecan verici, en serüven dolu yazları olacak gibi görünüyordu! Ancak Bayan Quinlan’ın ilk dersinin ikinci dakikasında, işlerin hayal ettikleri gibi gitmeyeceğini anlamışlardı; hem de hiç!

“İşte,” demişti kadın, kocaman bir kitabı mutfak masasına zor bela bırakırken. “Burada yazanları öğrenin.”

“Ne?” demişti Jenny. “Yazan her şeyi mi? Ne ki bu?”

“*Madam Papillon’un Şifalı Bitki ve Ot Kılavuzu*; onuncu baskısı. Güney Amerika ve Japonya’da yapılmış en heyecan verici ve en yeni keşiflerle güncellenmiştir.”

Grace, kitap kapağındaki tozu üfleyip ilk sayfayı açtı. “1910 yılında basılmış.”

“Sihir söz konusu olunca, bu yeni sayılır.”

“Bugün bir büyü deneme şansımız olacak mı,” diye sormuştu Una.

“Hayır,” diye cevap vermişti Bayan Quinlan. “Önce buradakileri öğrenin.”

“Peki, hem bu kitaptakileri öğrensek hem de bir büyü denesek?”

“Hayır.”

“Yalnızca minik büyüler olsa?”

“Hayır.”

“Şifalı bitkiler ve otlar hakkındaki *her şeyi* öğrendiğimizde, içinde şifalı bitki ya da ot olan bir büyü deneyemez miyiz?”

“Tabii, olur.”

“Cidden mi?” Una’nın suratı aydınlanmıştı.

“Hayır.”

Grace, zarif çizimler ve küçücük yazılarla dolu sararmış sayfaları çevirirken, “Öğrenilecek o kadar çok şey var ki,” diye homurdanmıştı.

Bayan Quinlan, ev yapımı karatahtasını yerden kaldırıp tezgâhın üzerine yerleştirirken, “Bir numaralı ders,” demişti. “Cadılık *bilgi* işidir. Bir cadı ancak bilgisi varsa güç sahibidir. Güçlü bir cadı, yaptığı büyülere hâkimdir. Güçsüz bir cadıysa, yaptığı büyülerin *hâkimiyetindedir*. Bir dolu büyü yapıp sonra da, ister istemez, tüm çabalarınıza rağmen neredeyse ölecek olmanız buna en açık örnek. Önce *öğrenin*. Sihir sonra. Peki, bir numaralı ders neymiş?”

Cevap gelmesini beklemeden tebeşiri eline alıp, ara sıra tahtaya sürten tırnakları gıcırtı çıkartırken, tahtaya *Bilgi=Güç* yazdı.

“Bunu defterlerinize büyük harflerle not edin,” dedi, sert bir ifadeyle. “Derslerde öğreneceğiniz kesinlikle en önemli şey bu.”

Sonraki bir buçuk saat Latin isimler, genel adlar, yerel araziler, doğaüstü araziler, yöre, tanımlama vb. şeylerle geçti. Dersin sonunda Bayan Quinlan gülümseyip dedi ki: “Bunlar şu an size sıkıcı geliyor olabilir, ama tüm bitkileri öğrendiğinizde...”

“Büyülere mi geçeceğiz,” dedi Una pis pis sırtarak.

“Hayır, *hayvanlara* geçeceğiz. İşte, o zaman işler *gerçekten* ilginçleşecek. Evet, ders bitmiştir. Yani toz olun, haydi.”

Bayan Quinlan’ın sonraki tüm dersleri, ilk ders kadar heyecan verici geçmişti. Lüzumsuz gerçekler ve birbirine tıpatıp benzeyen yaprakların çizimini yaparak geçen saatler üstüne saatler... Bayan Lemon’ın dersleri azıcık daha iyiydi. Her daim şevk dolu bir öğretmen olarak, eğitim yöntemlerine biraz eğlence katmaya çalışıyordu. Kızları, bitkileri tanımlayıp listeledikleri ve yeterince hızlı oldukları takdirde, pırıltı dolu kalemler ya da çikolata kazandıkları orman gezilerine çıkarırdı. Kimi zaman onları sahile götürüp farklı türden yosunlar ve eski mercanlar toplattı. Bayan Quinlan’la birlikte öğrenci oldukları zamanlara, birlikte yaptıkları ve kötü sonuçlanan

büyülerine, hatta o büyülerin neden kötü sonuçlandığına dair anılarını anlattı.

“Bu, uzmanlık gerektiren bir iş,” dedi. “Çok fazla unsur, türlü birleşim ve büyüünün kötü sonuçlanmasına neden olacak çok yol var. Ama sihir yaparken izleyeceğiniz yolu bildiğinizde, yapabilecekleriniz sınırsız.”

“O yolu bilmemize imkân yok,” diyerek homurdandı Rachel.

“Sabır, kızlar,” dedi Bayan Lemon, elinde tuttuğu kuru yosun parçasını Rachel’in burnuna nazıkçe vurarak. “Sabretmeniz gerekiyor.”

Kızlar beklediler. Üç ay boyunca çalışıp didindikten sonra bile ufukta bir gelişme görünmüyordu. Yeni okul dönemini müjdeleyen eylül geldiğinde, kızlar, neredeyse okula gitmeyi bile dört gözle çeker hale gelmişlerdi.

Grace, Adie ve Rachel’in, uzun adımlarla hızla sınıfa giren coğrafya öğretmenleri Bay Collins, çocukların yerlerine yerleşmesini beklemeden, “Günaydın sınıf,” dedi yüksek sesle. “Korkarım, Bay Gains bu yıl okula geri dönmeyecek. Eminim, hepiniz duymuşsunuzdur; çok talihsiz ve açıkçası son derece tuhaf bir bahçe kazası geçirmiş. Bundan sonra hiçbirimizin ot biçme makinesi kullanırken, bir yandan da çürük teras mobilyalarını düzenleme hatasına düşmeyeceğimize eminim. Ama iyi haberlerim de var. Bay Gains’in yerine yeni bir coğrafya öğretmeni katılıyor aramıza. Bayan Gold.” Ba-

şıyla kapıyı işaret ettiğinde sınıfa yeni öğretmen girdi.

Bayan Gold, *altın* anlamına gelen adına yaraşır bir kadındı. Eliyle omzunu sıyırıp sabah güneşi kadar parlak, uzun sarı saçlarının altın buklelerini geriye doğru iterken, çevresine ışık saçıyordu. Açık kahverengi tonundaki gözleri bile altın gibi görünüyordu. Hatta teninde bile tüm odayı aydınlatıyor gibi duran bir parıltı vardı.

“Vay canına,” diye fısıldadı Adie. “*Ne kadar* da güzel.”

Saç tokasından çıkan birkaç siyah buclesini geri tıkıştırırken somurttu. Bay Collins’in yanında dikilen bu güzeller güzeli kadına, badem gözleriyle kıskançlık dolu bakışlar fırlattı.

“Acaba sürdüğü şey bir fondöten mi, yoksa nemlendirici mi?” dedi Rachel kısık sesle, “İçinde parıltı ya da onun gibi bir şeyler olmalı. Parıldıyor gibi görünüyor. Acaba o ürünü nereden satın aldığını sorsam çok tuhaf kaçarmı?”

“Kadının banyo dolabında neler olduğunu da sormadan önce, okulda bir gün daha geçirmesini bekle bari,” diyerek cevapladı Grace.

Rachel yüzünü buruşturup kaşlarını hafifçe çatı.

“Bay Collins’in gülümsemesi amma da kocaman; kafası koptu kopacak adeta,” diyerek kıkırdadı Adie.

Grace, göz kırpmak için Rachel’a dönerek, “Muhtemelen Bayan Gold’un hangi marka nemlendirici kullandığını tahmin etmeye çalışıyordur,” dedi; Rachel’sa karşılık olarak ona dil çıkardı.

Bay Collins, “Herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsanız,” diyerek gülümsedi, “odam koridorun sonunda.”

“Çok naziksiniz, Bay Collins.” Bayan Gold’un sesi adeta bal gibiydi. “Sanırım altından kalkabilirim.” Yüzünü sınıfa döndü. “Yeni sınıfımı yakından tanımak için sabırsızlanıyorum zaten. Başlayalım mı?”

Bay Collins, böyle kibar bir şekilde sınıftan gitmesi istendiği için hayal kırıklığına uğramıştı, ama bu imalı lafı da anlayıp çıkarken neşeyle el sallamıştı.

Grace hiçbir zaman coğrafya meraklısı olmamıştı; Adie ve Rachel’sa bu derse ondan bile daha az meraklıydılar. Ama Bayan Gold’un ders anlatış şeklinde, çevrelerindeki dünyaya hayat veren bir şeyler vardı. Mumbai’nin havasını dolduran baharatların kokusunu oradaymışçasına alıyor, Niagara Şelaleleri’nde çağlayan muhteşem suların sesini duyuyorlardı adeta. Tüm sınıf onu can kulağıyla dinliyor, bir soru sorulduğunda herkes hevesle parmak kaldırıyor ve cevabı tahtaya kimin yazacağına dair aralarında tartışıyordu.

Daha sonra, Adie, kafeteryada Jenny’nin jambonlu sandviçine bir çikolata kalıbı tıkkışını görmezden gelmeye çalışarak, “Tam olarak açıklayamıyorum,” dedi. “Sanki Bay Gains’in daha önce anlatıp durduğu onca şey gerçekten ilginçmiş. Doğru şekilde anlatıldığında her şey kulağa cidden harika geliyor.”

“Sonraki derste yanardağları işleyeceğiz,” dedi Grace. “Bunun için sabırsızlanıyorum!”

Jenny, ağzı tıka basa jambon ve çikolata dolu halde, “Siz ikiniz kafayı sıyırmışsınız,” dedi.

“Bence de çok iyi bir dersti,” dedi Rachel.

“O halde hepiniz kafayı sıyırmışsınız,” dedi Una, arkadaşlarına bakarak. “Coğrafiya gelmiş geçmiş en zırva ders.”

“Sizin dersinize Bayan Lynch giriyor da ondan,” diye cevap verdi Rachel. “Şunu iyi biliyorum ki, dersinde en azından dört çocuğu uyutmuş.”

“Sıkıcı derslerden söz açılmışken,” diyerek araya girdi Grace, “bu geceki konumuz eğreliotları.”

Herkes homurdandı. Bayan Lemon’ın dersleri Bayan Quinlan’inkilerden daha iyiydi, ama sonuçta bahsettiği tek şey yine otlardı. Ot, ot ve biraz daha ot.

“Orman bu tarafta, efendim.”

“Siz kızların bitkilerin yaşamına bu akşamlık bir ara vermek isteyebileceğinizi düşündüm,” diye cevap verdi Bayan Lemon. “Bu yüzden, bugün Bay Pamuk’u ziyaret edeceğiz.”

“Bay Pamuk da kim,” diye sordu Grace.

Öğretmenleri, “Bay Pamuk, bu bölgedeki her cadı için paha biçilmez bir kaynak. Ormandan elde edemediğimiz gerekli şeyleri temin eder.”

“Kayıp ruhları yakalamak için kullandığımız Chi Küresi gibi şeylerden mi bahsediyorsunuz? O tür şeyler mi yani?”

“Aynen öyle. Herhangi bir cadının herhangi bir büyü için ihtiyaç duyabileceği tüm donanıma sahip. Ya da, en azından, gereken araç gereçleri beş ila yedi gün arasında teslim edebiliyor. Onun dükkânı kısa sürede en iyi dostunuza dönüşecek.”

Bay Pamuk’un dükkânının, kasaba sınırı yakınlarında, *Çeyrek Metelik* isimli eski püskü bir gazete bayii olduğu ortaya çıktı. Burası her türden rengârenk tatlıların ve çubuk şekerlerin kocaman cam kavanozlarda tutulduğu türden bir dükkândı. Açık kapısının üzerindeki soluk tonda kızıl-kahve renkli tabelasında eğik ve birbirine bitişik harflerle yazan metin, zar zor okunuyordu; tıpkı, dükkânla aynı adı taşıyan eski bisikletin üzerindeki küçük yazılar gibi.

Bayan Lemon, kızları kapının önünden uzaklaştırıp dükkânın yanındaki bir sokak arasına doğru yönlendirirken, “O taraftan değil, kızlar,” dedi. “Buraya gazete almaya gelmedik.”

Beklenmedik şekilde yabani çiçeklerle bezeli sokaktan bir papatya koparmak için duran öğretmenleri, çiçeği parmaklarının arasında parçalayıp parçalarını dükkânın duvarına sıvadı. Ansızın, ağır bir parfüm kokusu havayı doldurdu ve kızlar, sonrasında yaşananları ağızları bir karış açık bir halde izlediler. Eski kızıl tuğlalar, yerlerinden çıkıp düştükleri zemine gömülmüş, katlandıklarındaysa ortaya tuğladan kemerli bir geçit ve eski taş basamaklar çıkmıştı.

Ellerini çırpıp yerinde zıp zıp zıplamaya başlayan Una, “İşte, *budur!*” diye haykırdı.

“Tüm bunlar bunca zaman orada mıydı?” Grace öyle keyiflenmişti ki, neredeyse parmak uçlarına kalkıp dans etmeye başlayacaktı.

“Çok iyi saklanıyor olsa da,” dedi Bayan Lemon, “evet, bunca zamandır oradaydı.”

“Mükemmel!” diye haykırdı Jenny. “İçeri girebilir miyiz?”

“Öğrenmek için buradasınız. O halde... haydi, girin bakalım.”

Taş basamaklara adımını ilk atan, temkinli bir şekilde ilerleyen Grace oldu; bir yandan da arkasındaki Una'nın elini sımsıkı kavramıştı. Parfüm kokusu giderek daha da keskinleşiyordu; öyle ki, Grace karanlığa doğru ilerledikçe, artık boğazı yanmaya bile başlamıştı. Basamakların sonunda cılız bir ışık gördü. Grace ilerledikçe ışık da giderek büyüyordu; sonunda rutubetten buğulanmış duvarlarında etrafı aydınlatan birçok meşalenin asılı olduğu, genişçe bir açıklığa ulaştı. Oda, üzeri koyu renkli kumaşlarla örtülmüş sandık ve masalarla doluydu; hemen her düz yüzeyin üzerine hediyelik eşyalar, incik boncuklar ve heykelcikler yerleştirilmişti. Daha büyük objeler zemine yayılmış ya da yaşlı taş duvarlara yaslanmıştı. Havaya yoğun bir tütsü, rutubetli kaya ve eski ahşap kokusu hâkimdi.

“Hoş geldiniz!” dedi bir erkek sesi.

2

Bayan Gold

Bay Pamuk kollarım havaya kaldırmış, kocaman bir gülümsemeyle odanın ortasında dikiliyordu. Adeta, tam anlamıyla, tüm hayatı boyunca onları karşılamayı beklemiş gibi görünüyordu.

“Yeni müşterileri ağırlamak ne büyük zevk! Lütfen, içeri buyurun; gelin, etrafa bakın! Ah, yepyeni yüzler görmek ne harika, ne harika! Yeni bir cadı nesli. Sizi tüm içtenliğimle selamlıyorum!”

Bay Pamuk coşkulu selamlamalarını sürdürürken, Grace nazikçe gülümsedi; adamın, hafiften kesik kesik konuşmasına neden olan bir Hint aksanı vardı.

“İşte, bir Ursian tılsımı. Bunları temin etmek inanılmaz zordur. Ve burada da, *Endonezya Devlerinin Gece Alışkan-*

lıkları kitabının ilk baskısı. Son derece nadide bir parça.” Ardından, Jenny’nin bir sandığın üzerinden aldığı küçük bir heykelciği işaret ederek, “Ah, Karanlık Sanatlarla daha ilgilisiniz, anlaşılan,” dedi.

Ansızın, Bayan Lemon’ın sesi duyuldu. “Karanlık Sanatlarla işimiz yok, Bay Pamuk.” Açıklığa adımını atarken, başını hızla taş çatının altına sokuvermişti. “Kızlarım henüz çok tecrübesiz. Temel şeylerle işe başlayacağız.”

“Sizi görmek ne harika, Bayan Lemon. Tıpkı eşsiz Fransızcanızla gerçekleştirdiğiniz gibi, cadılık konusunda da tam bir usta oldunuz.” Bay Pamuk elini ağzına götürüp, Grace’in duyabileceği kadar kısık bir sesle fısıldadı: “İblis çukuru koruyucuları mı?”

“Çukurun *müstakbel* koruyucuları; yani öyle umuyorum. Göreceğiz bakalım.”

Satıcı, havada eliyle geniş bir kavis çizerek, “O halde eğitim başlasın!” diye karşılık verdi.

Bay Pamuk, adeta coşkun bir tur rehberi gibi, dükkânında sattığı en önemsiz ürünleri bile göstererek, onları bir masadan ötekine sürükledi.

“Havan ve tokmak, Vikanlara* özgü tahta kaşık. Birçok büyü için bu malzemeler gerekir. Ezilmiş yaprak ve çiçekleri süzmek için de iyi bir elek. Kurbağaların gözlerini çıkarmak içinse Medlerden kalma antik bir göz oyucu.”

* *Eski Pagan dinlerinin doğa odaklı uygulamalarından türetilen çağdaş cadı inancı Vika mensubu kimse, modern cadı (İng. Wiccan). (ç.n.).*

“Ayh!” dedi Adie.

“Meraklanma,” diyerek kıkırdadı Pamuk. “Günümüzde gerçeklerinin yerine kullanılabilen birçok yapay alternatif var. Hepsi de eskilere oranla çok daha hayvan dostu ürünler; üstelik çok daha az kayganlar.”

“Bu nedir?” Una, bir şemsiye sepetinden uzun bir beyaz dal parçası almıştı; dal, sular tarafından sürüklenip karaya vuran türden bir parçaydı. Una, dalın üççatallı kısığını ışığa tuttu.

Satıcı, “Bir iblis kancası,” diye yanıt verdi ve nasıl kullanıldığını göstermek için aleti Una’dan aldı. “Şöyle alttan sallayıp iblisi çenesinin altından yakalıyorsunuz, sonra da kafasını bedeninden ayırmak için hızla çekiyorsunuz.”

“Öğhh! İğrenç!”

“Hem de kullanışsız. Kafayı koparabilmek için epey bir kuvvetli olmak lazım çünkü. Bir iblisle fiziksel bir dalaşa girmekse pek akıl kârı değil. Ayrıca, iblis tarafından bedeni ele geçirilen zavallı insanın da kafasının kopacağını belirtmeme gerek yok. Antik zamanlarda kullanılırmış bu alet, ama bugünlerde, daha ziyade, bir koleksiyon parçasından ibaret.”

Turları, satıştaki daha tehlikesiz aletlerle devam etti. Masaya yayılmış olan parlak mücevherlerle süslü nesnelere gözü takılan Grace, diğerlerinden ayrı düştü. Varaklı çerçevesi olan bir aynanın kenarına asılmış gümüş bir tılsıma ha-

fifçe dokundu; karşılık olarak, tılsımın içindeki ufak çandan uzun ve ince bir tını duymak onu gülümsetmişti. Aynadaki yansıması da gülümsüyordu, ama sanki olması gerekenden çok daha uzakta gibiydi.

Adeta, aynanın içine elini uzatıp kendi saçını tutabilecekmiş gibi görünen bu *görsel derinlik*, Grace'in kafasını karıştırmıştı; kaşları şaşkınlıkla kırıştı. Gözleri, aynanın ortasına kaydı ve bu noktada, aynadaki yansımasının tam ortasından dışarıya doğru dönerek süzölmeye başlayan bir duman sarmalı olduğunu fark etti. Duman, sonunda aynanın tamamını kaplayıverdi. Grace kendini tuhaf biçimde sersemlemiş hissediyordu. Arkadaşlarının başıboş gevezeliklerini duymaz oldu; kendini aynaya doğru daha fazla çekiliyormuş gibi hissediyordu.

Duman kabarıp büzüldü ve bir suratın kaba şekli belirdi. Grace, bu şekilde biri koyu mavi, diğeri tuhaf şekilde saydam beyaz renkli bir çift gözü zar zor seçebiliyordu. Genç kız, konuşmak için ağzını açmıştı ki, dumanda da bir ağız açılıverdi. Grace gülümsedi. Ama duman ağız gülümsemedi.

Grace, bir elini kaldırıp aynadaki surata doğru uzandı. Ansızın, ağız, inanılmaz boyutta açılıp Grace'e doğru atıldı. Çılgılığı basan genç kız, taş zemine gerisin geri düştü ve yerde hızla geriye doğru süründü; bir yandan da aynanın varaklı çerçevesini tekmeliyordu.

“Grace!” Onu kollarından tutan Bayan Lemon, ayağa kalkmasına yardım etti. “Sen iyi misin?”

“Şu ayna beni yemeye kalktı!” Grace, parmağını suçlar şekilde uzatıp aynayı işaret etti; yüzeyi tekrar normal haline dönmüş, odayı yansıtmaya devam ediyordu.

“Sorun değil, canım.” dedi Bay Pamuk. “Bir ayna büyülenmiş olsa da, hâlâ bir aynadır.”

“Ama içinde bir şey, *birisi* vardı. Bana doğru atıldı!”

“Yalnızca bir yansıma. Belki başka bir kişinin, belki başka bir yaratığın yansımasıdır; hatta başka bir âlemden bile olabilir. Ancak, o sadece bir yansıma. Burada kesinlikle güvendesin.”

“Bugünlük yeterince şey öğrendik sanırım, Bay Pamuk,” dedi Bayan Lemon ve kızlara doğru, terbiyeli bir şekilde veda etmelerini hatırlatır şekilde kafasını salladı. “Bize vakit ayırdığınız için çok teşekkürler.”

Kızlar da peş peşe aynı şekilde teşekkür ettiler. Taş basamaklardan tuğla kemerli girişe doğru çıkarlarken, bir yandan da endişeyle Grace’e bakıyorlardı. Sonunda dışarıya, ara sokağa çıktılar. Arkalarında kalan kapı girişi katlanıp kapanırken, Grace üst üste binen tuğlaların çıkardığı çarpışma seslerini duyabiliyordu.

Bayan Lemon, nazik bir ses tonuyla, “İyi olduğuna emin misin?” diye sordu. “Bay Pamuk haklı sayılır; yani korkacağın bir şey yok aslında. Gördüğün her neyse, aslında o dükkânın içinde değildi. Sana zarar veremezdi.”

“Ben iyiyim, efendim, teşekkürler. Gerçekten, ben iyiyim.”

Kızlar hep birlikte evlerine doğru yürürlerken, Una suratı asık bir şekilde çimleri eziyordu.

“O aynadaki şey her neyse, keşke onu görebilseydim. Amma havalı olurdu.” Yüzünü buruşturup alaycı bir dehşet ifadesi takındı ve ellerini havaya kaldırıp sallamaya başladı. “*Ayna Adam!*”

Grace, Una’nın pençe şekli verdiği ellerine vurarak, “Kes şunu, Una!” diye karşılık verdi. “Hiç de havalı falan değildi. Cidden çok korkutucuydu.”

“Elbette, öyleydi. Üzgünüm, Grace.”

Adie, Grace’in koluna girerek, “Kulağa *gerçekten* korkutucu geliyor,” dedi. “O şeyi gören ben olmadığım için ne rahatladım, anlatamam. Kâbus falan görmezsin, değil mi?”

“Bir şey olmaz.” Grace, arkadaşının şefkat dolu tabiatı karşısında gülümsemeden edemedi.

“Yine de, ne geziydi ama değil mi,” dedi Jenny. “Bir sihir dükkânına açılan sihirli bir kapı gördük. Ve Grace büyümlü bir aynanın içinde bir hayalet gördü. Sonuçta, ot derslerinden çok daha iyiydi!”

Yaşadığı dehşet dolu anlara rağmen, Grace’in de itiraf etmesi gerekirdi ki, o güne kadarki tüm cadılık dersleri arasında kesinlikle açık ara en iyisi buydu. Yine de, Adie’ye söylediği şeyin gerçek olmasını ümit ediyordu; yani geceleri kâbus görmeden uyuyabilmeyi. Aynada gördüğü o bir gözü mavi, bir gözü bulanık beyaz olan dumanlı yüzü daha fazla düşünmemeye çalıştı.

Coğrafya dersine sessizlik hâkimdi; Bayan Gold'un bal rengi gözleri, yanardağın açık tepesinden süzülen gri dumanın ardından parıldıyordu.

“Ayaklarınızı yere vurun. Ne hissediyorsunuz? Zemin katı mı?”

Birkaç öğrenci, yüzlerinde şaşkın ifadelerle, biraz tereddüt ederek ayaklarını yere vurdular.

“Daha sert. *Vurun* ayaklarınızı. Zeminde bir yarık açmaya çalışın!”

Herkesin ayaklarını yere vurmaya başlamasıyla kıkırdamalar da yükselmişti. Bazı öğrenciler, oturdukları sıraları kavramış, her iki topuklarını da yere vuruyorlardı. Bayan Gold ayağa dikilip sessiz olmaları için elini kaldırdı.

“Katı mıydı? Zeminde bir yarık açabildiniz mi?”

Öğrencilerden birkaç “evet”, birkaç da “hayır” cevabı yükselirken, tekrar kıkırdamalar duyuldu.

“Zeminin katı olduğu hissediliyor, değil mi? Ama dünyanın yüzeyi aslında tamamen katı değil. İnce bir tabakadan oluşan sert yüzeyinin altında, gezegenimiz beş *bin* derece sıcaklıkta kaynıyor. Öyle sıcak ki, kayalar bile eriyip bir tencerede kızdırılmış yağ gibi çalkalanıyor. Üzerinde yürüdüğümüz yüzey de hareketsiz değil. Dünyadaki herkes, o kaya eriyiğinde süzülerek yüzen, hareketli bir levhanın üzerinde yürüyor. Hayal etmesi güç, değil mi?”

Masasının önünde duran yanardağ modelinden süzülen dumanı eliyle dağıttı. “Eğer yanardağlar gibi sıra dışı uyarıcılarımız olmasaydı, gezegenimizin merkezinde olan bitenleri kolayca unutabilirdik. Yeraltındaki basınç arttığında, dünyanın kabuğundaki zayıf bir noktadan, sıvı kaya olarak dışarı püskürür.”

Yanardağ modelinin ağzından kırmızı ve sarı renkli akışkanlar dışarı süzülüp mini bir havai fişek gösterisi başladığında, parmaklarını yanardağın üzerinde şaklattı. Akışkanın minyatür dağın yamaçlarından aşağı süzülmesini ve yuvarlanırken bir yandan da yoğunlaşmasını izleyen Grace’in adeta soluğu kesilmişti.

Bayan Gold anlatmaya devam etti: “Yüzeyin altındaki magma, yeryüzüne çıktığında lava dönüşür. Hâlâ kavurucu bir sıcaklıktadır; dokunduğu her şeyi yok eder ve kurbanlarının çevresinde soğuyarak katı bir kayaya dönüşür. Milattan sonra 79 yılında, Vezüv Yanardağı tarafından harabeye çevrilen Pompei şehrinde şekillenen kayalar, dağdan akan lavların canlı canlı yuttuğu zavallı ruhların mükemmel şekilleriyle delikler içerir.”

Sınıfın arka tarafından bir ses duyuldu. “Süper ya!”

Grace’in de gözleri, tıpkı diğer herkes gibi, yanardağ modelinin üzerindeydi; gözlerini resmen modelden alamıyordu. Bu nasıl olmuştu ki? Okullarda genellikle göreceğiniz türden, kâğıt hamurundan bir öbeğin mısır şurubuyla

doldurulduğu bir model değildi bu. Bundan buram buram duman çıkıyordu. Önce yoğunlaşan, sonra da kaya gibi sertleşen lavlar bile püskürtmüştü. Öylesine... *gerçekçiydi* ki.

Bayan Gold'un ses tonu o kadar kısıldı ki, neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Kendi gezegenleri tarafından yok edilen, o talihsiz Pompei halkının son anlarının nasıl olduğunu bir hayal edin. Yuvanızın kızgın ergimiş kayadan ibaret olduğunu asla unutmayın."

D blokun koridorunda, "Acaba sorsak sınıf değiştirmemize izin verirler mi?" diyerek iç geçirdi Jenny. "Bayan Lynch bugün tam kırk dakika boyunca göletleri anlattı durdu. Ses tonu öyle tekdüze ki, ağır kademede dönen bir mikseri dinlemek gibi."

"Bence sınıf değiştirip değiştiremeyeceğini sormalısın," diye cevap verdi Rachel. "Doğrusu, ben artık coğrafya dersini iple çekiyorum; öyle iyi ki."

"Zavallı Pompei halkı," dedi Adie. "Orada neler olduğunu biliyor muydun? Bir yanardağ varmış ve..."

"Hepsi ölmüş," diyerek Adie'nin sözünü yarıda kesti Jenny. "Evet, geçen yıl tarih dersinde işlemiştik."

"Sadece ölmekle kalmamışlar," dedi Adie; yüzü, sanki her şey daha dün olmuşçasına buruşmuştu. "Lavla kaplan-

mişlar. Yanıp kül olmadan önce, yanardağın saldığı zehirli gazlardan boğulmuşlar. Onlardan geriye sadece, eskiden bedenlerinin bulunduğu kayalardaki bu boşluklar kalmış. Ne feci.”

“O yanardağ modelini nereden buldu dersiniz?” diye sordu Grace. “Neler yaptığını gördünüz mü? Gerçek gibiydi.”

“Evet,” dedi Rachel. “Muhteşemdi. Lav mav, her şeyden püskürttü.”

“Kendi başına yapmış olamaz; imkânı yok. Nereden buldu acaba?”

“İnternette falan satın almıştır. Artık neredeyse her şeyin modeli satın alınabiliyor.”

“Ama bu çok *gerçekçiydi*.”

“Eh, eğer ona yanardağ modelini nereden aldığını sorarsan, bir zahmet fondötenini de sorar mısın? Hâlâ ne kullandığını çözemedim. Cumartesi günü kozmetikçideki her markayı denedim, ama hiçbirisi onunki gibi *ışılta* saçmadı.”

Jenny aniden, “Dikkatli olun,” dedi; “Canavar’ın tepesi fena atmış gibi görünüyor.”

Grace, Jenny’nin baktığı A blok yönünde duran iriyarı cüsseye çevirdi bakışlarını. “Canavar” lakaplı Tracy Murphy, kendi kalıbının yarısı kadar bir birinci sınıf öğrencisini durvara dayamıştı. Kalın bir hatla mavi göz kalemi çektiği kara gözleri, kızıl buklelerini sımsıkı bir şekilde toplayıp dümdüz ettiği atkuyruğu saçıyla, çok daha tehditkâr görünüyordu. Atkuyruğunun yanaklarını ve alnını geren sıkılığına rağmen, yüzünde pis bir sırıtış vardı.

“Eee? Ortada herhangi bir beslenme çantası göremiyorum,” diye homurdandı Tracy.

Tracy’nin yancılarından biri olan Bev, “Beslenme çantan yok,” diye tekrarladı. Bir kapı girişine yaslanmış, birinci sınıf öğrencisi olan kızın sırt çantasındaki son eşyaları da yere saçmakla meşguldü. Kıs kıs gülerek, sırt çantasını yere fırlattı ve başının üstünde topladığı arı kovanı görünümlü yumağın içinden küçük bir tarak geçirdi. Tracy’nin sadık ekibinin diğer üyesi Trish de cebinden bir tarak çıkarıp arkadaşının yaptıklarını tekrarladı; ancak, tarağı saçlarına sıkışınca somurtup kaldı.

“O zaman, yanında öğle yemeği harçlığın olmalı,” dedi Canavar, “ve biz o parayı istiyoruz.”

Küçük kız, zor bela nefes almaya çalışarak, başını iki yana salladı.

“Hiç param yok, yemin ederim.”

“Onu rahat bırakın!”

Jenny’nin kafeteryada yükselen sesi Grace’i yerinden sıçratmıştı. Arkadaşının arkasında, Canavar’ın görüş alanının dışında saklanma dürtüsünü zar zor bastırdı.

“Sana onu rahat bırakmanı söyledim!”

Tracy dönüp yüzünü Grace ve arkadaşına çevirirken, duvardan aşağı kaymakta olan ufak tefek birinci sınıf öğrencisi parmak uçlarını yere bastı.

“Öyle mi?” dedi Canavar, alaycı bir tebessümle. “Yoksa ne olur, Ucube’nin arkadaşı?”

“Yoksa ne olur?” diye tekrarladı Bev.

Trish de, “Ucube’nin arkadaşı,” diyerek onları izledi; başında takılı kalan küçük tarağı çekiştirip dururken biraz tereddütlü görünüyordu. Grace’se bu sözlü atışmaya kendisinin de katılıp katılmaması gerektiği konusunda emin değildi.

“Ben hiçbir şey yapmayacağım,” dedi Jenny. “Ama Una’nın ne yapacağını bilemem.”

Grace göz ucuyla Una’ya baktı; henüz hiçbir atılım yapmamış olsa da, gergince tehditkâr bir bakış atma girişiminde bulunmuştu ki bu bakış, daha ziyade, budala bir tebessümü andırıyordu. Önceki yıl bir iblis, Una’nın bedenini kısa süreligine ele geçirdiğinde gerçekten feci olaylar yaşanmıştı. Belli ki Jenny, Tracy’nin bu konudaki hatıralarının hâlâ taze olduğunu umut ediyordu. İblisin etkisindeki Una-*olmayan*ın Tracy’ye attığı ve kızın yanağında koca bir morluğa neden olan yumruğu, sonrasında aldıkları okuldan uzaklaştırma cezasını da belirtmeye hiç gerek yoktu.

“O kız, bugün bizim kafeteryamızda yemek yemek istedi,” diyerek yalan söyledi Jenny. “Ve Una da kabul etti.”

Canavar homurdansa da, küçük kızın yakasını tuttuğu yumruğunu biraz gevşetti.

“Neyse ne,” diye karışık verdi. “Zaten siz ucubeler hep bir arada kalmalısınız.”

Tracy, kızların yanından geçip giderken, Jenny’ye omuz attı.

“Bir arada kalmalısınız,” dedi Bev, liderini izleyerek.

“Ucubeler,” dedi Trish; saçlarına dolanan tarağı hâlâ kafasının bir yanında tutuyordu.

Canavar ve yancıları gittikten sonra Una, “Eh, sağ ol be,” deyiverdi. “Ya kavga etmek isteseydi? Kıyım kıyım kıyardı beni.”

“Suratını görmedin mi?” diye cevap verdi Jenny. “Senden hâlâ korkuyor.”

“Öyle mi? Peki ama daha ne kadar korkar ki?”

Birinci sınıf öğrencisinin yanına gidip yere saçılan eşyalarını toplamasına yardım etmek için eğilen Grace, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Evet, teşekkürler,” dedi kız cılız bir sesle. “Teşekkür ederim.”

“Sorun değil,” dedi Jenny. “Ne olur ne olmaz diye bugün öğle yemeğini bizimle yemek ister misin?”

Kız, uzun ve siyah saçlarını yüzünden çekince kocaman, kahverengi, yavru köpek masumiyetindeki gözleri açığa çıktı; gülümsedi.

“Evet. Eğer sorun olmayacaksa tabii.”

Altı kız, kısa süre sonra kafeteryada kendilerine yetecek kadar büyük bir masa buldular.

Sandalyesine oturan Grace, “Öğle yemeğin yok mu, eee, şey; adın neydi,” diye sordu.

Utana sıkıla kendisine bir sandalye çeken kız, “Delilah,” diye yanıt verdi.

“Ben Grace. Bunlar da Jenny, Adie ve Rachel. Şuradaki ürkütücü tip de Una.”

“Aman ne komik,” dedi Una, ağzı tıka basa yemek dolu bir halde. “Baştan bir uyarı çaksaydınız çok daha korkutucu olabilirdim.”

Jenny kıkırdayıp cebinden bir çikolata çıkardı. Grace, beklenti dolu bakışlarla Delilah’ya dönüp, az önce sorduğu soruyu hatırlatırcasına, folyoya sarılmış sandviçini gösterek salladı.

“Eee, şey, annem bugün bana yiyecek bir şeyler hazırlamayı unutmuş,” diye cevap verdi Delilah.

“Peki, yiyecek bir şeyler alman için para da mı vermedi?”

“*O da* unuttu, *ben de* unuttum. Yoksa tabii ki hepsini yapmış olmak isterdi, ama...”

“Ben seninle paylaşabilirim,” dedi Jenny, beslenme çantasını çıkararak.

Jenny’nin, son dere leziz sandviçleri, aralarına çikolata kalıpları ya da başka abur cuburlar sıkıştırarak mahvetmek gibi talihsiz bir huyu olduğunu bilen kızlar, aynı anda “Yo!” diye haykırdılar.

“*Ona* düşen kısımdaki çikolatayı çıkaracaktım,” diye homurdandı Jenny.

“Al,” dedi Rachel kendi sandviçlerini uzatarak, “bendeki sandviçlerin yarısını alabilirsin. Zaten salama da pek bayılmam; yüzümde korkunç sivilceler çıkmasına neden oluyor.”

Delilah minnettar bir ifadeyle gülümseyip sandviçlerden birini aldı.

“Aksanına bayıldım,” dedi Adie gülümseyerek. “Nere-lisin?”

Delilah, “Ailem Romandır,” dedi. “Buraya yeni taşındık. Yani sadece annem ve ben.”

“İtalyan mısın, yani?” diye sordu Una.

“Hayır. *Roman*. Ailem sık sık seyahat eder, ama çoğunlukla Moldova’da yaşarız. Dayımın orada bir çiftliği var; büyükannem de orada kalmayı tercih ediyor.”

“Tüm ailenle birlikte mi seyahat ediyorsunuz?”

“Bazı dayılarım ve teyzelerimle birlikte; evet. Tabii, bir de kuzenlerimle.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Adie.

“Öyleydi. O günleri çok özlüyorum.”

“Peki, nasıl oldu da buraya geldin?”

“Annem buraya gelmek istedi. O ve büyükannem pek... Annem Moldova’yı pek sevmiyor.”

“Peki ya baban?”

Delilah’nın yanık teni hafifçe pembeleşti.

“Ben... Ben onun nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Ah, çok özür dilerim,” diyerek suratını astı Adie.

Ortama tuhaf bir sessizlik çökmüştü ki, Grace hemen söze giriverdi: “Bizimle ne zaman takılmak istersen seni aramıza bekleriz. Özellikle de Canavar seni rahatsız etmeye devam ederse.”

Erika McGann

Delilah'nın kaşları şaşkınlıkla kırıştı.

“Canavar mı?”

Jenny, bir yandan çikolatalı sandviçini yerken, “Tracy Murphy’ye taktığımız isim,” dedi, “çünkü anlarsın ya, o bir *canavar*.”

ESKİ CADLAR MECLİSİ

Grace, ormanın yapraklarla kaplı kubbesine göz gezdirirken, “Neye benziyor demiştin,” diye sordu.

“Oval yapraklı, koyu yeşil, falan filan, falan filan.”

Bir of çeken Grace, parçalanmaya başlamış olan kâğıt parçasını Jenny’nin elinden çekip aldı.

“En ufak bir çaba bile göstermezsen pırıltılı kalemlerimizi kazanamayız.”

“İhtiyacım olan tüm pırıltılı kalemlere sahibim, teşekkürler,” diye yanıt verdi Jenny. “Artı, zaten bırakalım da Una kazansın. Kaybettiğinde nasıl öfkelendiğini biliyorsun.”

“Bu yalnızca *kazanmakla* ilgili değil. Bu şeyleri öğrenmeliyiz. Bu konuda kendimizi geliştirmeliyiz.”

“Sen bir şeyleri hatırlamakta gayet iyisin. Neden tüm

bunları *sen* öğrenmiyorsun? Biz de, büyü müyü için bitki toplamamız gerektiğinde gelip sana sorarız.”

“Yani tüm işi ben yapayım, öyle mi? Sağ ol.”

“Rica ederim. Hey, şu da ne?”

Jenny uzanıp yerdeki yapraklardan birine hafifçe vurdu. Küçük bir kelebek yapraktan havalanıverdi; günün son ışıkları, kelebeğin altın kanatlarında küçük parıltılar halinde yansıyordu.

“Vay canına! Bu renkte bir kelebek hiç görmemiştim! Muhteşemmiş! Sanki altından yapılmış gibi.”

“Bakın,” dedi Grace, sağ yanını göstererek, “bir tane daha var.”

Kızlar, kanatları küçük mücevherler gibi parıldayan üçüncü, sonra da dördüncü küçük kelebeğin yapraklardan havalanmasını izlediler. Böceklerin güzelliklerine kapılıp peşlerine düşen kızlar, zaman zaman onları yakalayacaklarmış gibi yapsalar da, bu hareketleri, küçük yaratıkların kıymetli kanatlarını daha hızlı çırpmalarına neden oluyordu; bu yüzden kızlar da neşeyle kıkırdıyordu. Kelebekleri ormandaki bir açıklığa dek takip ettiler. Ardından, karşılarna çıkan manzara karşısında ağızları bir karış açık bir halde kalakaldılar. Görebildikleri her yanda binlerce, ama binlerce, altın kelebek uçuşuyordu. Orman zeminini, çevredeki irili ufaklı birkaç kayayı ve küçük çalıların hepsini bu kelebekler kaplamıştı; her bir ağacın dalı bile onlarla doluydu. Grace,

gözlerini, altınla kaplı bu dünyanın parıltısına alıştırmak için hafifçe kısmak zorunda kaldı.

“Aman Tanrım!” dedi Jenny. “Öylesine güzel ki!”

“Anlaşılan, yakalandım,” dedi yumuşak bir ses. Grace gözlerini aşağıya çevirdiğinde, açıklığın ortasında dikilmiş ve bir kolunda ot dolu bir sepet taşımakta olan Bayan Gold’u gördü.

“Buraya gelin,” dedi kadın. “Ayağınızın altında dolaşmazlar, inanın.”

Kızlar ona doğru ağır ağır ilerlediler. Önlerinde, gerçekten de, altın kanatların arasında bir yol açılmıştı. Yükseklen kelebekler çevrelerine üşüşmüş, Grace’e kendini pırıltıyla dolu bir kar küresinin içinde gibi hissettirmişti.

“Ot toplamaya geldiğimde bu kelebekler bana arkadaşlık ediyor,” dedi Bayan Gold. “Orman bazen çok sıkıcı olabiliyor, değil mi?”

“Bunlar ne peki,” dedi Grace. “Nereden gelmiş bu kelebekler?”

Öğretmen ona cana yakın bir ifadeyle tebessüm etti.

“Size bunu söylemeli miyim, emin değilim. Bunun bir sır olarak kalması gerekiyor çünkü.”

“Siz... Yani siz...”

“Bu ne be?” Una, hemen arkasında Adie’yle birlikte, açıklığın diğer ucundan ortaya çıkmıştı. “Rachel, buraya gel de şuna bir bak. Burada altın *kelebekler* var. Bunlar kelebek! Altın kelebekler her yerde!”

“Hey, Una!” Rachel’in ormanın gerisinden gelen sesi duyuldu. “Dikkatimi dağıtmayı bırak! Bunu sırf yine yarışı kaybediyorsun diye yapıyorsun!”

“Hayır, cidden. Gel de bak. Bu... Bu resmen *sihirli*.”

Rachel, Adie’yle Una’ya çarpıp tökezleyerek, olduğu yerde donakaldı.

“Ne... Nasıl... Bir dakika; şu Bayan Gold değil mi?”

“Merhaba kızlar,” dedi Bayan Gold gülümseyerek. “Buraya gelin de arkadaşlarınıza katılın. Bu böcekler tamamen zararsız. Hem manzaranın tadını buradan çok daha iyi çıkarırsınız.”

Rachel öne çıktı, etrafı dolanırken bir yandan çevresine bakınmaya başladı; bir yandan da, havadaki pırıltılı hareketlenme karşısında pis pis sırıtıyordu. Adie’yse, hırkasının arkasına yapıştığı Una’yla birlikte diğerlerine katılırken, gördükleri karşısında hem hayran kalmış hem de biraz ürkümüş görünüyordu.

“Nereden çıktı bunlar?” diye sordu Adie. “Neden bu kadar çoklar?”

“Sanırım biraz fazla coşmuş olabilirim,” dedi Bayan Gold.

“Bunları siz mi yaptınız?” diye sordu Grace, sesini neredeyse duyulmayacak kadar kısarak. “Onlar *sihir* mi?”

Bayan Gold bir kez daha yalnızca gülümsemekle yetindi; bu sırada elini havaya kaldırdı ve böylece, uzattığı parmaklarının üzerine ufak bir kelebek konuverdi.

“*Biliyordum!*” dedi Grace. “O yanardağın gerçek olduğunu *biliyordum*. Biliyordum işte!”

“Öğrencilerimin en iyi şekilde öğrenebilmeleri için her şeyi yaparım,” diye cevap verdi öğretmen. “Dünya harikalarla dolu. Ve ben, öğrencilerimin bunların hiçbirinden mahrum kalmasını istemiyorum.”

Adie kendini tutamayıp, “Siz bir *cadısınız!*” deyiverdi.

Bayan Gold, parmak uçlarına nazikçe üfleyip, parıldayan kelebeğin havalanmasını izledi.

“Ama bu akşam buraya ot toplamaya gelen yalnızca ben değilim.” Başıyla, Adie’nin koluna taktığı, yapraklarla dolu küçük çantayı gösterdi.

“*Biz de* cadıyız, Bayan Gold!” dedi Una coşkuyla.

“Aslında pek sayılmayız,” diye açıkladı Grace hemen. “Biz sadece... daha öğreniyoruz.”

“Siz kızlarla ilgili özel bir şeyler olduğunu anlamıştım!” diye karşılık verdi Bayan Gold. “Birlikte çalışan beş cadı. Birlikte muazzam büyüler yapıyor olmalısınız.”

“Bir süre önce yapmıştık,” dedi Jenny. “Tüm o büyülerini yaptık, ama hiçbiri işe yaramadı ve...”

Grace yüksek sesle, “Biz büyü yapmıyoruz,” diyerek Jenny’nin sözünü kesti ve ona bir bakış attı. “Yani, önceden birkaç denememiz oldu, ama hiçbiri iyi şekilde sonuçlanmadı, işe yaramadı. Şimdiyse düzgün şekilde öğrenmeye çalışıyoruz, bu yüzden de büyü yapmıyoruz.”

“Büyü yapmıyor musunuz?” diye sordu Bayan Gold, şaşırılmış bir ifadeyle. “*Büyü* yapmayan cadılar, öyle mi? Ne tuhaf. Peki, büyü yapmıyorsanız, sihri nasıl öğreniyorsunuz ki?”

“Bitkiler, otlar falan hakkında ya da iksir yapımıyla ilgili şeyleri öğreniyoruz. Teorik bilgileri tam anlamıyla öğrendiğimizde, güvenli bir şekilde büyü yapabileceğiz.”

“Cadı olmaya heveslenenlere sihri öğretmek için alışılmadık bir yöntem gibi duruyor. Sizi kim eğitiyor?”

Tam o sırada, Bayan Lemon’ın ormanın içinden seslendiğini duydular.

“Kızlar? Nereye *kayboldunuz*,” diye sesleniyordu. “Bu gidişle hiçbiriniz vaktinde başaramayacaksınız.”

Bayan Lemon açıklığa girdiğinde durakladı; minik altın yaratıkların baş döndürücü kalabalığı karşısında afallamıştı. Sonra bakışları Bayan Gold’a döndü. Yüzünün rengi atıverdi.

“Beth?” Bayan Gold öne çıkıp kocaman gülümsedi. “Beth, gerçekten sen misin? Ah, seni öyle uzun zamandır görmek istiyordum ki! Buraya dönmüş olmak öyle garip ki. İkimize bak!”

Bayan Lemon en ufak bir harekette bulunmadı, ama ağzından tek bir kelime çıktı.

“*Meredith.*”

“Meredith mi?” diye fısıldadı Grace. Bu sırada Bayan Gold, donup kalmış haldeki Fransızca öğretmenlerine doğru ilerlemekteydi. “Onların cadılar grubundaki diğer cadı o değil miydi?”

“Evet,” diye yanıtladı Jenny. “Büyük bir kavga mı ne etmişler. Ama o ortadan kaybolmamış mıydı? Hani, okul bittikten sonra ayrılmıştı.”

“Eh, belli ki geri dönmüş.”

“Evet. Harika, değil mi?”

“Bilemiyorum.”

Rachel, Grace’e “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Ne hakkında kavga etmişlerdi acaba?” dedi Grace.

“Yani, acaba hâlâ arkadaşlar mı?”

“Bayan Lemon’ın suratına bakılırsa, pek değİller gibi,” dedi Adie.

“O zamanlar hepsi sadece çocukmuş. Sorunlarını çözebileceklerine eminim,” dedi Una. Yüzü aydınlanmıştı. “Ay! Ay! Belki Bayan Gold’un da bize ders vermesini sağlayabiliriz!”

Jenny, “Bu harika olurdu,” dedi. “Eminim o, bizim birkaç büyü yapmamıza izin verirdi. Haydi, gidip soralım.”

Kızlar, iki kadına doğru yaklaşırlarken, Bayan Lemon’ın yüzündeki şok ifadesi biraz azalmıştı ama daha dostane görünmüyordu.

“Öğretmenim,” dedi Grace, beklenti içinde.

“Gelin, kızlar,” dedi Bayan Lemon, ansızın. “Gidiyoruz.”

“Böyle yapma, Beth,” dedi Bayan Gold; uzanmış ama Bayan Lemon’ın çektiğı elini tutmayı başaramamıştı. “Geçmişİ geçmişte bıraksak, olmaz mı? Şimdi her şey çok farklı.

Ve anladığım kadarıyla sen bu kızlara cadılık eğitimi veriyorsun. Vera'yla birlikte, değil mi? Ben de seve seve yardım etmek isterim. Yeni jenerasyonu eğitmek son derece önemli, ama bir yandan da *büyük iş*. Yükünüzü *paylaşabilirim*.”

“Yardıma ihtiyacımız yok, teşekkürler. Vera'yla birlikte başımızın çaresine bakabiliyoruz.”

“Onlara elementleri tanımayı öğretip, onları nasıl kullanacaklarını göstermeden mi? *Başınızın çaresine* böyle mi bakıyorsunuz?”

“Onlara sorumluluk sahibi olmayı öğretiyoruz, Meredith; bu, senin asla anlayamadığın bir şey.”

“Hâlâ öyle korkaksın ki, Beth. Onlara da yalnızca korkak olmayı öğreteceksin. Sen cadılık eğitimi vermiyorsun, sen normal insanlara sihri nasıl *kullanacaklarını* öğretiyorsun. Bu, koca okyanusta bir damladan ibaret; sadece bir hobi olarak kalabilir. Ama gerçek bir cadı, sihri *ruhunda* hisseder. Onun bir parçasıdır; kullandığı bir şey değil.”

“Kızlar,” dedi Bayan Lemon sert bir ifadeyle. “*Gidiyoruz* dedim. Geç oluyor.”

“Cadıların geç saatlerden ya da karanlıktan korkmalarını gerekmez,” dedi Bayan Gold yumuşak bir ses tonuyla. “Eğer olduğun kişiyi gerçekten sahiplenebilseydin, Beth, bunu bilirdin.”

“Kızlar! Haydi!”

Bayan Lemon kızları beklemeden dönüp hızla uzak-

laştı; kızlar da gecikmeden onun peşine takıldılar. Grace dönüp, üzgün bir ifadeyle kendisine gülümseyen Bayan Gold'a baktı; kelebekler kayboldukça, çevresini saran altın ışıltı yerini karanlığa bırakıyordu. Kimse Bayan Lemon'a az önce neler olduğunu sormaya cesaret edemedi. Bunun yerine, çöken karanlığın içinde ayaklarını sürte sürte, öğretmenlerinin öfke dolu uzun adımlarına yetişmeye çalıştılar. Okul otoparkının yanındaki açık alana vardıklarında, Bayan Lemon yüzünü onlara döndü.

“Okulda öğretmenlik mi yapıyor?”

“Yeni coğrafya öğretmenimiz, efendim,” diye yanıt verdi Grace.

Bayan Lemon iç geçirip bir süre uzaklara baktı.

“Bir sorun mu var, efendim? Biz mi bir şey yaptık?”

“Hayır, sevgili çocuklarım; siz yanlış bir şey yapmadınız.”

“Belki Bayan Gold *gerçekten* yardımcı olabilir, efendim,” dedi Jenny usulca. “Bize fazladan ders verebilir.”

Bayan Lemon'ın yüzünde önce biraz kırgın, ardından sert bir ifade belirdi.

“Vera ve ben size öğrenmeniz gereken her şeyi öğreteceğiz. Sizin Bayan Gold'dan uzak durmanızı istiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Ama o bizim öğretmenimiz, efendim.”

“Okul *dışında*. Anlaşıldı mı?”

Tek kaşını kaldırdı ve kızların hepsi birden gönülsüzce

“Evet, efendim!” diyene dek kaşını indirmedi.

“İyi. Şimdi evlerimize dağılalım.”

Sonraki gün yaptıkları ders sırasında Jenny, tam bir cesaret örneği sergileyerek, “Bayan Quinlan,” dedi, “sizin cadılar meclisinizin diğer üyesi olan Bayan Gold’la tanıştık. Artık okulumuzun öğretmenlerinden biri.”

Kadın, sırtı onlara dönük bir halde, eski mutfak tahtasının üzerine gacıır gucur bir şeyler karalarken, “Ben de öyle duydum,” diye cevap verdi.

“Eğitimimize yardım etmeyi teklif etti, ama Bayan Lemon bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor.”

Bayan Quinlan cevap vermeden yazmaya devam etti.

Grace, konuyu daha fazla uzatmamasını dileyerek arkadaşına bir bakış attı; ama Una, Jenny’yi destekler bir ifadeyle başparmağını havaya kaldırmıştı bile. “Siz ne düşünüyorsunuz,” diye sordu Jenny.

“Bence,” dedi kadın, tebeşiri bırakıp onlara dönerek, “size bedava eğitim veren iki cadı var ve bu yeter de artar bile.”

“Bayan Gold, bir yandan öğrenirken bir yandan da büyü yapmamız gerektiğini söylüyor. Asıl o şekilde öğrenmeliymişiz sihri.”

“Öyle mi?”

Jenny yutkunup konuşmaya devam etti. “Bir öğretmenimizin daha olması sorun olmaz bence. Yani, bir başka bakış açısı daha kazanırız sadece. Olaylara farklı bir görüş şekli, yani. Bence bu iyi bir fikir.”

“Öyle mi?” Kadının solgun gözleri, korku verici şekilde kısılmıştı. “Peki, ya geri kalanınız ne düşünüyor?”

Jenny odada Bayan Quinlan dışında başka herhangi bir şeye bakmaya çalışan diğer kızlara çevirdi bakışlarını. Grace parmak uçlarıyla masayı didikliyor, Rachel rahatsız edici şekilde boğazını temizliyor, Una dudaklarını ısırtıyor, Adie’ye çekimser bir edayla inildiyordu. Jenny bu ihanet karşısında yüksek sesle iç geçirdi.

“Sanırım, Beth’le ben size karşı fazla yumuşak davran-
dık; bence konu bu,” dedi kadın, masada duran bir kedinin kulaklarını okşayarak. “Hepiniz şımarık veletlersiniz. Sizin neye ihtiyacınız var, biliyor musunuz? Şöyle tam anlamıyla biraz çalışmaya.”

Grace ve kızlar birbirlerine endişeyle baktılar.

“Elimde tüm cadılar için en temel araç gereçlerin yazılı olduğu bir liste var. Elbette evimde o araç gereçlerin hepsi var. Tam yerini söylemek gerekirse, tavan arasında hepsi. Çoğunu kullanmayalı epey oldu herhalde. Hepsini bulmak için şöyle bir sağlam aramak gerek.”

Kadının çatlak dudakları öyle geniş aralandı ki, sararmış dişleri gözler önüne serildi.

“Gidebilirsiniz.”

Bayan Quinlan’ın tavan arasını karıştırma fikri Grace’in midesini kaldırmıştı. Tanrı bilir, orada neler neler vardı. Ayrıca evinin dağınıklığı göz önünde tutulursa, tavan arasını günlerce arayabilirlerdi. Kızlar, daha da kötü bir ceza alma korkusuyla, Bayan Quinlan’a itiraz etmediler; ama acı, tüm yüzlerinden okunuyordu. Mutfak ve koridor boyunca sere serpe yayılmış, miyavlayıp duran kedilerin arasından ilerleyip üst kata çıktılar. En üst katta, epey külüstür bir merdivenin dayandığı tavanda, kare şekilli bir delik gördüler. Kızların her biri tavandaki karanlık odaya çıkmak için büyük bir dikkatle tırmanırken, merdiven endişe verici şekilde sallanıyor, biraz da gıcırıyordu. En geriden gelen Grace, Jenny’nin karanlığa gömülen ayaklarını izledi ve ciğerlerine dolan tozla birlikte, kontrolsüz şekilde öksürmeye başladı.

“Elektrik düğmesi nerede?”

Grace hafif bir vuruş sesiyle hemen ardından Jenny’nin “Ah!” diye sızlanmasını duydu; ardından, oda hafif hafif aydınlanmaya başladı. Jenny, kir içindeki elektrik düğmesine kaşlarını çatarak bakıp elini hırkasına sildi.

“Bu, hayatımın gelmiş geçmiş en kötü günü,” diye homurdandı Una.

“Bu biraz abartılı oldu, Una.” Grace, tozlu kutuların oluşturduğu karmaşanın içine adımını attıktan sonra bacağını eski bir sandığın sivri köşesine acı verici şekilde sürüp sızlandı.

“Bu iş gece boyu sürer!”

“Yapmayacağınız diyemez miydik yani,” dedi Rachel. “Okulda değiliz ki. Bu resmen köle muamelesi.”

“Yapmayacağınız diyebilirdik, tabii,” dedi Grace. “Ama hence işte o zaman bizi temelli kovardı.”

“Muhtemelen bizi lanetlerdi de,” dedi Adie, gözlerini kocaman açarak; bu sırada Grace’s e başını iki yana sallıyordu. “Yani, öyle yapsa hiç şaşırmazdım,” diye devam etti Adie.

Jenny söze girip “Haydi, işimize bakalım,” dedi. “Ne kadar çabuk başlarsak o kadar çabuk biter.”

Kızlar tamı tamına iki saat boyunca çalıştılar ve listenin yarısından fazlasını bulmayı başardılar. Bu sürenin sonunda hepsi de toza kire bulanmıştı bile. Rachel kırılan bir tırnağına bakım yapıyor, Una’ysa birkaç kutu yığınının üzerine boylu boyunca yayılmış, diğerlerine bağıra çağıra talimatlar veriyordu.

Una, elindeki listeyi çevirip kabataslak çizilmiş şemayı inceleyerek “Hayır,” dedi. “Sapan gibi Y şekilli bir şey arıyorsun. Ama bu bir Y şekli değil ki, Grace. Tekrar dene.”

“Buraya gelip gerçekten uğraşmaya ne dersin, Una,” dedi Grace.

“Yok, sağ ol. Kalsın.”

Jenny alaycı bir ifadeyle homurdanıp Una’nın üstüne eski bir battaniye attı. Çılgılığı basan Una, güvelenmiş yünü tekmeleyip, tozlu kutulardan biriyle birlikte yere devrildi. Kutunun kapağı açılınca içindekiler de yere saçılıverdi.

“Una!” diye haykırdı Grace.

“Bu Jenny’nin suçuymdu!”

“Sanki yapacak bir sürü işimiz yokmuş gibi!”

Grace kutuyu düzeltti ve yere saçılan kitapları, ahşap süsleri toplayıp geri yerleştirmek için diz çöktü.

“Hey, şuna bakın.” İnce kitap ciltlerinden birinin kapağını kazağının koluyla silip havaya kaldırdı. “1997 yılı St. John’s Okulu Yıllığı.”

“Yok artık!” Jenny kitabı Grace’in elinden hızla kapıp sayfalarını karıştırmaya başladı.

“Sizce Bayan Quinlan’ın da fotoğrafı var mıdır?” dedi Una.

“Evet, yoksa niye yıllığı saklasın ki? Acaba onu fotoğraflarından tanıyabilecek miyiz?” Jenny durup parmağını bir sayfaya bastırdı. “Şuna bakın. Bayan Bethany Lemon. Bu o; okulun giriş kapılarına yaslanmış olan.”

“Bu da Bayan Gold olmalı,” dedi Rachel. “Vay canına, neredeyse hiç değişmemiş. Çok garip değil mi?”

“O halde,” dedi Grace, parmağını Bayan Gold’la Bayan Lemon’ın arasında duran kıza doğru uzatarak; “bu da Bayan Vera Quinlan olmalı; ya da o zamanlar soyadı her neyse işte...”

Fotoğrafta bir dirseğini okulun demir kapılarına yaslanmış duran genç Bayan Quinlan, 1970’li yılların punk modasının tam bir örneği idi: Kıvrık kıvrık okul hırkasının üzerine soluk bir kot ceket atmış, yırtık pırtık taytının altına giy-

diği dizüstü çorapları bileklerine kadar büzmüş, asimetrik kesimli kısa saçlarını jöleyle dikleştirerek sivri uçlu bir model yapmış ve saçlarını kesinlikle başka bir renge boyamıştı. (Gerçi, fotoğraf siyah beyaz olduğu için hangi renge boyadığını söylemek zordu.) Gözlerine kalınca siyah kalem çekmişti ve Johnny Rotten* model saçının arasından birkaç piercing parıltısı seçiliyordu.

“Yok. Artık. Daha. Neler!” dedi Una, burnunu neredeyse sayfanın içine gömerek. “Bu çok acayip. Resmen ruhum bedenimden ayrıldı. Beden dışı bir deneyim yaşıyor olmalıyım.”

“Soyadı Quinlan olmadan önce adı Vera Miller’mış,” dedi Rachel. “Diğer çocukların yazdıklarına bakın.”

Fotoğrafın altı, diğer öğrencilere ait ve okul yılının sonunda yazılması mecburi olan yorumların karalamalarıyla doluydu. Grace yıllığı alıp bir sağa bir sola çevire çevire yazanları okumaya başladı.

Yolun açık olsun, V. Sen muhteşemsin!

Hayallerinden asla vazgeçme, V-bebek! İletişimi de koparma!

Hem okulda hem de hayatta bir üst sınıftasın. Olağanüstü V için öpücükler...

TAM BİR BOM-BA-SIN!

Bugüne dek tanıdıklarım arasında süperlerin de süperi olan hatuna: Hayat sensiz kesinlikle aynı olmayacak!

* Dünyaca ünlü Punk Rock grubu Sex Pistols’ın solisti. (ç.n.).

Kızlar birbirlerine hayretler içinde baktılar.

“Bayan Quinlan okulda... *popülermiş*,” dedi Grace.

“Bu sayfanın her yanına dostluk mesajları karalanmış,” dedi Jenny, “ve sonraki sayfaya da. Bir dolu insan. Vay be.”

“Çok daha havalı görünüyormuş,” dedi Rachel. “Yani, cidden *havalı*. Saçına baksanıza. Una benimkine azıcık gölge yaptı diye annem deliriyordu az daha. Ama neredeyse görünmüyordu bile.”

Grace gülümserken parmaklarını eski, solmaya yüz tutmuş fotoğrafın üzerinde gezdirdi.

“O zamanlar iyi arkadaşlarmış gibi görünüyor, değil mi?” dedi. “Acaba aralarında ne geçti?”

Hafif bir meltem mutfak penceresinden içeri süzölmüş ve oturduğu masada, az pişmiş yulaf lapasına gözlerini dikip kâküllerini çekiştiren on yedi yaşındaki Bethany Lemon’ın üzerine vurmuştu. 1977 yazıydı ve o gün yıllık fotoğrafları çekilecekti. Kalın kâküllerini, neredeyse burnunu kapatacak kadar aşağıya doğru, bir gözünün üzerine çekiştirdi ve tüm yüzünü bu kâküllerle kapatıp kapatamıyacağını düşündü.

Beth son sınıfta olduğu için, herkesin yıllık fotoğrafları bireysel olacaktı. Artık önündeki kızın ya da oğlanın arkasına saklanamazdı; tam fotoğraf çekilirken kurnazlık edip

başka tarafa bakamazdı; yıllık sayfalarında yüzünün net bir şekilde görünür olması gerekecekti mutlaka.

Stephen McFadden, okul girişinde onun Vera ve Meredith'le birlikte hızlıca bir fotoğrafını çekmişti bile. "Doğal bir anlarını yakaladığını" söylemişti. Kocaman gülümsemiş ve kızlara, en çok da Vera'ya, insanların okula dair gerçek anılarının nadiren fotoğraflandığını açıklamıştı. "Poz verilmiş görseller" ergenlik yıllarının gerçeğini gölgede bırakıyordu. O, modellerini habersiz yakaladığı, gerçek anları fotoğraflamayı tercih ediyordu. 'Biz de habersiz yakalandık, tamam işte,' diye düşündü Beth. Kamerayı vaktinde fark edemediği için onu görmezden gelememişti.

"Kahvaltı edecek misin, etmeyecek misin?"

Annesi konuşurken kafasını kendi kâsesinden neredeyse kaldırmamıştı bile; Beth kafasını onaylarcasına salladı. Kaşığını alıp sindirimi güç karışımın içine batırdı. Masanın diğer tarafında babası sessizce oturmaktaydı.

Evlerinde, kahvaltı ve akşam yemeği hâlâ ailevi bir olaydı ama Beth, ne kadar çabalarsa çabalasın, bunun nede-nini anlayamıyordu. Ağabeyi hâlâ onlarla birlikte yaşarken, yemek sohbetleri azıcık daha fazlaydı sadece, ama onlar da ağabeyi izin isteyip masadan erken kalktığında genellikle kesiliverirdi zaten. Şimdi ağabeyi, arabayla yaklaşık üç saatlik bir mesafede karısıyla birlikte büyük bir evde yaşıyordu. Yakında bir bebekleri olacaktı. Beth, ağabeyini suçlaya-

mazdı. Asla sahip olamadığı ailenin yerine kendine mutlu bir aile ortamı yaratıyordu. Beth'in anne babasının da mutlu geçirdikleri zamanlar olmalıydı, ama Beth hiçbirini hatırlamıyordu. Hiç tartışmamış, hiç kavga etmemişlerdi. Yalnızca birbirlerinden hoşlanmıyorlardı, o kadar. Ayrıca Beth, ikisinin de özellikle kendisine düşkün olduklarını hiç zannetmiyordu. Yine de, günde iki kez sofrada bir arada oturup yemeklerini sessizce yiyorlardı.

O gün, nazıkçe izin isteyip masadan ayrılan ve cadılar meclisinin üyeleriyle buluşmak için okula koşturana dek resmen geçen her dakikayı saymıştı. Meredith ve Vera asla sessiz durmazlardı –hep tartışıp dururlardı– ve Beth, *onların* yanındayken kendini rahat hissediyordu. Çekingenliğinden ve evini saran mutsuzluk örtüsünden sıyrılabilirdi. Arkadaşları onun ailesi gibiydi. Hatta Beth'e, bazı yönlerden, *gerçek* ailesiymiş gibi geliyordu.

“Devam et, Lemon.”

Güçlü bir el, okul kapısından içeri girmeden önce onu dirseğinden yakalayıp, girişten uzaklaştıracak şekilde yönlendirdi.

“Nereye gidiyoruz?”

Vera'nın sayısız piercingi, başını sağa sola oynatıp etrafı öğretmenlere ve diğer otorite figürlerine karşı kolaçan ederken, şingır şingır sallanıyordu. Ortalığın temiz olduğuna emin olduktan sonra Vera, Beth'e gülümsedi.

“Nehre.”

“Bugün yıllık fotoğraflarını çekiyorlar ama.”

Vera sabırsızca oflayıp pofladı. “Vaktinde yetişiriz.”

“Aceleye gerek yok,” dedi Beth. “Nehirde ne yapacağız?”

“Toplayacağız. Bugün Külüstür'ü görmeye gideceğiz.”

“Keşke ona böyle demesen.”

Nehre uzanan sessiz yol boyunca ilerleyip ormanı aceleyle geçerlerken, Vera, Beth'in kolunu hâlâ sımsıkı tutuyordu.

“Ona ne demeliyim, peki?”

“Bayan Allan'a ne dersin,” diye cevap verdi Beth. “Adı bu, ne de olsa.”

“Külüstür gayet yerinde bir isim.”

“Vera, o... yatalak! Ona karşı nazik olman gerek.”

“Sırf kadın çok ihtiyar ve bir ayağı çukurda olduğu için evinden dışarı çıkamıyor diye, ben büsbütün bir kişilik nakline maruz kalmayı kabullenmeli miyim yani? Amma da yumuşak başlısın!”

“Ben onun yerinde olsam, insanların bana nazik ve iyi davranmalarını isterdim.”

“Eh, onun yerinde değilsin. Haline şükret.”

Gürül gürül akan suyun sesi, kızlar yürümeye devam ettikçe artıyordu; sonunda nehir görüldü. Nehir kıyısından aşağıya, Meredith’in beklemekte olduğu yere doğru dikkatlice kaydılar.

“Bugün istediği şeylerin çoğu suda yetişen şeyler,” dedi Meredith. “Bir de, bulabilirsek, yumurtlayan bir dere bofa balığı.”

“O balığı ne yapacakmış,” diyerek dudak büktü Vera.

“Yalnızca *yumurtlayanlarından* olmalıymış, unutma,” diye yanıt verdi Meredith. “Onları sirkenin içinde saklıyor. Algı yönlendirme büyülerinde kullanılıyorlar. Dediğine göre, bu büyüler sayesinde Kanarya Adaları’nda tatile çıkabiliyor-muş. Ama zihninde!”

“Pöh.” Vera, küçümser bir yorum daha yapmaya hazır gibi görünüyordu ki, Beth aniden onun yüzünün aydınlandığını fark etti. “Dört kutuplu büyülerden biri o, değil mi?”

“Sen o şekilde yapabilirsin,” dedi Meredith. “Ama o, büyüünün altından kendi başına kalkabiliyor. Mümkün yani.”

“Ama dört kişiyle çok daha iyi olur.”

“Evet, dört kişiyle daha iyi olur.”

Vera kıyıya çömeldi ve aşıkâr bir şekilde bofa balığı aramaya koyuldu.

“Çok daha iyi,” dedi. “Bir kişiden, iki ve hatta üç kişiden daha iyi.”

Meredith’in suratı her zamanki ifadesiz soğukluğunu

koruyordu, ama Beth'in kalbi aniden gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Dört cadı, üç cadıdan daha mı iyiydi? Vera ne diyordu böyle? Yıllardır üç kişi olmuşlardı ve bu harika bir Vikan sayıydı; bunu Vera'nın kendisi söylemişti. Aralarına dördüncü almayı neden isteyeceklerdi ki? Beth, Vera'nın nehir balçığını sakince karıştırmasını izlerken, arkadaşının nasıl böylesine büyük bir talepte bulunabildiğini düşünüyordu. Yaşadığı panik yüzünden kaşlarında ilk terler belirmeye başlamıştı bile. Vera'nın bu fikrine acilen bir nokta koyabilmek umuduyla dönüp Meredith'e baktı. Ama sarışın kız ona yalnızca boş boş bakmakla yetindi; sonra o da dönüp sığ suları aramaya koyuldu. Beth değişiklik istemiyordu. Cadılar meclisi onun ailesiydi, onun tek güvencesiydi ve hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyordu.

Yabancı bir duygu tüm bedenine hızla yayıldı: Öfke. Vera'nın duyarsızlığı karşısında çileden çıkmıştı. Beth, aralarında en zayıf kişinin kendisi olduğunun da, diğer iki arkadaşına onların kendisine duyduğundan çok daha fazla ihtiyaç duyduğunun da farkındaydı. Ama o ana dek, bunun gerçekten önemli olduğuna inanmamıştı. Onlar kız kardeşlerdi ve birbirlerine her zaman iyi davranırlardı. Ama Vera artık sıkılmıştı. Beth'ten de, cadılar meclisinden de bıkmıştı. Gri bulutlar, nehrin üzerindeki yansımayı karartıp, suyun görünümünü kumlu kahverengiye çevirerek güneşi gölgelemişti. Diğer ikisi her zamanki olağan hallerine devam ediyor olsalar da, Beth bu tek küçük cümleyle her şeyin değiştiğini biliyordu.

Bayan Allan'ın hırıltılı soluğu, eski guguklu saatin tik taklarıyla eşzamanlı uğulduyordu. Heybetli bir kadındı; yıpranmış, bej bir döşemesi ve parlak maun bacakları olan derme çatma bir koltuğa gömülmüştü. Sanki her an ayağa kalkmak üzereymiş gibi, üst bedeni hafifçe öne meyletmış dururdu. Ama asla ayağa kalkmazdı. Antika akciğerleri ve güçsüz kalbi yüzünden odasına ve çoğunlukla da o koltuğa mahsur kalmıştı. Uyanık olduğunda bile gözkapaklarını kapatmak gibi sinir bozucu bir huyu ve gözleri kapalı olmasına rağmen, yine de etrafında olan biteni görüyor gibi bir hali vardı. Derin uykuda olduğu zannedilirken yaptığı ani çıkışlarla genç ziyaretçilerini ürküterek ya da onları süslere dokundukları için azarlayarak eğlenirdi.

“Söz verdiğimiz gibi, bir çift bofa balığı.” Meredith, Bayan Allan'ın önündeki çok amaçlı masaya bir kavanoz bıraktı.

“Yumurtluyor mu?” diyerek homurdandı kadın.

“Elbette.”

“Her ikisi de,” dedi Vera, masaya gümbürtüyle ikinci bir kavanoz daha koyarak; “çünkü biz çok cömert kızlarız.”

Kadının yarı açık gözleri, Vera'yı ifadesiz bir şekilde izledi. Sonra aniden, kadın ciyaklayıverdi:

“Çay!”

Kaba saba ayağını kaldırıp yere iki kez vurdu.

“Çay!” diye bağırdı tekrar.

Alt kattaki odadan tabak çanak tıkrıtları duyuldu ve birkaç dakika içinde, gri saçlarını sımsıkı topuz yapmış, bir deri bir kemik bir kadın odaya hızla girip küçük masanın üzerine bir tepsi bıraktı. Beth hemen gülümsemiş olsa da, kadın ona karşılık vermeden, odadan başı eğik bir halde hızla kaçmıştı.

“Çay,” dedi Bayan Allan, bu kez sakın bir ses tonuyla. Meredith dört fincana çay doldurdu. Bu alıştıkları bir ritüeldi. Onlara asla süt ya da şeker teklif edilmezdi ve bu acı, siyah sıvıyı hazmetmek Beth’e çok zor geliyordu. Tüm fincanlar boşaldığında kadın her birini alır ve fincanların dibindeki ıslanıp şişmiş yapraklara sırayla bakardı. Fincanlara bakması çok uzun sürebiliyordu –kimi zaman bir saat kadar– ve tüm bu süre boyunca üç kızın, oldukları yerde sessizce oturmaları gerekiyordu.

Yaşlı kadının o narin fincanları elinde çevirip diplerine dikkatle bakması, bazen de dudaklarında bir tebessümün belirmesi Beth’in tüylerini diken diken ediyordu. Bayan Allan’a yaptıkları bu ziyaretlerin, kızların kendi başlarına temin edemedikleri çiçek ve bitkilerin takası yerine, daha ziyade bu çay yapraklarıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

Bayan Allan son fincanı da masaya geri bırakmadan önce Vera, “Bir görüş kâsesi istiyoruz,” dedi. “İyi durumda olanından; döküntü değil.”

İhtiyar kadın, uzun ve sivri uçlu bir tırnağını fincanın kenarına hafifçe vurdu. Narin porselene ileri geri sürtüp duran tırnağıyla zayıf bir çınlama ve gıcırdama sesi çıkarıyordu.

Meredith, sanki Vera daha önce hiçbir şey dememiş gibi, “Elinizde fazladan bir tane varsa,” diye söze girdi; “bize bir görüş kâsesi verebilirseniz çok memnun oluruz, Bayan Allan. Yeteneklerimiz geliyor. Yaprakları okumakta ustalaşmayı ancak ümit edebiliriz, ama geleceği görmek üzerine basit görevleri başarabileceğimize inanıyoruz.”

Kadın, başını kaldırıp baygın, kem gözleriyle Meredith’e baktı.

“Sağdaki dolap,” dedi. “Zeytin yeşili olan. Kırmızıya dokunma.”

“Çok nazıksınız.”

Kadın, karşılık olarak Meredith’e, emin bir ifadeyle, “Sadece değersiz bir oyuncak o,” dedi. “Mesela, bir kristal kürenin yanında hiçbir şey.”

Beth, ‘*Bununla ne demek istedi?*’ dercesine Meredith’e baktı. Ama Meredith, kâseyi dolaptan telaşla kapıp bir eşarba sarmakla meşguldü.

“Artık sizi rahat bırakalım,” dedi, kâseyi koyduğu okul çantasını kapatırken.

“Ne zaman isterseniz yine gelin.” Kadın, Beth’in daha önce hiç görmediği şekilde pis pis sırıtıyordu. “Her zaman çayımız var.”

Üç kız Kuzey Sokağı'ndan okullarına doğru ilerlerken Vera, "Kristal kürelerle ilgili ne geveleyip durdu öyle?" dedi.

"Galiba akli gidip geliyor," diye karşılık verdi Meredith. "Abuk sabuk konuşmaya başladı."

"Evet, kesinlikle. Yapraklarımızı onlarca kez okudu, hem de *her* kahrolası çay içişimizde. Ama bugün ilk defa, belli belirsiz de olsa, mutlu görünüyordu. Bu kadar eğlence-
li olan neydi ki?"

"Geleceğimizde izlemeye değer önemli bir olay vardı sanırım," dedi Beth. "Belki de sonunda gerçekten cadı olmayı başarıyoruzdur. Belki de bizim başarı dolu gelecekle-
rimizi izliyordur."

"Hiç sanmam," dedi Vera. "O cadalozda bir yamukluk var. Bir tren kazasını izlemekten daha çok zevk alır o."

"Yıllık fotoğrafları çekimine geciktik," dedi Meredith aceleyle. "Haydi."

Kızlar hızlanırken Beth homurdandı.

BİRAZ GÖSTERİŞ

Grace, okul dolabından yere saçılan birkaç defteri dolabına geri tıkmakla meşguldü; bir yandan da, dolabın bir tarafına sokuşturduğu eski 1977 okul yıllığına kaçamak bakışlar atıyordu. Omzunun üzerinden arkasını şöyle bir kola-
çan etti, sonra da yıllığı dolaptan çıkarıp köşeleri kıvrılmış sayfaları karıştırarak Vera Quinlan'la diğerlerinin olduğu fotoğrafı aradı. On yedi yaşındaki Vera, okuldaki her ha-
valı çocuk nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu: dünyadan ve içindeki her şeyden bıkmış. Beth Lemon eğik kafası ve mahcup bir tebessümle kameraya yakalanan bakışlarıyla biraz utangaç duruyordu. Diğer yandan, Meredith Gold ise çarpıcı açık renk gözleri ve ciddi ifadesiyle doğrudan kame-
ranın objektifine bakıyordu. Şu an sahip olduğu büyüleyici

görünüşe o zamanlar sahip değildi, ama sarı saçları ve beyaz teni kolayca ayırt edilebiliyordu.

“Vay canına, bu bizim okuldan mı?” dedi, Grace’in arkasından biri. “Okul üniforması aynı gibi, ama biraz eski sanki.”

Grace yıllığı içgüdüsel bir şekilde hemen kapatıp kolunun altına aldı. Kaçamak bir cevap vermeye hazırlanıyordu ki, James O’Connor’ın gülümsemesi, tüm sözcükleri boğazına diziverdi. Yanaklarının kızarmamış olmasını diliyordu Grace. Ama artık çok geçti.

“Kusura bakma, burnumu sokmak istemezdim,” dedi oğlan.

“Sorun değil,” diye karşılık verdi Grace; bir yandan da yıllığı ona göstermek için kolunun altından hafifçe çekip çıkarmaktaydı. “Gerçekten de bizim okulun yıllığı, yetmişlerden kalma.”

“Vay be. Nereden buldun? Ben de bakabilir miyim?”

Oğlanın ilk sorusunu duymazdan gelen Grace, yıllık sayfalarını karıştırmasına izin verdi.

“Solucan deliği falan gibi bir şeyin içinden geçmişe bakmak gibi,” dedi James gülerek. “Çok acayip. Bak, P blok yapılmadan önce okulun arka tarafı böyleymiş. Sadece bir tarla!”

“Evet,” dedi Grace; söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışıyordu telaşla. “O zamanki spor kıyafetlerine baksana. Çok feciymiş!”

“Ah, olamaz! Şu şortlara bak! Böyle bir şey olamaz.”

Grace kıkırdadı. James'e yaptığı aşk büyüünden bu yana geçen süre içinde bu, aralarında geçen en uzun sohbetti; gerçi, büyü'nün etkisi altındayken ettikleri sohbet de geçerli sayılamazdı. Bunların farkına varmak, Grace'in alınından boynuna dek kızarmasına neden oldu. James'in yılbaşı ağacı gibi kıpkırmızı yandığını fark etmemesini umarak yutkundu. Çenesini kaşıyıp, kızarmış yüzünü kapatabilme ümidiyle saçlarını çenesine kadar çekti.

"Bu süper ya," dedi oğlan, yıllığı geri uzatırken. Artık gitsem iyi olur, Bay O'Dwyer eğitime geciktiğimizde çok kızıyor."

"Pekâlâ, hoşça kal."

"Görüşürüz, Grace."

James uzaklaşırken kıza nazikçe gülümsedi ve... yoksa onun yanakları da mı kızarmıştı? Grace bir anlığına kaşlarını çattıktan sonra başını sallayıp gülümsedi. Yıllığı çantasına tıkıp okul dolabını hızla kapattı.

"Yine ona sarmışlar," dedi Jenny; Grace'le birlikte sırtlarına giderken parmağını uzatıp bir noktayı gösteriyordu. "Şu küçük kız. Delilah."

Trish, küçük kızın sırt çantasını karıştırırken, Bev de sakızını şişirip gürültüyle patlatarak onları izliyordu. Tracy,

Delilah'yı bir omzundan, kamburunu çıkaracak şekilde tutmuştu; yürüttükleri çantadan ilginç bir şeyler çıkmasını umarak bekliyordu. Grace, Jenny'nin emin adımlarını yakından takip ediyor olsa da, arkadaşının hâlâ biraz gerisindeydi. Yanlarında Canavar'ı ürkütecek bir Una yokken, yalnızca ikisinin onunla başa çıkamayacağını düşünüyordu.

"Onu bırak!" Jenny hiç vakit kaybetmemişti. "Çantasını da geri ver."

Tracy kıs kıs güldü.

"Hey, Ucube'nin arkadaşı! Ucube nerede?"

"Evet, Ucube'nin arkadaşı," dedi Bev ağzında sakızla.

"Her an burada olabilir," diye cevap verdi Grace.

"Una'nın nerede olduğunun bir önemi yok," dedi Jenny sesini yükselterek. "Çünkü size onu bırakmanızı *ben* söylüyorum."

Tracy, koyu kızıl atkuyruğunu geriye itip bir elini alaycı bir ifadeyle kulağına dayadı.

"Ne dedin sen? Saçını mı çekeyim? Peki."

Canavar, Delilah'nın siyah saçlarını avuçladığı gibi şiddetle çekiştirdi. Kız acı içinde haykırdı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Jenny.

"Ona bir tekme mi çakayım? Olur."

Delilah, kavalkemiğine yediği şiddetli bir tekmeyle, gözyaşları içinde yere yığıldı.

"Onu rahat bırak!"

“Yürüdüğüm yeri mi öptüreyim? Madem öyle istiyorsun.”

Kızı hâlâ ensesinden tutmakta olan Canavar, alnı zemine değene dek kızın kafasını bastırdı. Delilah’ın boğuk hıçkırıkları, Canavar’ın iki yandaşının kıkırdamalarının arasından zor bela duyuluyordu.

“*Kes şunu!*” Jenny’nin sesi çok keskin çıkmıştı; bu sırada omzundan çıkarıp başının üzerinde geniş bir yay çizer şekilde salladığı sırt çantasını Canavar’ın suratına fırlatıverdi. Canavar tam vaktinde başını eğince, çanta onun üzerinden geçip koridor boyunca dizilmiş pencerelerden birini kırarak dışarı uçup çimlerin üzerine düştü. Ortama buz gibi bir sessizlik çöktü.

“Orada neler oluyor?” Ana girişte farklı bir ses gürlemişti.

Tracy, Delilah’nın hırkasını bırakıp yanındaki iki arkadaşıyla birlikte kaçtı; koşarken Grace’e çarpınca onun düşmesine neden olmuştu. Jenny hem Grace’i hem de Delilah’yı yerden kaldırmaya çalışırken Bayan Gold yanlarına vardı.

“Bir gürültü duydum. Ne oldu?” Kırık pencereye bir baktı. “Ah. O çanta sizden birine mi ait?”

“Jenny’nin kabahati değildi öğretmenim,” deyiverdi Grace. “Tracy Murphy bu kızı dövüyordu ve Jenny de onu durdurmaya çalışıyordu. Yanlışlıkla oldu.”

“Yani o senin çantan mı, Jenny?”

Jenny, bir kolunu hâlâ gözyaşları içindeki Delilah’nın

omzuna dolayarak, ciddi bir ifadeyle, onaylarcasına başını salladı.

“O daha birinci sınıf öğrencisi,” diye devam etti Grace, “ve buraya da daha yeni taşınmış efendim. Tracy, geldiğinden beri ona sataşp duruyor.”

Bayan Gold küçük kıza uzunca bir süre baktı, ama Delilah onun bakışlarından sakınıyordu.

“Neydi o?” Bay Collins’in sesinin yaklaştığını duydu- lar. “Bir şeyin parçalandığını duydum.”

Müdür yardımcısının yaklaştığını duyan Grace fena olmaya başladı. Bu işten paçalarını kurtaramayacakları ke- sindi.

“Birileri bir şey mi kırdı? Kimse yaralandı mı?” Köşeyi dönüyordu; her an yanlarına damlamak üzereydi.

Grace hafif bir cam tıngırtısı işitti ve tam da Müdür Yar- dımcısı yanlarına vardığında, dönüp pencerenin tamamen dü- zeldiğini gördü; pırıl pırıl ve hasarsızdı. Jenny’nin çantasıysa hâlâ dışarıda, çimlerin üzerinde duruyordu. Grace’in ağzı bir karış açık kaldı.

“Hiçbir şey kırılmadı, Bay Collins, neyse ki,” dedi Ba- yan Gold. “Bu kızcağızlar telaşla koştururken, içlerinden biri pencereye çarpmış. Ama ne bir zarar gelmiş ne de biri yaralanmış.”

“Ah, öyle mi?” dedi Bay Collins, pencereyi gözden geçi- rerek. “Bir şeylerin kırıldığını duyduğuma yemin edebilirim.”

“Öğretmenler odasında bir fincan çay içmeye ne dersiniz?” diyerek gülümsedi Bayan Gold.

Müdür yardımcısının yüzü anında aydınlanıverdi.

“Aslına bakarsanız, tam da şimdi bir fincan çayın çok iyi gideceğini düşünüyordum. Olağanüstü. Ah... ee... şey... dikkatli olun kızlar, tamam mı?”

“Önden buyurun, Bay Collins,” dedi Bayan Gold ve Bay Collins’i koridorda takip ederken, dönüp Grace’e göz kırptı.

“Gördünüz mü,” dedi Jenny, heyecanla.

Grace, “İnanılmazdı!” diye karşılık verdi.

“Neyse ki Bayan Gold buradaydı, yoksa kesin okuldan uzaklaştırma cezası alırdım.”

Grace, Delilah’ya döndü. “Sen iyi misin?”

Ardından, cebinden temiz bir mendil çıkartıp Delilah’ya uzattı; küçük kız, son gözyaşı damlalarını da yüzünden sildi.

“Evet,” diyerek burnunu çekti. “Teşekkür ederim.”

“Haydi,” dedi Jenny, küçük kızın omuzlarını şefkatle sıkarak. “Haydi, gel de bizimle öğlen yemeği ye.”

Adie ve Rachel, Bayan Gold’u adeta Mesih’in ikinci gelişiymiş gibi izliyorlardı. Elinde, boyunlarından birbirlerine kaynatılmış iki büyük cam şişe tutan öğretmenleri, onlara ev yapımı hortumunu gösteriyordu. Şişelerden biri yarısına ka-

dar açık yeşil bir sıvıyla doluydu ve çalkalanıp ters çevrildiğinde renkli su, alttaki şişeye yavaşça dökülüyor ve şişelerin boyun noktalarında mükemmel bir hortum oluşturunuyordu. Grace dönüp duran girdaptan gözlerini alamıyordu. Buna benzer bir şeyi daha önce de görmüştü –YouTube benzer videolarla doluydu– ve Bayan Gold’un hazırladığı örneğin neresinde sihir kullandığını merak ediyordu. Şişenin içindeki küçük kırıntıları göz ucuyla seçmeye çalışırken, zihninde ister istemez “*Oz Büyücüsü*” filminin cadı müziği çalıyordu. Hortumun kenarına odaklandı ve aniden, sıvının içinde dönüp duran mini minnacık bir ev gördü. Daha yakından baktığında, mini hortuma kapılmış olan minyatür figürleri, arabaları ve hatta çiftlik hayvanlarını bile seçebiliyordu. Bayan Gold’a baktığında, kadın ona her şeyin farkında bir ifadeyle gülümsedi. Diğer iki arkadaşı da sihirli detayları fark ettiklerinden heyecan içinde fısıldaşıp duruyorlardı. Sınıfta onlar haricinde kimse olanları fark etmişe benzemiyordu.

Teneffüs zili çaldığında, üç kız sıralarında kaldı. Herkesin gevezelik edip sınıf mobilyalarını ite kaka, gürültü çıkararak sınıftan ayrılmasını bekleyip sonra da yerlerinde sessizce kaldılar.

“Eve gitme vakti, kızlar,” dedi öğretmenleri.

Grace cevap vermedi. Masaya koyduğu ellerine dikmişti gözlerini.

“Kızlar,” dedi Bayan Gold tekrar. “Eve gitme vakti geldi.”

“Mecbur muyuz, öğretmenim?”

Bayan Gold iç geçirerek masasının kenarına dayandı.

“Hâlâ o pencere yüzünden mi endişelisiniz?” diye sordu. “Söz veriyorum, kimseye söylemeyeceğim.”

“Konu o değil, efendim,” diye karşılık verdi Grace, gözleri hâlâ tırnaklarındaydı. “Sadece... Biz düşünüyorduk ki... Merak ediyoruz da... Acaba siz...”

“Siz bize öğretebilir misiniz?” diyerek araya girdi Rachel. “Yani, sihri öğretebilir misiniz?”

Bayan Gold, “Beth ve Vera size zaten eğitimlik yapıyor,” dedi. “Bu durumun değişmesini de istemiyorlar. Seve seve yardım etmek isterdim, gerçekten. Ama buna asla izin vermezler.”

“Onlara söylemek zorunda değiliz ki. Bunu bir sır olarak saklayabiliriz.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

“Lütfen, efendim,” dedi Adie nazikçe.

Kadın tekrar iç geçirdikten sonra gözlerini bir süreliğine boşluğa dikti. Bakışlarını onlara tekrar çevirdiğinde, Grace ona yalvaran gözlerle bakıyordu.

“Küçük şeyler ama,” dedi Bayan Gold hemen. “Yalnızca birkaç küçük, zararsız, ufak tefek şey. Büyük şeyleri eğitimcilerinize bırakmalıyım. Anlaştık mı?”

“Evet! Anlaştık!”

Sonraki akşam beş kız, Bayan Gold’la yapacakları ilk ders için toplanmıştı.

“Şimdi... Nereden başlasak?” dedi öğretmen, gülümseyerek.

Kızların hepsi de bir sıranın çevresine toplanmış, heyecandan yerlerinde duramıyorlardı.

“Şöyle hoş bir şey olsun,” dedi Una. “Altın kelebekler!”

“Hımm...” Bayan Gold kaşlarını çattı. “O iş biraz karmaşık. Onun için çevrenize tam bir hâkimiyetiniz olmalı. Biraz daha küçük bir şeylerle başlamaya ne dersiniz? Mese-la, kendinizle.”

“Kendimiz mi?”

“En kolay hâkimiyet kuracağınız şey, elbette kendinizsiniz. Haydi, biraz Gösteriş denemesi yapalım.”

“Yani, kendimizi güzelleştirecek miyiz?” dedi Rachel. “Ev-vet!”

“Ya da çirkinleştirecek veya yaşlandıracak ya da hayvana benzeteceksiniz,” dedi Bayan Gold. “Her ne isterseniz onu yapacaksınız. Gösteriş, sizinle dünyanın geri kalanı arasında duran bir kâğıt gibidir; üzerine istediğinizi çizebilirsiniz. Herhangi bir iksir ya da başka birinin yardımını gerektirmez. Sadece kendiniz ve hayal gücünüz yeter.”

“Muhteşem!”

“Ellerinizi böyle uzatın,” dedi Bayan Gold, kollarını öne uzatıp parmaklarını açarak. “Dediklerimi tekrarlayın: *Faciem occulta, personam ostende*. Parmak uçlarındaki ufak titreşimi hissediyor musunuz? O duyguya tutunup onu güçlendirin. Parmaklarınızı kımıldatın.”

Una ellerini evire çevire çırpmaya başladı.

“Nazikçe!” dedi Bayan Gold. “Başta, nazikçe. Titreşimi hâlâ hissediyor musunuz? Pekâlâ, şimdi parmaklarınızı biraz daha kımıldatın. Titreşimin güçlenmiş olması gerek, parmak boğumlarınıza kadar yayılmış olmalı. Beni takip ediyor musunuz?”

Beş kafa da onaylarcasına aşağı yukarı sallandı.

“İyi. Şimdi zor bölüm geliyor. O titreşimi avcunuza geçirip ortadan kaybolmadan kullanmalısınız. Evet; hazır olduğunuzda, derin bir nefes alıp aynada görmek istediğiniz şeyi zihninizde çok ama çok net bir şekilde canlandırmanızı istiyorum. Sonra avuçlarınızı kaldırıp yüzünüze sürün. Bu sırada parmaklarınız da devamlı hareket halinde olmalı. O titreşime tutunun. Ellerinizi, cildinize dokunmadan hafifçe dalgalandırın. Herkes hazır mı? O halde, haydi deneyelim. Avuçlarınızı kaldırıp yüzünüzün önünde dalgalandırın!”

Grace kendini kalın ve canlı kıvrıkcık siyah saç bukleleriyle hayal ederken, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Yine de, parmaklarını kaldırdığında, titreşimin ellerinin kenarın-

dan akıp gittiğini ve tamamen yok olduğunu hissetti.

“Çok iyi, Rachel!” dedi yüksek sesle Bayan Gold. “Vay canına! Sen doğuştan Gösterişçisin.”

Grace gözlerini açtığında, Rachel’in saçlarının koyu mor tonda olduğunu gördü. Saç modeli de değişmiş, havalı bir kısa saça dönüşmüştü; dişleriyse göz kamaştırıcı şekilde beyazdı.

Sıranın ortasındaki el aynasında kendi yansımısını daha iyi inceleyebilmek için öne doğru eğilen Jenny, “Ben düzgün yapamadım, efendim,” dedi. Görünüşe göre, kendine kaplan çizgileri katmak istemiş, ama bunun yerine, yüzünün her yanında yamuk yumuk turuncu, beyaz ve siyah lekeler oluşmuştu.

“Ah,” dedi öğretmen, “bunun nedeni, zihnindeki hayalin yeterince net olmaması. Kaplan çizgilerini hayal etmiştin, değil mi? Renkleri de. Ama onların yüzünde tam olarak nerede durmaları gerektiğini düşünmemiştin. Daima hatırlayın, kızlar: Gösteriş harikulade şeyler yapabilir, ama ne istediğiniz konusunda *açık ve net* olmalısınız. Aksi takdirde, elementleri rasgele yığıverir. Titreşimi güçlendirirken, *tam* olarak nasıl bir sonuç istediğinizi zihninizde canlandırmak için kendinize zaman tanıyın. Aceleye getirmeyin, telaşa gerek yok.”

Somurtarak aynaya bakan Una, “Ben hiç beceremedim, efendim,” dedi.

“Ben de,” dedi Adie.

“Ya da ben,” dedi Grace.

“Titreşimi yakalamanın bir püf noktası var,” diye karşılık verdi Bayan Gold, “bu yüzden, umudunuzu kaybetmeyin. Rachel’in becerisi oldukça sıra dışı; daha önce birinin ilk denemesinde böylesine mükemmel bir sonuç elde ettiğini görmemiştim. Yalnızca cadılığın altın kuralını hatırlayın...”

“Bilgi eşittir güç,” dedi Grace.

Bayan Gold gülümsedi ve Grace’in elini tutup, kollarını öne doğru uzattı.

“Çalışmak mükemmelleştirir.”

Bir saatlik Gösteriş çalışmasının ardından, Grace saçlarını hâlâ canlı siyah buklelere dönüştürememişti. Ama göz rengini yeşilden maviye çevirmeyi başarmış ve yüzünü balığa benzetmeye çalışırken, tam da titreşimi yakaladığı sırada gözlerini pencerenin dışındaki duvara çevirerek, yüzünü kırmızı tuğlayla kaplamak gibi ilginç bir hata yapmıştı. Bunların hiçbirisi pek de iyi başarılar sayılmazdı, ama Grace kendini tam anlamıyla kontrollü hissediyordu. Her zaman istediği sonuca ulaşamıyorsa da, görünümünü değiştirebildiği gerçeği, kendisini *tam bir cadı gibi* hissetmesini sağlıyordu. Sonunda, Grace’le kızlar aşama kaydetmeye başlamıştı. Onlar yalnızca bitkiler ve mantarlar ve tabiat eğitimi gören öğrencilerden ibaret değillerdi. Onlar *cadıydı*. Gerçek sihir öğrenen gerçek cadılar. Bu ne büyük bir mutluluktu.

Evlerine dönmek üzere hazırlanan kızlar, aynı anda “Teşekkürler, efendim, bu çok harikaydı!” dediler.

“Gerçekten öğretmenim; bu, bugüne dek girdiğim en iyi dersti!” diyerek sırttı Jenny.

“Rica ederim, kızlar. Benim için bir zevkti.”

“Öğretmenim,” dedi Una, çekinerek.

“Evet, Una.”

“Cadılar meclisinize ne oldu? Bayan Lemon ve Bayan Quinlan bizi eğitmenize neden izin vermiyorlar?”

Bayan Gold’un ılık saçan gözleri, sandalyesinden kalkarken kapkaranlık kesilmişti.

“Eski defterleri açmak istemiyorum, hiçbir faydası yok.” Derin bir nefes alıp kızlara zorlama olduğu her halinden belli koca bir gülümsemeyle baktı. “En iyisi, maziye mazide bırakalım, olur mu?”

5

ESKİ ŞARAPLAR GİBİ UŞLANMIŞ BÜYÜLER

Bir kez daha, Bay Pamuk'un dükkânının ağır havası tütsü kokusuna boğulmuştu. Grace, taş mağaraya geri döndüğü için tedirgindi; ne olduğunu bilemediği bir şeyler –onu yakalamaya çalışan, tuhaf gözlü ve korkunç suratlı bir yaratık– gördüğü sihirli aynadan en az on metre uzakta kalmaya dikkat ediyordu.

Bayan Lemon dükkânı bir kez daha ziyaret etmeleri konusunda ısrar etmişti.

“Korkularınla yüzleşmek en iyisidir,” demişti öğretmenleri. “Ayrıca, Bay Pamuk tam bir bilgi küpü. Onun tavsiyelerine ihtiyacınız olacak. Kendisinin bu çevredeki tek dürüst satıcı olduğunu belirtmeme gerek bile yok. O olmadan gerçek bir cadı olamazsınız.”

Kızlar bu kez serbest bırakılmışlardı; etrafta gönül-

lerince dolanma, eşyalara dokunma ve diğerlerinden daha ilginç görünen nesnelerin ne işe yaradıklarını sorma izni almışlardı. Grace, antik bir büyü kitabının sayfalarını dikkatle çevirdi. Hışır hışır kahverengi sayfalar, siyah mürekkeple yazılmış ve okunması çok zor kargacık burgacık yazılarla doluydu; aralarına da el çizimi resimler yerleştirilmişti.

“Büyülerin de son kullanma tarihleri olur mu?” diye sordu. “Yani, biz büyü yaparken günlük konuşma dilimizi kullanıyorduk. Artık kullanılmayan, eski bir dilde yazılmış büyüler işe yaramaz mı?”

“Hiç de bile,” dedi Bay Pamuk. “Hatta çoğunlukla, tıpkı yıllanmış şaraplar gibi, büyüler de geçen yıllarla birlikte olgunlaşır.”

“Daha mı güçlü olurlar yani?”

“Daha tesirli olurlar. Evet, hem de sıkça olur bu. En başarılı cadılar, en eski büyü kitaplarından birkaçına kütüphanelerinde mutlaka yer verirler.”

“Bay Pamuk, bu ayna bozuk.”

Odanın öteki ucunda Una, ahşap saplı küçük bir aynayı elinde tutuyordu. Aynanın yüzü parlak olsa da hiçbir şey yansıtıyordu.

“Dikkatli ol Una!” dedi Grace.

“Sorun yok Grace,” dedi Bayan Lemon. “Bu bir Penzios Aynası. Gösteriş bozma büyülerini için kullanılır; yani, görünüşlerini değiştirenlerin büyülerini bozmak için.”

“Süper!” dedi Una, boş aynaya gülümseyerek bakarken. “Birkaç Gösteriş *bozma* büyüü denemeyi çok isterdim.”

“Önce temel Gösteriş büyülerinde uzmanlaşmalısın.” Ortamı buz gibi bir sessizlik kapladı.

“Evet,” dedi Una robot gibi bir sesle. “Önce temel Gösteriş büyülerinde uzmanlaşmam gerekir.”

“Bu nedir?” Jenny hemen konuyu değiştirdi. Epey yavan görünümlü eski bir kitabı havaya kaldırmıştı.

“Tanrım,” dedi Bay Pamuk. “Sağlam gözün varmış. Bu bir *Il Fuoco Dormiente*, hem de ilk baskısı. Bugüne dek yazılmış en iyi büyü ve tılsım koleksiyonlarından biri. Eski büyüler iyi şaraplarsa, bu kitap da adeta bir şarap mahzeni diyebiliriz.”

Jenny, yıpranmış kitap kapağını açarken yüzünü buruşturdu; ellerini eski sayfaların arasında gezdirdi.

Diğerlerinden ayrılıp dükkânın bir başka köşesine giden Grace, “Ne hoş!” dedi.

Keyif dolu geçen bir saatin ardından dönme vakti gelmişti. Kızlar hoşnutsuzluk içinde homurdandı.

Grace başındaki hasır şapkayı çıkarttı; Bay Pamuk şapkanın nasıl kullanıldığını gösteremediği için hayal kırıklığına uğramıştı.

“Ne yazık ki, yüzyıllar önce gerçekleşen vahşi bir çarpışmada kötü şekilde zarar görmüş. Anlatılanlara göre, şapkayı Attila Han’ın ta kendisi bir okla vurarak görünmezlik

gücünü ortadan kaldırmış ve ne acı ki, şapkayı takan kişi tastamam görünür hale gelmiş.” Bay Pamuk, şapkayı geniş bir rafa büyük bir dikkatle yerleştirirken, şefkatle gülümse-di. “Yine de, hâlâ sıra dışı bir parça.”

“Jenny,” diye seslendi Bayan Lemon. “Gitme vakti de-miştim.”

“Geliyorum, Bay Lemon.” Sırtını diğerlerine dönen Jenny, çantasını omzuna takıp yüzünü onlara dönmeden önce, yüksekçe bir masanın üzerinde bir şeyler karıştırdı. “Peki. Haydi, gidelim.”

“Neye bakıyordun?” diye fısıldadı Grace.

“Evet,” dedi Una. “Grace’in görünmezlik *sağlamayan* eski püskü bir şapka taktığını göremedin. Öyle heyecan ve-riciydi ki.”

Jenny onları uyarırcasına başını sallayıp taş merdiven-leri telaşla çıktı.

Bayan Lemon yanlarından ayrıldıktan sonra, “Ee?” dedi Una. “Çıkar ağzındaki baklayı.”

Jenny, sırt çantasının dibini karıştırırken sinsi bir ifa-deyle sırıtiyordu, çantasından bir defter yaprağı çıkardı.

“İncelediğim büyü kitabı vardı ya; hani içinde tüm o büyülerin olduğu kitap, hatırladınız mı? İçinde çok acayip bir şey buldum.”

Katlanmış haldeki sayfayı açıp arkadaşlarına uzattı. Grace, Jenny’nin mavi renkli karalamalarını okumak için

öne doğru eğildi, ama yazılanların hiçbirini seçememişti.

“İngilizce mi bu?”

Jenny ters ters bakıp küçümser bir edayla, “Hah hah ha. Bak, benim yazımın okunurluğu falan değil konu. Sonra temize çekerim hem. Ama bunun ne olduğunu görmüyor musunuz?” dedi.

Kızların hepsi kâğıda bakıp kaşlarını çattılar. Jenny aynı küçümser edayla devam etti.

“Bu bir geçmişi görme büyü. Bu büyüyle, zamanda geriye bakılabiliyor.”

Diğer kızlar, başlarını sallayıp birkaç ses çıkararak, Jenny’nin anlattıklarını ilginç bulmuş gibi durdular.

“Anlamıyor musunuz? Geçmişe bakıp Bayan Lemon, Bayan Quinlan ve Bayan Gold arasında yaşananları görebiliriz. Cadılar meclisini kimin bozduğunu öğrenebiliriz.”

“Böylece aralarındaki sorunu da çözebiliriz,” dedi Una. “Dâhiyane!”

“Dur bir saniye,” dedi Grace. “Yani bir büyü mü yapmak istiyorsun? Bunu yapamayız. İmkânı yok. Eğer büyü yaptığımızı öğrenirlerse çok kızarlar.”

“Quinlan ve Lemon çok kızar,” dedi Jenny. “Bayan Gold hiç de umursamaz.”

“Çok tehlikeli. Ya işler yolunda gitmezse?”

“Gidecek. Çok ama çok dikkatli olacağız. Hem zaten artık bu işin çok da acemisi sayılmayız. Bir sürü şey öğrendik ya.”

“Gösteriş büyüü yapabiliyoruz mesela,” dedi Rachel.

“Ev-vet!” Una’nın yüzünde heyecan dolu bir sırıtiş vardı. “Quinlan’ın öğrettiği tüm o bayık bitki zımbırtılarını öğrenene dek, hepimiz okuldan mezun oluruz. On sekiz yaşına gelene kadar bir tanecik bile büyü yapmadan beklemek mi istiyorsun? Bir düşün; eski cadılar meclisini tekrar bir araya getirebilirsek çifte fayda sağlarız. Hem Bayan Lemon ve Kedici Bunak bize teorik eğitim verirler hem de Bayan Gold bize büyüleri nasıl uygulayacağımızı gösterebilir.”

Grace dudaklarını ısırarak yetinip cevap vermedi.

“Bu yalnızca geçmişe şöyle bir göz atmak,” diyerek bastırdı Jenny. “Yalnızca insanları izleyeceğiz, o kadar. Tıpkı televizyon izler gibi.”

“Haydi ama Grace,” dedi Una. “Lütfen.”

Grace, son derece endişeli bir surat görme beklentisiyle Adie’ye baktı. Ama Adie, birkaç gerçek sihir numarası deneyebilmek için yıllarca beklemeye hiç hevesli görünmüyordu. Grace iç geçirdi.

“Pekâlâ. Ama *gerçekten* çok dikkatli olmalıyız.”

O gün öğle teneffüsünde beş kız, P blokunun en kuytu köşesine gitti. Jenny bir tütsü yaktı; Grace, tütsünün iğrenç çiçek kokusu karşısında öğürmemek için kendini zor tutuyordu.

“İlla ki *dört* çubuk mu yakmalıyız?”

“Bunlar uygun atmosferi yaratabilmemiz için gerekli,” diye karşılık verdi Jenny. “Bize yardımcı olacak.”

“Tabii, koridordan geçen birileri bu kokuyu almazsa.”

Grace bunun pek mümkün olmadığını biliyor olsa da, öyle söylemişti işte. P bloğun bu kısmı öğle aralarında genellikle boş olurdu ve kızlar, koridorun en sonundaki laboratuvarlardan birine saklanarak kendilerini güvenceye almışlardı.

Bir çember oluşturacak şekilde yere oturdular. Çemberin merkezinde Bayan Quinlan’ın yıllık, ormandan topladıkları bitkileri ezip içine koydukları küçük bir tabak ve futbol sahasından bir tutam toprak duruyordu. Kızların her birinin elinde, kendi evlerinden getirdikleri gümüş birer nesne vardı: bir bilezik, bir yüzük, bir çift çatal... Una’ysa koca bir çorba kepçesi tutuyordu.

“Amma büyükmüş!” dedi Rachel.

“Annemlerin düğün zimbirtıları tavan arasında yığılı. Onca ıvır zıvırın arasından bir şeyler aşırırmakla uğraşamayacaktım. Bu kepçe iyidir dedim.”

“Haydi, başlayalım.” Jenny öne doğru eğildi ve çatalını bitki karışımının olduğu tabağa daldırıp öylece durdu. Diğerleri de onun yaptıklarını tekrarlayarak kendi gümüşlerini bitkilerin içine soktular. Ardından büyü yapmaya başladılar:

*Ey yüce Kronos, zamanın efendisi
Cömertlik de senin, kutsal kudret de
Tüm tevazuumuz ve acizliğimizle
Yaptığımız büyü şimdi geçmişi gösterse*

Bir hareketlenmenin başlaması uzun sürmemiştir. Ellerindeki gümüş parçalar titremeye, porselen tabağın üzerinde hafif gıcırta sesleri çıkarmaya başladı. Kızların her biri büyük bir dikkatle yıllığa bakıyor, zihinlerini yalnızca yıllığa odaklayarak dikkatlerini dağıtmamak için büyük gayret gösteriyorlardı. Grace kendini adeta sayfaların içini görebilecekmiş, okulun demir kapısına yaslanmış duran eski cadılar meclisinin fotoğrafının içine dalabilecekmiş gibi hissetti.

Gözünü kırpmasıyla fotoğraf canlanıverdi.

Kambur duran Vera kibirli bir ifadeyle fotoğraf makinesine bakıyor, Beth'se öne doğru eğilmiş, uzun kâküllerinin altından bir bakış atıyordu. Meredith bir elini altın buklelerinin içinden geçirmiş ve çıkan rüzgâr yüzünden menteşeleri gürültüyle tıngırdamaya başlayan metal kapıya tutunmuştu. Grace rüzgârı suratında hissedebiliyor, durmaksızın süren metalik sesi işitebiliyordu; ama aynı zamanda, hepsine de çok uzaktı. Derken, her şey gittikçe yaklaşan bir tren gibi hızlanıverdi.

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

Fotoğraf, Grace'in gözlerinin önünde ışıkla doluvermiş ve onun soluşunu kesmişti; metalik gıcırta sesi giderek daha da yükselirken, fotoğrafın ışığı etrafı yayıldı. Grace konsantrasyonunu korumaya çabaladı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, adeta ayaklarının altında tren yolu traverslerini hissedebiliyordu; onu ezmek üzere, giderek yaklaşan görünmeyen

tren karşısında soluk soluğa kalmıştı. Bir düdük sesi duyuldu ve Grace kendini yerde buldu. Aniden çöken sessizliğin içinde gözlerini kırptı.

Çenesinin altında yumuşak çimenler yayılmıştı. Ayağa kalkın ve ağrıyan eklemlerini esneten diğerlerinin homurdanmalarını işitti. Yukarıya baktığında, çimenlerin arasında uzanan eski, çakıl yolu görebiliyordu; onun ötesindeyse orman vardı.

“Ne oldu?” dedi Adie. “Neredeyiz?”

“Okulda,” diye cevap verdi Jenny.

“Olamaz, P bloktaki laboratuvarda büyü yapıyorduk. Şimdiye bir şekilde dışarıdayız.”

“Okuldayız,” dedi Jenny tekrar ve Adie’nin arkasını işaret etti. Grace, Jenny’nin gösterdiği yere baktığında, kendi okullarına benzeyen binalar gördü.

“Yo, değil. Farklı görünüyor.”

“Henüz P blok yapılmamış,” dedi Jenny. “P blokun *inşaa edileceği* yerde duruyoruz şu an.”

“Tanrım. Geçmişe geldik!” dedi Grace.

Hızla ayağa kalkıp futbol sahasını görene dek birkaç metre koştu. Sahada iki takım maç yapıyordu. Takımlardan biri mavi formalıydı; diğer takımın üzerindekiyse St. John’s formasına benziyordu. Ama azıcık daha farklıydı.

“Aman tanrım!” dedi Grace yine. “Gerçekten oldu!”

“Hemen paniklemeyelim,” dedi Jenny.

“Panikle meyelim mi?” diye haykırdı Grace. “Tıpkı televizyon izlemek gibi olacağını söylemiştin. Bizim yalnızca izlememiz gerekiyordu; sadece o kadar. *İçinde* olmamamız gerekirdi. Bizi *zamanda geriye* götürdün.”

“Bu eski bir büyü. Sanırım, Bay Pamuk’un dediği gibi, tesiri artmış. Sonunda tekrar kendi zamanımıza döneceğiz.”

“İyi ama ne zaman? Burada günlerce kalabiliriz. Son-
suza dek bile kalabiliriz!”

“Panik yapmayı kes, Grace. Hiç yardımcı olmuyorsun.”

Grace öfkeden kıpkırmızı kesildi. Soğukkanlılığını yitiren kişinin kendisi olmasından hiç hoşlanmamıştı; Adie bile Grace gibi çılgın haykırışlar içinde değildi. Ama asıl öfkelenildiği şey, 1970’lere ışınlanmalarının Jenny’yi azıcık bile ürkütmemiş olmasıydı. Tam bunları sakın bir tavırla arkadaşlarına anlatacağı ki, okul binasından yükselen gürültülü bir çınlama sözünü yarıda kesiverdi. Bir kapı hızla çarpıldı.

“Siz kızlar!” Bir kadın sesi yükselmişti. “Okul dışında böyle dikilmiş ne yaptığınızı zannediyorsunuz? Derhal sınıflarınıza dönün!”

Sıska görünümlü biri, elinde ağır bir ders kitabı sallaya sallaya onlara doğru yaklaşıyordu.

“Beni duymadınız mı?” dedi kadın; elindeki kitap tehditkâr bir şekilde sarsıldı. “Sınıflarınıza dönün!”

Ne yapmalarını gerektiğini bilemeyen beş kız, kendilerine söyleneni yapıp ağır kapılardan geçerek öğrenci kalabalığına doğru ilerledi. Kalabalıkla birlikte sınıflara sürüklen-

memeye gayret ederek, koridorlarda dönüp durdular; ta ki tüm koridorlar tamamen boşalana dek.

“Ne yapacağız,” diye sordu Rachel.

“Bilmiyorum,” dedi Grace. “Ama bir yerlerde saklan-sak iyi olur. Yoksa o kadın bizi tekrar bulabilir.”

“Vera!” Ses yakınlarından gelmişti. “Beni bekle!”

Sesin geldiği yöne dönüp bakan kızlar, gördükleri karşısında şaşkına döndüler. Genç Bayan Lemon, kırmızı dikenli saçları ve piercingleriyle genç Bayan Quinlan’ın peşinden gidiyordu.

Diğerleri yaşadıkları şoku atlatmaya uğraşırken, “Haydi, onları izleyelim,” deyiverdi Una.

“Bir sınıfa giriyorlar,” dedi Adie.

“Eee?”

“Hayır,” dedi Grace. “Tuvaletlerde saklanıp zil çalana dek bekleriz. Sınıftan çıktıklarında da onları takip ederiz.”

Sonra Una’nın dirseğini yakalayıp onu kızlar tuvaletine sürükledi.

Bu sırada Adie arkalarından seslenmişti. “Şunu duydu-nuz mu?” Grace tam cevap vermek için döndüğünde, Adie ortalıklarda görünmüyordu. Rachel da yoktu. Ve Jenny de orada değildi.

“Una! Nereye gittiler?”

Daha Una ona cevap bile veremedi, bir grup öğrenci neredeyse onları ezip geçti ve açık bir kapıdan içeri sürükledi.

“Evet, herkes yerine otursun ve sessiz olsun!” Ses, dışarıda gördükleri aynı sıska öğretmenden gelmişti; şimdi bir de eski moda, ince çerçeveli gözlükler takıyordu. “Siz ikiniz kimsiniz?”

Grace yutkundu.

“Biz yeniyiz,” dedi Una, Grace’i boş bir sıraya doğru çekerek.

Öğretmen onlara uzunca bir müddet baktı.

“O halde yerinize oturun ve dikkatinizi verin.”

Grace tedirgin bir şekilde ön sıralardan birine oturdu. Yanında oturan Una’nın bacağına gergin gergin sallandığını hissedebiliyordu.

“Öylece ortadan kaybolmuş olamazlar,” diye fısıldadı Una.

“Ama kayboldular. Bir dakika önce oradaydılar ama sonra gidiverdiler.”

“Konuştuğunuz için cezaya kalacaksınız! Okuldan sonra beni görün!” Öğretmen, gözlüklerinin üstünden onlara dik dik bakıyordu. Tahtaya döndüğünde, Una tekrar fısıldamaya başladı.

“Buradan çıkmalıyız. Gidip onları bulmalıyız.”

“Dersin ortasında kalkıp kaçarsak biraz şüphe çekebilir.”

“O halde gizlice çıkarız.”

“Yapamayız,” dedi Grace.

“Başka seçeneğimiz yok. Hazır mısınız?”

“Ne? Bekle. Biz ne...”

“Şimdi!”

Grace, Una'nın sıranın altına süzölüp yerde komando gibi sürünmesini dehşet içinde izledi. Ardından ayağa kalan Una, sınıf kapısını sonuna kadar açtı.

Kendini koridora atıp koşmaya başladığındaysa, Grace'e, "Kırmızı alarm, Grace! Kalk, kalk, *kalk!*" diye bağırdı.

Tüm sınıf dönüp kendisine baktığında, Grace mosmor kesilmiş haldeydi. Özür dilercesine bir ifadeyle, ağzı bir kırıış açık kalan öğretmene baktı.

"Ee... Şey..."

Aklına yapacak başka bir şey gelmediğinden sıranın üzerinden atlayıp, sağ bileğinin üzerine acı verici bir şekilde indi ve açık kapıdan sürünerek çıkıp gitti.

"Neden bu kadar geciktin?" Una, koridorun bir ucunda soluk soluğa bekliyordu.

Grace biraz soluklanmaya çalışırken, soluğu tekrar kesildi ve onlara doğru hışımla yaklaşmakta olan öğretmeni gösterdi.

"Kahretsin!" dedi Una çıkış kapısını iterken. "Koş!"

Birbirlerine takıla takıla, günün birinde P bloğun bulunacağı çimenlik alana doğru koştular. Arkadaşlarına dair hâlâ tek bir iz bile bulamamışlardı ve öğretmen de peşlerini bırakmıyordu.

"Ne yapacağız, Grace?"

"Bilmiyorum. Bırak da düşüneyim. Belki onlar da bizim gibi bir sınıfa sürüklenmişlerdir. Belki de..."

Una, "Bu ses de neyin nesi?" diyerek onun sözünü böldü. "Duyuyor musun?"

Grace soruyu duymamıştı. Tepelerinde toplanan kara bulutlar, fırtına işaretçisiydi ve ilk yağmur damlaları düşmeye başlamıştı bile. Şiddetli sağanağın arasında gözlerini kırıştıran Grace, ormanın kenarında dikilip kendilerini izleyen karanlık bir figür gördü. Sonra, Una'nın kolunu çekiştirdiğini hissetti ve uzaklardan bir yerden, yine o yaklaşan metalik tren sesi duyuldu...

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

Figür, kapüşonunu yüzüne indirdiği siyah yağmurluğuyla, öylece dikiliyordu. Grace, onun yüzünü görebilmek için, yağmurun altında gözlerini kısarak baktı.

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

Arkalarından yaklaşmakta olan öğretmenin cırlamasını da Una'nın kaçmaları için yalvaran panik içindeki sesini de duyabiliyordu aslında, ama gözlerini kapüşonlu kişiden alamıyordu.

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

Trenin sesi kulaklarını doldurduğunda ve bir ışık çevresini dolduracak şekilde parıldamaya başladığında, Grace'in tüm bedenine bir heyecan dalgası yayılıverdi. Figür başını

kaldırmış ve kapüşonunu, altında ne olduğunu Grace'in görebileceği kadar çekmişti.

Grace'in bir anda nefesi kesildi, çığlık atamayacak kadar dehşete düşmüştü. Una'nın koluna yapıştığını hissetti; tam da bu sırada, etraflarını saran ışık öyle bir parıldadı ki, bir anlığına da olsa, kapüşonun altındaki adamı aydınlattı. Bu süre, Grace'in o soluk, pörsümüş yüzü ve biri mavi, diğeri beyaz gözleri görebilmesine yetmişti.

"Düüüüüt"

Duydukları ses aniden çınlayıp, ardından yavaş yavaş azalırken, Grace'in kafası acıyla sarsıldı. Bir çift sıcak kolun kendisine dolandığını hissetti.

"Çok şükür!" dedi Adie. "Nerede olduğunuza dair hiçbir fikrimiz yoktu!"

Baş ağrısına rağmen gözlerini kırpmaya uğraşan Grace, gözlerini açtığı anda Adie'nin kaşlarının endişeyle kırıştığını gördü. Una'ysa Rachel'la Jenny'nin şefkatli kucaklamalarını savuşturmaya çalışıyordu.

"Neredeydiniz?" dedi Jenny. "Kendi zamanımıza geri ışınlandık ve siz... yoktunuz."

Tekrar P bloktaki laboratuvar da ve güvenderdiler; tüt-sü çubuklarının tozlu kalıntıları yere saçılmıştı.

"Tam anlamıyla çılgıncaydı," dedi Una. "Genç Bayan Lemon'ı ve diken diken kırmızı saçlarıyla genç Kedici Bunak'ı gördük!"

“O sırada biz de yanınızdaydık, Una,” dedi Jenny.

“Doğru ya, kusura bakma. Tamam, Grace’le ben bir sınıfa sürüklendik ve sonra da oradan kaçmak zorunda kaldık. Ardından, o öğretmen bizi kovaladı. Neredeyse bizi yakalayacaktı. Resmen ensemizdeydi sanki... ben şu tren sesini duydum ve sonra da yok oluverdik! Eminim şimdi o öğretmen kafayı sıyırmıştır. Burada da yağmur mu yağıyor?”

“Yağıyordu,” dedi Grace, boşluğa bakarak, “ama *orada* yağıyordu.”

“Grace?” Adie, Grace’in kollarını okşadı. “Sen iyi misin?”

“O adam oradaydı. Bu nasıl oldu ki?”

“Kim?”

Grace ellerinin titrediğini hissedebiliyordu.

“Ayna Adam.”

SARŞIN bomba

“Bu gece sıra Kedici Bunak’ta mıydı, Bayan Lemon’da mı? Hatırlayamıyorum,” diyerek iç geçirdi Jenny, kızlarla birlikte sınıflarına doğru ilerlerken.

“Bayan Quinlan’dı sanırım,” dedi Adie. “Gramer dersine giderken Bayan Lemon’a uğrar sorarım.”

“Ayh. Onu boş ver de, onun yerine gidip Bayan Gold’u görelim.”

Grace, teorik derslerini neden ettiklerini açıklayacak gücü kendinde bulamıyordu. Ayna Adam’ın bozulmuş suratı zihninde yer etmişti; ormanın kenarındaki o siyah yağmurluğu düşünmeden duramıyordu.

“Ah, affedersin.”

James O’Connor’ın kendisine çarptığını bile zar zor fark

etmişti; yine de, delikanlı yoluna devam etmeden önce ona özür niteliğinde gülümsediğinde, yanakları pespembe kızardı.

“Hah hah ha,” dedi Una. “Demek aklın hâlâ onda, ha?”

“Kes sesini, Una.” Grace, Una’nın koluna bir dirsek attı ğında, Una’nın elindeki içecek kutusundan hırkasına boylu boyunca portakal suyu sıçrayıp onu ciyaklattı.

“Üzgünüm,” dedi Grace.

“Sorun değil. Derse gecikmek için iyi bir nedenim oldu artık.”

“Neden bir Gösteriş büyüü yapmıyorsun?” dedi Rachel.

“Ben mi?” diye sordu Grace. “Neden ki?”

“Onun dikkatini çekebilmek için. Yani, James’in. Kendini Marilyn Monroe gibi gösterebilirsin. O zaman sana kesin çıkma teklif eder. Erkekler Marilyn Monroe görünümüne hasta! Tüm o sarı saçlar ve kırmızı dudaklara bayılıyorlar.”

“Ne demeye Marilyn Monroe gibi görünmek isteyecekmişim? O zaman, çıkma teklif ettiği kişinin ben olduğumu bilemez ki.”

“Acaba öyle bir şey yapabilir miyiz gerçekten?” dedi Rachel düşüncelere dalarak. “Yani, başka birine *tıpatıp* benzemeyi.”

“Görüürüz kızlar,” dedi Adie, A bloka yönelerek.

“Bay Kilroy’a gecikeceğimi söyle,” dedi Una. “Bir portakal suyu kazası geçirdiğimi anlat. Tam bir felaket yaşanmış gibi göster.”

“Yaparım!”

Adie, Bay Kilroy'un yanından başını eğerek geçip önce Bayan Lemon'ın sınıfına yöneldi. Kapı biraz aralıktı ve dışarıda bekleyen hiçbir öğrenci yoktu. Adie kapıyı hafifçe vurarak açtı. Tam öğretmenine seslenmek üzereydi ki, öğretmen masasının önünde duran, okul üniformalı ufak tefek bir figür olduğunu fark etti; açık bir çekmeceyi karıştırıyor, içindekileri talan ediyordu. Adie, çekmeceye doğru eğilmiş ve yüzü saçlarıyla örtülmüş olmasına rağmen Delilah'nın minik gövdesini ayırt edebilmişti. Küçük kızın kâğıtları karıştırmasını, deri bir bağcıkta ahşap bir nesneyi çıkarıp almasını, onu dikkatle incelemesini, sonra da onu yerine geri koymasını izledi.

“Beni mi bekliyordun, Adie?”

Adie, arkasından gelen Bayan Lemon'ın sesi karşısında olduğu yerde sıçrayıverdi. Göz ucuyla, Delilah'nın da aynı tepkiyi verdiğini ve çekmeceyi hızla kapattığını gördü.

“Eee, evet efendim. Ben merak ediyordum da, acaba... Acaba okuldan sonra dersimiz sizinle mi, yoksa...”

“Bu akşam Vera'yla birliktesiniz,” diye cevap verdi öğretmen ve yüzünü sınıfa doğru dönerken, Delilah da suratında ürkek bir tebessümle onun odasından çıkıverdi. “Sen de mi beni arıyordun?”

“Bay Owens bugünkü bölüm toplantınıza gecikecekmiş.” Delilah, o yumuşak aksanıyla adeta fısıldamıştı. “Size söylememi istedi.”

“Ah, pekâlâ. Teşekkürler. Şimdi sınıfına gidebilirsin. Sen de, Adie.”

Adie başıyla onayladı; bu sırada koridora doğru telaşla atılan Delilah’yla göz göze gelmiş, küçük kızın kahverengi gözlerini bir anlığına da olsa yakalayabilmişti.

Grace, duvardaki saatte geçip giden saniyeleri izliyordu. Üç dakika kalmıştı. Gramer dersinden nefret ediyordu. Tamam, *nefret* etmiyordu, ama *sevmiyordu* da. Çok başarılı olmadığı bir dersti ve bu da onu rahatsız ediyordu. Çoğunlukla A alırdı, ama Gramer dersinden sadece B alabiliyordu. Sersem Gramer.

“Ha?!” Jenny hemen eliyle kendi ağzını kapatıverdi.

Sınıftaki bazı kafalar ona dönmüştü.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Grace.

“Arkana bakma.”

Grace, doğal olarak, kafasını arkasına çevirdi.

“Arkana *bakma* dedim!” diyerek onu tersledi Jenny.

“Tamam, arkana bak, ama baktığını kimse görmesin.”

Kafası karışan Grace’in, boynunu kaşır gibi yaparak sınıfın gerilerine doğru attığı bakış, platin sarısı bukleleri ve yakut rengi dudakları bir anlığına da olsa görebilmesine yetmişti.

“Aman *Tanrım!*”

En arka sırada, dişlerinin arasına bir kalem geçirmiş ve bir saç tutamını istemsizce elinde döndürüp duran Marilyn Monroe oturuyordu.

“Neden yaptı ki bunu,” dedi Grace, şoka uğramış bir halde.

“Bilmiyorum,” dedi Jenny. “Ama Gösteriş işinde gide-rek mükemmelleşiyor.”

“Evet, ama neden *şimdi* yaptı ki? Herkes fark edecek.”

“Farkında değil herhalde.”

“Onu bir şekilde uyarmalıyız.”

“Nasıl,” diye sordu Jenny. “Kimsenin arkaya bakma-masını sağlayarak nasıl yapacağız bunu?”

Grace cebinden bir saç lastiği çıkardı ve kaleminin ucundaki ufak silgiyi yerinden söküp aldı.

“Ben onun dikkatini çekerken, sen de sınıftakiler için dikkat dağıtıcı bir şeyler uydurmalısın.”

“Ne gibi dikkat dağıtıcı şeyler?”

“Ne olursa. Sadece herkesin önüne bakmasını sağla; ar-kalarına değil. *Acele et.*”

Grace, ufak silgiyi lastik tokenın bir ucuna yerleştirdik-ten sonra fırlatmak üzere hazırlandı. Ansızın, hızlı bir hare-ketlenme sesi ve ardından bir patırtı duyuldu; Jenny, aniden yerinden kalkıp sırasının üzerine sıçramıştı ve önündeki bir noktayı işaret ederek ciyaklıyordu.

“Fare! Sınıfta bir fare var!”

Sanki yaratık sınıfın ön tarafında koşturup duruyormuş da, Jenny onu takip ediyormuş gibi gözlerini ve parmağını çılgınca bir telaş içinde oynatıp duruyordu. Diğer öğrenciler de ciyaklamaya başladılar, birkaç tanesi de masalarına tırmandı.

“Jenny!” diye bağırdı Bayan Hennelly. “Çabuk in oradan aşağı.”

“Bir fare var, öğretmenim!” Jenny hâlâ cır cır cırıyordu. “İşte, orada. Tam yanınızda, öğretmenim!”

Bayan Hennelly tekrar konuşmak üzere ağzını açmıştı, ama gergin bir şekilde yeri de kolaçan etmekten de geri kalmadı; sonunda kendi sandalyesinde dizlerinin üzerine çöküp ayaklarını yerden kaldırdı.

Bu sırada Grace hızla arkasını dönüp, saç tokasını çekerek iyice gerdi ve tokenın ucunda tuttuğu ufak silgiyi fırlattı. Silgi, Rachel’in yanağına çarptı ve neyse ki, sınıftaki çılgın gürültü, Rachel’in acı nidasını bastırdı.

“Ah!”

Rachel şaşkınlık içinde Grace’e baktı. Grace hemen kendi yanaklarını çimdikleyip dudaklarını bükerek ve kendi saçlarını avuçlayarak, ona yüzünü işaret etti. Rachel, kendi yüzüne ve saçlarına dokunmadan önce, ona bir süre öylece baktı. Sonra, neler döndüğünün farkına varıp yerinden sıçrayıverdi; Gösteriş büyüsunü bozabilmek için başını sertçe

sallamaya başladı. Grace, sarı buklelerin arasından yalnızca birkaç tutam düz siyah saçın çıktığını görebiliyordu; yakut rengi dudaklarsa birazcık küçülmüştü, ama tüm değişim bunlardan ibaretti. Görünüşe göre, büyü, Rachel'a yapışıp kalmıştı. Marilyn Monroe gidecek gibi durmuyordu.

Grace, Jenny'ye "Biraz daha," dedi hışımla.

"Ne?"

"Biraz daha oyala," diyerek tekrarladı Grace. "Elinden geleni yap. Rachel'ı sınıftan çıkarmak zorundayım."

Jenny, öğretmenlerine daha da yüksek sesle haykırdı.

"Ayyy! Görmüyor musunuz, öğretmenim?" diye bağırdı.

O sırada Bayan Hennelly, öğretmen masasının tepesine çıkıp elleri ve dizleri üzerine çökmüştü bile.

"Ağzından köpükler saçıyor! Sanırım vebalı! Beni ısırmasın sakın, öğretmenim!"

Bu, sınıf için bardağı taşıran son damla olmuştu. Birkaç öğrenci süratle kapıya doğru atıldı; geri kalan herkes onları izledi. O karışıklık içinde Grace, hırkasını başına geçirdiği Rachel'ı kolundan tutmuş ve koşmaya başlamıştı; kızlar tuvaletine varana dek durmadılar.

"Kurtul şundan, Rach!" dedi Grace.

"Deniyorum!" dedi Rachel, uğraşıp didinmekten yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Marilyn bukleleri, Rachel'ın görünmeye başlayan siyah saçlarının altında, yavaş yavaş da olsa, tamamen yitip

gitti; dudaklarından yakut rengi silindi, ağzının kenarındaki siyah ben de porselen teninde soluverdi.

“Bu da neyin nesiydi?” dedi Grace. “Bunu neden sınıfta yaptın ki? Yakalanabilirdik.”

“Büyünün işe yaradığını bilmiyordum,” diye cevap verdi Rachel, hâlâ soluk soluğaydı. “Öyle hızlı yaptım ki, aslında hiç çaba harcamadım bile.”

Kapı sertçe açıldı ve Jenny içeri adımını attı.

“Bu *müthişti*,” dedi sırtarak.

Rachel mahcup bir ifadeyle gülümseyip başını iki yana salladı.

“Üzgünüm,” dedi, “yalnızca büyüü deniyordum ve...”

“Sakin özür dileme,” diyerek onun sözünü kesti Jenny. “Bu inanılmazdı. Bu işi iyice geliştiriyorsun. Resmen Marilyn Monroe olmuştun. *Müthiş!*”

“*Müthiş* falan değil,” dedi Grace sert bir ifadeyle. “Tehlikeliydi. Herhangi biri görmüş olsaydı nasıl açıklardık? Neyse ki sınıfın ücra bir köşesinde duruyordun. Bayan Hennelly’nin seni nasıl fark etmediğini hiç bilmiyorum.”

“Biliyorum, üzgünüm,” diye cevap verdi Rachel.

“Büyüleri denemeye devam etmek istiyorsak dikkatli olmalıyız. Bayan Quinlan’la Bayan Lemon’ın haklı olduklarını düşünmeye başladım.”

“Ah, işte başlıyoruz,” dedi Jenny, gözlerini devirerek.

“Ne?”

“Yine onların tarafını tutuyorsun. Onlar haklı falan değil Grace. Yalnızca kontrolü bize bırakma konusunda endişeliler, o kadar. Yapabileceklerimizden korkuyorlar.”

“Ve bu konuda haklılar da!” Grace’in sesi yükselmişti. “Son seferinde, bir iblis çağırarak ne kadar büyük sorunlara neden olduğumuzu unuttun mu?”

“Hayır, unutmadım.” Jenny dudak büktü. “Ama sihir yapmamı engelleyecek kadar da korkutmadı beni. Sonuçta üstesinden gelmeyi başarmıştık. Kimse de yaralanmadı...”

“Kimse yaralanmadı mı?”

“Tam olarak kimse yaralanmadı, hayır.”

“Az daha Canavar’ı öldürecektik!”

“Ama öldürmedik!” Jenny bağırmaya başlamıştı. “İşleri yoluna soktuk, tıpkı bu Marilyn Monroe sorununu da çözdüğümüz gibi. Hatalar yapacağız, Grace, *öğrenebilmemiz* için hata yapmamız gerek zaten.”

“Bunun öğrenmekle alakası yok; bu, işin dalgasına bakmak ve çok da tehlikeli!”

“*Lütfen* kavga etmeyi kesin,” dedi Rachel aniden.

İki arkadaşı gözlerini birbirlerine kilitlemişken, o da bir Grace’e, bir Jenny’ye baktı.

“Bakın; ikiniz de haklısınız,” dedi. “Evet, yaptığım büyü oldukça iyi çalıştı, ama bunu sınıfın ortasında yapmaya kalkmamın elle tutulur hiçbir gerekçesi olamaz. Aptalcaydı. Hepimizin başını fena halde derde sokabilirdim.”

Grace gözlerini indirip, yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Seni azarlamak istememiştim, Rach. Yalnızca...”

“Biliyorum. Yalnızca bizim iyiliğimizi düşünüyordun ve bu harika bir şey. Jenny de hepimizin sihir konusunda gelişmemizi istiyor ki bu da aynı şekilde harika. Bir daha sınıfta büyü falan denemeyeceğim, söz.”

“Bu gece Bayan Quinlan’ın evinde de denemesen iyi edersin,” dedi Grace yüzünde bir sırıtışla.

Bu fikir, iki arkadaşını da gülümsetti.

“Sorun değil,” dedi Rachel.

7

ayna adam

Sonraki öğleden sonra kızlar, Bayan Gold’la bir araya geldi.

Bayan Gold, “Daha yükseğe, kızlar, daha yükseğe!” diyerek onları cesaretlendirdi. “Sakın şimdi durmayın, çok iyi gidiyorsunuz!”

Grace izleyemiyordu. Ne zaman gözlerini açsa ve altındaki zeminin kayıp gittiğini görse, geçen yıl Adie’yle birlikte uçmayı ilk kez denedikleri ve az kalsın bir dükkânın çatısından aşağı çakılacakları o korkunç an hemen aklına geliveriyordu. Şimdiyse, Grace tekrar uçuyordu; cesaret edebildiği kadar yükseğe –neredeyse bir çınar ağacının tepe dallarına dek– çıkmıştı, ama bir kolunu da, aniden düşecek olursa ağaç dallarına tutunabilsin diye uzatmadan edeme-

mişti. Adie yalnızca birkaç santim kadar altındaydı; o da parmak uçlarını bir dalın yaprakları arasına sokmuştu. Uçmak, o zamana dek yaşadıkları en muhteşem şey olmuştu, ama bu iki arkadaşı ölümle burun buruna da getirmişti.

Bayan Gold, orman zemininden onlara doğru, “O kadar korkmayın, Grace ve Adie,” diye seslendi. “Kendinizi serbest bırakın. Özgür olun!”

Grace kendini ağaçtan biraz geriye doğru itti ama daha fazla uzaklaşmaktan kaçınıyordu. Una’ysa, tüm çabalarına karşın, Grace ve Adie’den daha yükseğe çıkamamıştı. Doğrulabilmek için Grace’in bileklerine tutunarak, tuhaf tuhaf dönüp sallanıyordu.

“Nasıl dik durabiliyorsunuz?” diye ciyaktı. “Ben devamlı tepetaklak oluyorum.”

“Pozisyonunu korumayı başarana dek,” diye seslendi Bayan Gold, “karın kaslarını iyice sıkıp bacaklarını omuz hizanda aç.”

Una altında sağa sola salınıp dururken, Grace, tepesinde süzülen Jenny’yle Rachel’in neşe dolu haykırışlarını duyabiliyordu. Çok yükseklerle uçuyorlardı ve Grace onları gördükçe tedirgin oluyordu. Hızla pike yapıyor, perende atıyor, birbirlerinin etrafında dönüp keyif dolu çığlıklar atıyorlardı. Grace’se bu dersin kısa süre içinde bitmesini umuyordu.

“Pekâlâ, kızlar,” diye seslendi öğretmenleri; bu sırada Rachel’la Jenny de onu dinleyebilmek için biraz aşağıya in-

mişİlerdi. “Ne kadar yükseğe çıkabileceğinizi görmek istiyorum. Kendinizi dizginlemeyin, korkmayın, yalnızca cesaret edebildiğiniz kadar yükseğe çıkın.”

Grace, yere süzüİere inmeden önce, çınar ağacının birazcık daha üstüne çıktı. Peşinden Adie’nin de yanına nazikçe indiğini fark etti; Una’ysa kendini ayaklarının üstüne bırakıvermişti. Üstlerinde, Rachel’İa Jenny yükseğe, daha da yükseğe çıkıyorİardı. Öyle uzaklaşmışİardı ki, Grace onları zor bela seçebiliyordu; gökyüzünde ufacık bir nokta gibi görünüyorİardı sadece. Grace için için onların tekrar aşağı dönmesi için dua etti. Birkaç dakika sonra, Rachel’ın kendilerine doğru yumuşak bir şekilde inişe geçtiğini gördü; kızın kara saçları rüzgârda salınıyordu.

“Onu yenemedim,” dedi, yüzünde bir sırtışİa yere inerken. “Daha da yükseldi.”

Grace’in boğazına bir yumruk gelip oturdu. Dönüp Bayan Gold’a baktı; ama kadın, ışık saçan yüzünde bir tebesümle gökyüzünü izliyordu sadece.

Sonunda, gökyüzündeki minik nokta giderek büyüdü, büyüdü... Ta ki Grace, Jenny’nin silüetini seçebilene dek. Ancak, bir şeyler yolunda değİldi. Jenny çok hızlı ilerliyordu. Artık uçmuyordu. Düşüyordu.

Grace’in yüreği ağzına geldi ve hemen Bayan Gold’un bileğine yapıştı. Tepesinde Jenny, yere çakılmak üzere, hızlı düşünüyordu ve düşerken saçları da havayı bir kamçı gibi dövüyordu. Grace kızın çıղlıęını duyabiliyordu.

“Yo, Jenny, hayır!” Grace, Bayan Gold’un kolunu sars-
tı. “Bir şeyler yap! Kurtar onu!”

“Bekle,” dedi kadın, dudaklarında hâlâ bir tebessüm
duruyordu. “Yalnızca, bekle.”

Grace dehşet içinde tekrar yukarıya baktı; Jenny’nin
haykırış sesleri giderek daha da yükseliyordu. Ancak, so-
nunda bunların haykırış olmadığını anladı Grace. Jenny,
düşerken, sevinç çığlıkları atarak bağırıyordu. Yere bilinçli
olarak hızlı iniyordu.

“Dur, Jenny! Yavaşla!”

Düşen kız kahkahayı bastı ve düşüşünü durdurmadan
önce, yere yalnızca birkaç santimetre kala, son ana dek bek-
ledi. Ardında kopmuş bitkilerle tohumlar bırakarak, arka-
daşlarının yanından uçarak süratle geçti. Ardından, yükselip
bir ters perende atarak, yere yumuşak bir iniş yaptı.

“Harikulade!” Bayan Gold heyecanla el çırpıyordu.
“Kesinlikle harikulade! Cesursun, Jenny, kesinlikle cesur-
sun.” Jenny’nin suratını avuçlarının arasına aldı. “Gerçek
bir cadısın sen!”

Jenny’nin yüzü kızardı; genç kız, öğretmeninin gülüm-
semesi karşısında sırtıttı.

Ormandan evlerine doğru ağır adımlarla ilerlerlerken,
Grace sessiz kalmıştı. Jenny’nin düşüşünü izlemenin şoku
onu fiziksel olarak bile rahatsız etmişti. Arkadaşının bu konu
hakkında yaptığı her şakada, attığı her kahkahada, uzanıp

onu tokatlama dürtüsünü bastırmaya zorluyordu kendini. Bayan Gold'la diğerlerinin yanından hızlı adımlarla geçti; gerçekten kusacağından endişeliydi.

Peşinden ona yetişen Una, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiim."

"İyi görünmüyorsun. Bembeyazsın."

Grace gözyaşlarını bastırıp yürümeye devam etti.

"Jenny'nin sihir işini gerçekten ilerletmesi mi sorun?" dedi Una. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. *Sen de* birçok konuda iyisin. Bu konuda da daha iyi olacaksın, hepimiz olacağız. Elbette, bana baksana. Tüm ders boyunca yalnızca birkaç parmak boyu havalanabildim!"

"Una, konu o değ..."

Grace aniden duruverdi. Uzaklardan gelen bir ses duyuyordu. Ve ses giderek yaklaşıyordu. Metalik bir sestti.

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

"Sen de duyuyor musun?" dedi Grace. "Tıpkı bir tren sesi gibi."

Una başını iki yana salladı.

"Giderek yaklaşıyor."

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

"Yo, olamaz!"

"Grace? Hayır, bu mümkün değil." Una ellerini yüzüne götürüp başını sallamaya devam etti.

“Una, korkuyorum.” Grace, arkadaşına tutunmak için uzandıysa da, ses ansızın yanı başına gelmişti bile.

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

Grace, parlak ışık ve kulakları sağır eden düdük sesi karşısında dizlerinin üzerine çökerken, kulaklarını kapatıp gözlerini kısıtı. Gözlerini tekrar açtığında, karanlığın ortasında yapayalnızdı.

Hava soğuktu ve soluk alıp verdikçe ağzından buhar çıkıyordu. Ayağa kalkarken, altındaki ince dallarla yaprakların çıkardığı çıtırtıları hissedebiliyordu. Orman öylesine sessizdi ki, kendi nefesi bile kulağına çok yüksek geliyordu. Daha yavaş nefes alarak sesi kesmeye çabaladı, ama sessizliği daha da çekilmez kılmıştı. Okula doğru ilerlerken, kendi çıkardığı seslerden bile ürküyordu. Sanki ormandaki tüm yaratıklar o sırada ona kulak kesilmişler gibi geliyordu. Yıldızların loş ışığı altında ağaçlar bile, uzanan dallarıyla saçlarını yakalayacak ya da tenini çiziceklermişçesine, gözüne sinsi görünüyordu. Fısıldayan ve çığlıklar atan mahsur ruhlar için karanlıkta beklediği o taş evde yaşadığı korkunç deneyimi hatırladı. O harabede bir başınayken, nereden geldiği belli olmayan yumruklar yediğini, görünmeyen ellerin ve yumrukların onu dövdüğünü ve canını feci yaktıklarını hatırlıyordu.

Grace, cesaret edebildiğince hızlı ilerledi. Ancak or-

man sınırına yaklaştığında, sağ tarafında bir kıpırtı fark etti. Olduğu yerde donakaldı. Orada, kendisinden pek de uzak olmayan bir noktada, karanlıktan bile kara bir şey vardı. Grace ona baktı... Baktı... Ta ki o şey tekrar hareketlenene dek. Bir hayvan değildi. Yüzeyi siyah ve parlaktı. Bu bir siyah yağmurluktu. Hem de kapüşonlu.

Grace koştu. Hayatı buna bağılıymışçasına koştu. Orman girişı hemen önündeydi. Girişin ötesinde, okul binasının ana hatlarını seçebiliyordu. Ardındaki Ayna Adam'ın sesini de duyabiliyordu. Ayak sesleri, Grace'in ayak sesleriyle aynı tempoda ilerliyordu; nefes alışverişleriyse gürültülü ve hoyrattı. Grace'i kovalarken yağmurluğu *hırş hırş* sesleri çıkarıyordu.

Okul girişinden içeri adımını atarken, Grace'in bacakları adeta yanıyordu. Cam koridordan, içeride ışık yandığı anlaşılıyordu. Okulda hâlâ birileri vardı. Eğer oraya ulaşabilirse güvende olabilirdi.

Okul kapısına doğru hızla koşarlarken, Ayna Adam'ın nefesinde bir homurtu duyulur olmuştı. Grace, bacaklarındaki artan acıyı umursamaksızın, Ayna Adam'ın onu yakalamak için uzanan elinden tam vaktinde kurtulmayı başarak giriş kapısından içeri dalıp kendini aydınlığa attı.

Işık, kütüphaneden geliyordu. Kapıdan içeri telaşla girerken omzunun üzerinden geriye baktı.

Hiçbir şey yoktu. Ayna Adam gitmişti.

“Bu bir oyun değil,” dedi kütüphanenin derinliklerinden gelen bir ses. “Sizin bu *anomalinizden*... Oradan nasıl bir güç çıkaracağımızı bilemeyiz. Hepimizi öldürebilir!”

Grace çömelip bir kitaplığın ardından gözlemeye koyuldu. Genç Bayan Quinlan –Vera– bir ayağını sandalyeye uzattığı bir masada oturuyordu, bir dirseğini de dizine dayamıştı. Grace tekrar 1977 yılındaydı.

“Görmezden gelsek ne olacak?” Meredith Gold, Vera’nın tam karşısında sabırsızca volta atıyordu. “Orası bir *yoğun* büyü alanı; hem de tam burada, okulda! Onu bulmak bizim *kaderimizdi*, Vera, anlamıyor musun? Burada bulunmamızın sebebi bu.”

“Bulmak *kaderimiz* miydi? Söylediklerini kendin duyuyor mu? Tanrım, Meredith, çocuk gibisin.”

“Orada neler olduğunu bilmiyoruz bile.” Beth Lemon, az kalsın Grace’in gözünden kaçacaktı; Vera’nın ardında belli belirsiz görülecek şekilde oturmuş, uzun kâkülü bir gözünü kapatmıştı. “Sınırdaki enerji çok yoğun.”

“O halde gidip işin iç yüzünü çözelim!” Meredith kollarını havada öfkeyle salladı.

“Zaten iç yüzünü *çözüyoruz*,” dedi Vera.

“Şapşal Çözümleme büyülerini ve enerji tılsımlarıyla mı? Eğer bunun bir *faydası* olacaksa, neden bir not panosu ve kalemle gidip orada oturmayalım ki?”

“Bu dünyayı başka bir *âleme* açmaktan bahsediyorsun.”

“Ben, kutuyu elimize alıp, içinde ne olduğunu anlayabilmek için şöyle bir çalkalamaktan bahsediyorum!” dedi Meredith. “Görelim bakalım içinden ne çıkacak.”

Vera, botuyla sandalyeyi itip ayağa kalktı, piercinglerini düzeltip kot ceketini iliklerken sırtını Meredith’e dönmüştü.

“Beth’in âlemler arası çağrılılarıyla devam edip mümkün olduğunca çok bilgi toplayacağız. Hepsi bu.”

Meredith, Vera’nın ensesine buz gibi bir ifadeyle baktıktan sonra cevap bile vermedi. Grace tam önünde yaşananlara öylesine dalıp gitmişti ki, sesi neredeyse duymamıştı bile. Arkasından hafif bir *hırş hırş* sesi geliyordu.

Grace, başını ağır ağır çevirerek omzunun üzerinden arkasına baktı. İşte, Ayna Adam oradaydı; yalnızca birkaç metre ötede, bir kitaplığın ardında duruyordu ve kapüşonlu yağmurluğu karanlıktan bile karaydı.

Grace hemen ayağa kalkıp Ana Giriş’e açılan kapıdan dışarı kaçtı. Kendi kalbinin gümbürtüsünü de hemen peşinden gelen yağmurluğun sesini de duyabiliyordu. Ama bir başka tanıdık ses daha belirmişti... Şu, tanıdık metalik ses...

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

Grace, Ana Giriş’e uzanan köşeyi dönerken yer döşemesi üzerinde kayıp ellerinin üzerine düşüverdi. Acıyla hay-

kırdı; tam bu sırada, ensesinde bir hava akımı hissetti ve tam Ayna Adam'ın eli onu yakalayacakken, ötesindeki loşluğa doğru atılıverdi.

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

Düdük sesi nerede kalmıştı? O ses duyulana dek güvende olamazdı. Grace, öğretmenler odasına giden dönüşü hemen ileride görebiliyordu. Köşeyi dönebilmek için aniden döndü ve kaçtığı ellerin onu yakaladığını, bileğini sımsıkı kavradığını hissetti. Sertçe geriye doğru çekilmiş, kendi etrafında dönmüştü. Ayna Adam, Grace'in hırkasını sıkıca kavramıştı. Grace, gözlerini kaldırıp onun solgun, bozulmuş suratına bakmak zorunda kaldı. Loş ışıktaki beyaz gözü parıltıdadı. İnce dudakları aralanınca, kararmış dişleri ve dişetleri ortaya serildi.

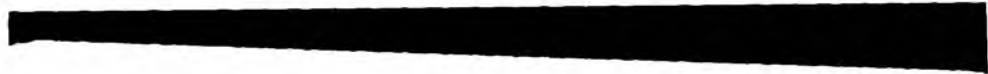
“Sen buraya ait değilsin,” dedi cansız, düz bir ses.

Grace'in çılgılığı, aniden patlayan düdük sesine karıştı; güçlü beyaz ışık Grace'in gözünü almış, genç kız hiçbir şey göremez olmuştu. Sonra düşmeye başladı.

Yüzüstü yere yapışan Grace'in her yanını acı sarmıştı. Homurdanarak, yaralı çenesini sıvazladı, sonra da başını kaldırıp yukarı baktı. Duvarı, bildiği okulun fotoğrafları asılıydı. Fotoğraflardaki çocuklar da üniformaları da tanıdı. Kendi zamanına geri dönmüştü, yalnızdı.

İçi Geçmiş Büyüler

Hepsi doğruydu; sonuncusu hariç. Çünkü yalnız değildi. Grace, halsiz düşen dizlerine destek vermek için sıraya tutunarak ayağa kalkarken, pörsümüş bir el, duvarın köşesinde beliriverdi. Grace sırayı hızla itip, çıkış kapısına topallaya topallaya yönelirken, bir çift göz onun gidişini izliyordu. Gözlerin biri mavi, diğeri beyazdı.

8

dışlanan

“La circulation.”

“La circulation. Yani trafik, gidiş geliş. Çok iyi, Grace.”
Bayan Lemon, kelimeleri tahtaya yazmak için döndü.

“Hey,” diye seslendi Jenny, Grace’i dirseğiyle dürterek.

“Benimle konuşmuyor musun?”

Grace, umursamaz gibi görünerek başını iki yana salladı.

“Tabii ki, hayır. Yani, tabii ki seninle konuşuyorum.”

Jenny’ye bakmamış, sanki tahtaya yazılanlara dikkat kesilmiş numarası yapmıştı. Diğerlerine Ayna Adam’dan ve ne kadar diken üstünde olduğundan bahsetmemişti. Neden *onun* başına geliyordu bunlar? Geçmişe ışınlanıp duran neden *o* oluyordu ki? Ayrıca, bir daha ne zaman tekrarlanacaktı bunlar? Adie kalem kutusunu kapattığında, Grace’in aklı başından gidecek gibi oldu.

“Dünden beri benimle hiç konuşmadın,” diye devam etti Jenny. “Bana kızdın mı, ne oldu?”

“Kızmadım,” dedi Grace, sonunda yüzünü ona dönerek. “Ben sadece... Dur bir dakika, o kolyeyi nereden buldun?”

Jenny pis pis sırıtıp boynundaki bronz tılsıma dokundu.

“Bayan Gold verdi. Havalı, değil mi?”

Grace hissettiği kıskançlık sızısını bastırdı. Sonuçta, o aptal zaman yolculuğu büyüsünü yapmak için baştan beri direten Jenny olmuştu. Şimdiyse, tehlikeli tehlikeli uçuyor diye ödüllendiriliyordu.

“Uçuş oyununu kazandın diye mi aldın bunu?”

“Hayır, öylesine. Bayan Gold müthiş bir potansiyelim olduğunu söyledi. Yürekliymişim, bu da bir cadının sahip olabileceği en önemli özellikmiş.” Jenny kolyeye tekrar dokundu.

“Dediğine göre, büyük şeyler yapmak kaderimde varmış.”

Grace yanıt vermedi. Jenny kolyeyi bırakıp somurttu.

“*Biliyordum işte. Sen bana kızgınsın.*”

“Değilim!”

“Uçuş yüzünden, değil mi? Senden daha iyi uçtuğum için mi?”

“Hayır, beni korkuttuğun için.”

“Senden daha iyi olduğum için işte,” dedi Jenny. “Cadılık konusunda en iyi olmamı çekemiyorsun.”

Grace’in yüzü alev alev yanmaya başladı.

“Çekemiyor falan *değilim!* Hem, iyi olduğun tek şey

uçmak. Rachel, senden çok daha güçlü bir Gösterişçi. Hepimiz farklı şeylerde iyi olacağız; yalnızca, her şeyi henüz denemedik.”

“Peki ya senin iyi olduğun hiçbir şey olmazsa,” diye fısıldadı Jenny. “Ya sen *asla* büyük bir cadı olamazsan? Hepimizle konuşmayı kesecek misin yani? O zaman tam bir küçük Bayan Quinlan’a dönüşürsün, değil mi?”

Grace nefesini tutup cevabı yapıştırmak için ağzını açmıştı ki, kelimeler boğazına diziliverdi.

“Jenny,” dedi Bayan Lemon aniden. “Az önce dediklerimi tekrarla.”

Jenny cevap vermedi ama gözlerini de Grace’ten ayırmadı.

“Jenny!” dedi öğretmen bu kez daha yüksek sesle. “Az önce sınıfa söylediklerimi tekrarlamayı istedim.”

Jenny, gözlerini ağır ağır önüne çevirip kollarını göğsünde birleştirirken, “Dinlemiyordum,” diye karşılık verdi.

“Anlayamadım?”

“Dinlemiyordum dedim.”

Bayan Lemon dahasını duymak için beklerken sınıfa sessizlik hâkimdi. Sonunda öğretmenin yanakları hafifçe kızardı, kaşları çatıldı.

“Peki, o halde Bay Collins’in ofisine gidebilirsin,” dedi. “Dersin sonuna dek seni bir daha görmek istemiyorum.”

Jenny ona sert bir bakış attı, sonra da sandalyesini geriye iterek ayağa kalkıp sınıftan çıktı. Grace’in gözleri yaş-

larla öylesine dolmuştu ki, etrafını tam olarak göremiyordu bile. Ama öğretmenin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Delilah, okul binasının yanındaki taş merdivenlere oturmuş, Grace'in sandviçinin yarısını çiğniyordu.

“Ona... Bir konudan ötürü... Kızdığımı zannediyor,” dedi Grace, bir basamak üstte oturduğu yerden. “Ama kızmadım. Kıskanmıyorum da.”

Küçük kız, köpek yavrusu gibi masum bakışlarıyla ona baktı ama tek kelime etmedi.

“Şey, *biraz* kıskanmış olabilirim. *Azıcık*, belki. O her zaman her işe balıklama dalar, bense daima biraz korkak ve çok ama çok dikkatli olurum. Ama dikkatli davranman gerek, yoksa...”

Grace iç geçirip alt basamakta oturan kıza baktı. Neredeyse hiçbir şey söylemeyen biriyle konuşmak ne de kolaydı. Gülümseyip Delilah'ya sandviçinin diğer yarısını da uzattı.

“İster misin? Şu an kendimi pek de iştahlı hissetmiyorum.”

Kız sandviçi aldıktan sonra gülümsedi. Onun, yüzünü örten saçlarının arasından başını eğmiş halde ve iştahla sandviçi yiyişini izlerken Grace meraklandı.

“Delilah,” dedi, “Jenny pencereyi kırdığı sırada sen de oradaydın, değil mi?”

Küçük kızın çenesi durdu, gözleri sandviçine kilitlendi.

“Orada mıydın?” Grace nasıl soracağını bilemiyordu.

“Neler olduğunu gördün mü?”

Delilah tekrar çiğnemeye ve sandviçten ufak ekmek kabukları koparıp yere atmaya başladı.

“Gördün, değil mi?” dedi Grace.

Küçük kız başını salladı.

“Bize hiçbir şey söylememiştin.”

Kız başını salladı.

“Başka birilerine söyledin mi?”

Kız başını bir kez daha salladı.

“Meraklanmamış mıydın? Bayan Gold ya da bizim hakkımızda bir şeyler öğrenmek istememiş miydın?”

Delilah çekingen bir tavırla omuzlarını silkip sandviçini didiklemeye devam etti. Grace bu hareketin *evet* anlamına geldiğini düşündüyse de, nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Sonunda, Delilah çenesini kaldırıp dedi ki:

“Sihirli gibiydi.”

Grace gülümseyip başını onaylarcasına salladı. Ama küçük kız aniden çantasını omzuna atıp ayağa kalktı.

“Gitmem gerek,” dedi.

“Ne? Ama öğle yemeği arası henüz bitmedi ki. Daha on dakikamız var.”

“Gitmeliyim,” dedi Delilah, tekrar ve dönüp aceleyle uzaklaşarak, Grace’i peşinden bakar halde bıraktı.

“Hey, iyi misin?”

Grace arkasına dönüp baktığında, Adie’nin dost canlısı tebessümüyle karşılaştı.

“Evet, iyiyim. Yalnızca biraz hava almak istemiştım, o kadar.”

“Neden erkenden kalktı ki?” dedi Adie, başıyla Delilah’nın gittiği yönü işaret ederek.

“Bilmem,” diye cevap verdi Grace. “Beni bulmanı Jenny mi istedi?”

“Hayır. Ama hepimiz öğle yemeğinde senin eksikliğini hissettik. Zamanda tekrar geri gittiğinden bu yana seninle doğru dürüst konuşamadık. İyi olduğuna emin misin?”

Grace telaşla başını salladı.

“Zavallı Una cidden çılgına dönmüştü.” Adie gülümse-di. “Herhalde büyüden artakalanlar yavaş yavaş etkisini yiti-riyordu ya da onun gibi bir şey oldu. Neden sadece seni etki-lediğini anlamadım ama tekrarlanmayacağına eminim. Jenny de diğerleri de neler olduğunu gerçekten öğrenmek istiyorlar. Zil tekrar çalmadan önce neden yanımıza dönmüyorsun?”

“Hayır. Teşekkürler.”

Adie iç geçirdi.

“İkiniz de istemediğiniz şeyler söylediniz.”

“Ben söylemedim,” deyiverdi Grace. “Kendini beğen-miş beğenmiş konuşan oydu.”

“Yalnızca heyecanlandı, o kadar. Hepimiz heyecanlan-

dık. Şimdi *gerçek* büyüler yapıyoruz ve üstelik yaptığımız büyüler gerçekleşiyor da.”

Grace karşılık vermedi.

“Gel lütfen. Her öğle arasında burada bir başına oturacak değİlsin herhalde, öyle değil mi?”

“Bir başıma değİldim.”

“Senin yerin arkadaşlarının yanı.”

“Delilah da arkadaşımız.”

Adie dudaklarını ısırđı ve ona cevap vermedi.

“Ondan neden hoşlanmıyorsun?” dedi Grace. “Gerçekten nazik bir kız ve okulda epey zorluk çekiyor.”

“Bilemiyorum, sadece... O biraz...”

“Biraz ne?”

“Biraz tuhaf, o kadar. O kızıdan pek emin değİlim.”
Adie, Grace’e özür dilercesine bakıyordu.

“Ama ben eminim,” dedi Grace ayağı kalkarak. “Diğerlerinin yanına dönmelisin. Sonra görüşürüz.”

Grace, Adie’nin yanından uzaklaştırken, arkadaşının kendisine doğru uzanan elini görmezlikten geldi.

Hırş hırş, hırş hırş.

Grace, ormanın çıkış noktasını ileride görebiliyordu. Neredeyse varmıştı, yalnızca birkaç metre kalmıştı.

Hırş hırş, hırş hırş.

Ormanın dışında gün ışığını andıran bir aydınlık vardı. Ama ağaçların arasında Grace hâlâ karanlığın içindeydi. Yalnızca birkaç adım daha attıktan sonra güvende olacaktı. Ama ayakları yapış yapıştı. Yavaşlıyordu. Ayaklarının altındaki toprak pekmeze dönüşüyor, ayakkabılarını içine çekerek onu bileklerinden yutuyordu. Ellerinin üzerine çöküyordu; kahverengi ot artıklarına tutunarak bedenini ileri doğru sürükledi. Ama bunlar yeterli gelmemişti. Daha da derine batmıştı, dizlerini bile dışarı çıkaramıyordu. Ötesinde görünen gün ışığı şimdi kilometrelerce uzakta gibiydi. Karanlık yayıldıkça yayıldı; ta ki aydınlık, uzaklardaki ufacık bir noktaya dönüşene dek. Önce hızlı bir hava akımı belirdi, sonra boğazına bir el yapıştı. Cam kırıklarıyla bezeli, varaklı çerçeveye baktı tekrar. Ayna Adam çerçevenin içinden dışarı doğru eğilmişti ve ağzı korkunç şekilde açılmıştı. Elleri Grace'in suratına uzanmıştı ki...

“Hayır!”

Grace, yatak örtüleriyle girdiği boğuşmayı, kolları nazikçe tutulduğunda bıraktı; annesinin sesini duymuştu.

“Sorun yok, tatlım, yalnızca bir rüyaydı.”

Grace, gözlerini odasının loş ışığına odaklarken, yatağın içinde boğuşmayı tamamen bıraktı. Saçları alnına yapışmıştı, kalbi küt küt atıyordu.

“Sorun yok, tatlım,” dedi annesi tekrar.

Yattığı yerden kalkıp oturan Grace temiz ve beyaz görünen parmaklarını uzatıp gerdi. Ama yapışkan zeminin kalıntılarını hâlâ parmaklarının arasında hissedebiliyordu.

“Feci bir kâbus görmüş olmalısın,” dedi annesi, Grace’in terden sıırıslıklam saçlarından bir tutamı kulağının arkasına iterken. “Ne görüyordun?”

Ayna Adam’ın kırık aynadan kendisine doğru uzanması, Grace için hâlâ capcanlı bir görüntüydü; adamın ağzı şiş şiş ve iğrenç görünüyordu, pençe gibi elleri Grace’e yapışmıştı. Kız omuzlarını silkip başını salladı.

“Hatırlamıyorum.”

Annesi, başucuna bir bardak ılık süt bırakıp odadan çıktıktan sonra, Grace tamamen uyanık bir halde yatağına uzandı. Parmak aralarında hâlâ hissettiği pürüzlü toprak hissinin gidermeye çalışarak parmaklarını kıpırdattı.

Hırş.

Grace durdu.

Hırş hırş.

Korkudan tüyleri diken diken olmuştu. Ses, tam önünde bir yerlerden geliyordu, ama onun tek görebildiği, çalışma masasının loş ışıktaki hatlarından ibaretti.

Hırş hırş.

Bir kitap, tamamen kendi kendine, masasından kayıp halının üzerine pat diye düşüverdi. Grace tekrar hareket

edebilene dek dakikalar geçti. Sonunda sinirlerini sakinleştirmeyi başardı. Ayaklarını yorganın altından çıkarıp yere bastı, ayaklarını sürüye sürüye ilerledi, titreyen parmaklarını yere düşen kitabın bir köşesine koyup kitabı kendine doğru çekti. Bu, Bayan Quinlan'ın yıllığıydı; açılan sayfada ise okulun futbol sahasının büyükçe bir fotoğrafı vardı.

Grace eski fotoğrafı dikkatle inceledi. Futbol formalı oğlanlar birbirlerine sarılmış, yumruklarını zafer dolu bir edayla havaya kaldırmışlardı; içlerinden biri de diğerlerinin omuzlarına çıkmıştı. Altlarındaki zemin çamurluydu; botları, çorapları ve ayaklarının yanında yerde duran futbol topu çamura bulanmıştı. Hava bulutluydu ama yağmur yağıyor gibi de görünmüyordu. Grace, oğlanların arkasında Bayan Quinlan'ın sokağına uzanan çiti görebiliyordu. Ve başka bir şey daha vardı. Başka *biri* daha. Sahanın en ucunda. Bir elinde bir tırmık, diğer elindeyse siyah bir çanta tutuyordu. Yerdeki yaprak yığınları dizlerine, siyah ve kapüşonlu yağmurluğunun hemen altına kadar yükselmişti. Doğrudan fotoğraf makinesinin objektifine, *Grace'e* doğru bakıyordu.

Grace hızla yıllığı kapattıktan sonra kendini yatağa altına atıp yorganı başının üstüne dek çekti.

A blokun ortasında Adie, Rachel ve Una'nın arasında

dikilen Grace'in kızların birbirlerine attığı şüpheli bakışları görmemesi imkânsızdı.

"Neden bunlardan bize daha önce bahsetmedin?" diye sordu Rachel.

"Ben... Ben bilmiyorum," diyerek kekeleydi Grace. "Uçma şeyinden sonra Jenny'ye sinirlenmiştim ve anlatmadım işte."

Her birine teker teker baktı. Kızlar artık kuşklarını gizlemeye çabalamıyorlardı bile.

"Ne?"

"Senin yanında olmamızı sağlamak için büyük bir kriz durumu yaratmana gerek yok, biliyorsun," dedi Adie nazikçe. "Biz daima yanında olacağız."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Grace. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

Adie gergin bir ifadeyle boğazını temizleyip başını iki yana salladı.

"Hayır, hayır," dedi. "Ayna Adam olsun ya da olmasın, bizim daima senin arkadaşın olacağımızı söylüyorum yalnızca."

"Neden bana inanmıyorsunuz? Tüm bunları uyduruyorum."

"Sorun yok," dedi Una, bir elini Grace'in koluna koyarak. "Sana inanıyoruz."

Una'nın yüzündeki merhamet dolu ifade Grace'e ger-

çeği gösteriyordu. Böylesine korkunç bir hikâyeyi uydurabileceğini neden düşündüklerini anlayamıyordu. Olanları bunca zamandır sakladığı için pişman olmuştu. Tam o sırada, sanki yeterince sefil durumda değilmiş gibi, Jenny'nin James O'Connor'la birlikte koridordan onlara doğru yaklaştığını gördü.

"Selam Grace," dedi Jenny neşe dolu bir suratla.

"Merhaba Jenny," diye karşılık verdi Grace usulca.

"Ben de tam James'e Bayan Gold'dan bahsediyordum." Jenny, kendinden emin bir ifadeyle James'e sırttı.

"Sen onun sınıfında bile değilsin ki," dedi Grace.

Jenny bakışlarını Grace'e çevirmesine rağmen James'le konuşmaya devam etti.

"Birkaçımız okuldan sonra ondan ek ders alıyoruz."

"Ek coğrafya dersi mi?" dedi James şaşkınlık içinde.
"Bunu kim ister ki?"

"Ah, hayır; coğrafya değil. Okul dışı konularda." Jenny işaretparmağını dudaklarına yapıştırıp James'e doğru eğilerek, "Ama şişt! Bu bir sır," diye fısıldadı.

Yanakları kızaran James küçük bir kahkaha attı. Tam o sırada okul zili çaldı.

"Sınıfa gitsek iyi olur," dedi Adie ve hep birlikte dönüp koridora yöneldiler.

"Kesinlikle," dedi Jenny. "Ah, James?"

“Evet,” dedi James, Jenny’ye doğru geri dönerek.

“Cumartesi günü sinemaya gitmeye ne dersin? Şu yeni korku filminin çok iyi olduğu söyleniyor.”

Grace kalbinin yerinden söküp çıkarıldığını hissetti.

“Eee...” James kekeledi, pembe yanakları iyice kızarmaya başlamıştı.

“Saat sekizde, sinemada.” dedi Jenny kesin bir dille.

“Seninle sinemanın önünde buluşuruz, tamam mı?”

“Eee... Peki, olur,” dedi James mahcup bir tebessümle. “Orada görüşürüz.”

Grace, oğlanın çantasını omzuna atışını ve koridorda yoluna devam edişini izledi. Rachel, Una ve Adie önce Jenny’ye, ardından Grace’e bakıp ne diyeceklerini bilemez bir halde dururlarken, rahatsız edici bir sessizlik oldu.

“Pekâlâ,” dedi Jenny, sanki hiçbir şey olmamış gibi. “Gidelim.”

Arkasına bile bakmadan koridorda ilerlemeye başladı. Grace, biraz da olsa, diğer kızların Jenny’yi yalnız bırakmalarını umuyordu. Ama Grace’le aynı duyguları paylaştıklarını gösteren birkaç bakış attıktan sonra, onlar da Jenny’nin peşinden sınıflarına gittiler. Konuşan tek kişi Adie oldu.

“Sen iyi misin?”

Grace başını ‘evet’ dercesine salladı, ama iyi değildi. Hangisine daha çok üzüldüğünü bilemiyordu: En iyi arka-

daşlarından birinin hoşlandığı çocukla çıkmasına mı, yoksa diğer en iyi arkadaşlarının bu konuda tek kelime bile etmemesine mi? Grace kendini daha önce hiç böylesine yalnız hissetmemişti.

C bloka vardıklarında öfke, yaşadığı acıyı bastırmıştı. Sınıf girişinde Grace, Jenny'yi dirseğinden yakalayıp bir kenara çekti.

“Senin neyin var?” diye sordu. “Neden bu kadar kırıncı davranıyorsun?”

“Sen ne halattan bahsediyorsun?”

“Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Sen... Sen sınıf beni sinir etmek için James'e çıkma teklif ettin.”

Jenny, Grace'in yüzüne sahte bir şaşkınlıkla baktı.

“Senin ondan hoşlandığını *ben* nereden bilecektim ki?” dedi.

“Ondan hoşlandığımı bin yıldır biliyorsun. Benimle bu yüzden milyon kez dalga geçmiştin,” dedi Grace.

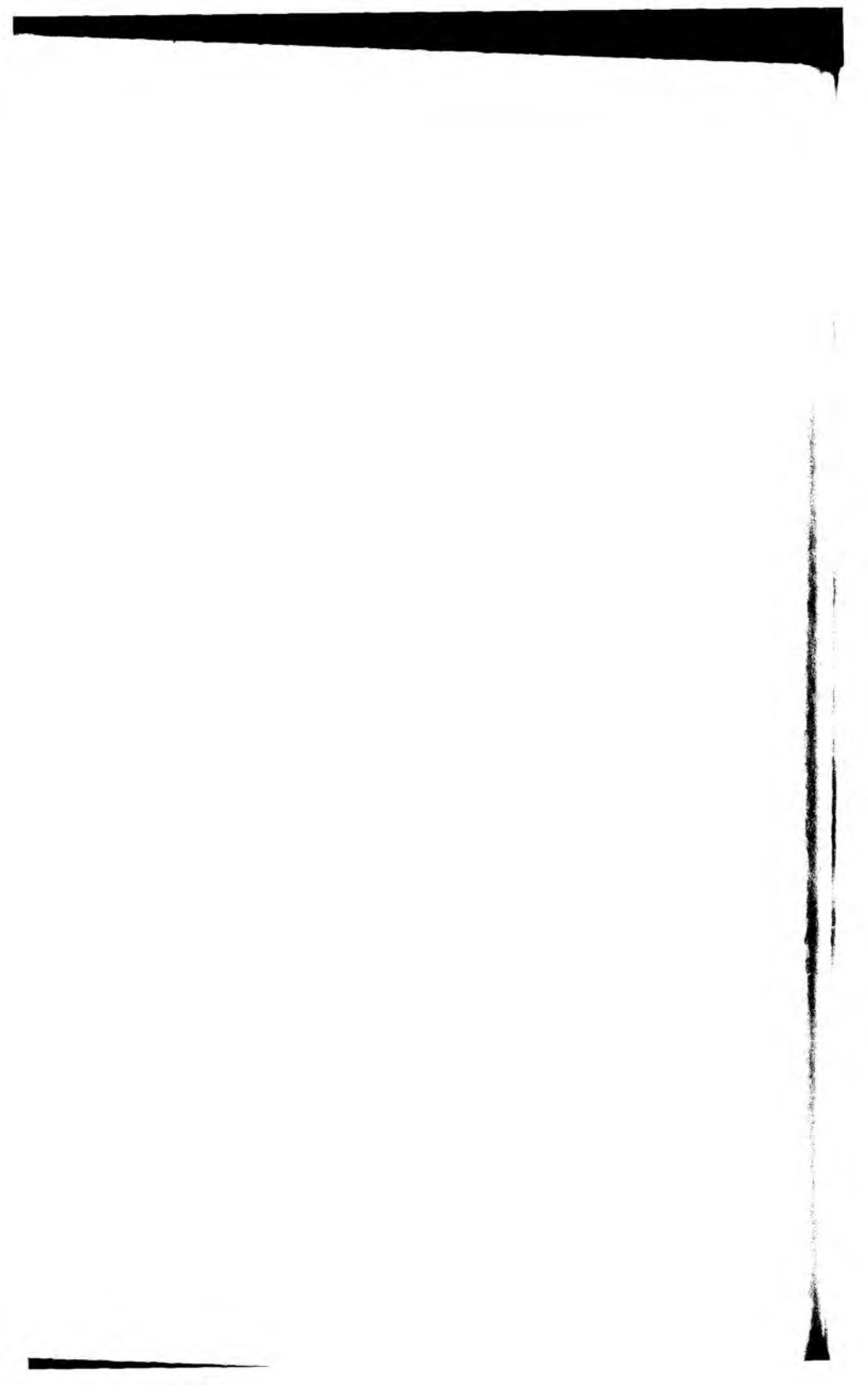
“Eh, bunları geride bıraktığını sanmıştım. Yani, madem ondan bu kadar hoşlanıyordun, neden daha önce ona hiç çıkma teklif etmedin ki?”

Grace, Jenny'ye bakıp, ukala bir edayla kaldırdığı kaşlarını izledi.

“E bu biraz adaletsiz olmuyor mu, sence de?” dedi Jenny, Grace'i geriye doğru hafifçe itip sınıf kapısına geri dönerken.

İçi Geçmiş Büyüler

“Hem onunla çıkmıyorsun hem de başka herkesin onunla çıkmasına engel oluyorsun.” Sınıfa doğru döndükten sonra omzunun üzerinden konuşmak için durakladı. “Eğer bir şeyi istiyorsan, belki bir dahaki sefere, onun uğruna çabalamak için bu kadar beklemezsin.”

9

mâzi

Ormanı geçip külüstür köprüyü aşan Grace, Delilah'ya yetişebilmek için hızlandı. Kasabanın bu kadar dışında hiç sokak lambası bulunmuyordu ve etraf hem karanlık hem de sessizdi. İzleyebilecekleri bir patika da yoktu. Nehri geçmelerinin ardından, sol yanlarına gürül gürül akan nehri alarak yoldan ilerlemek zorunda kalmışlardı; sağ yanlarındaki çamurlu topraksa üzeri daha fazla ağaçla kaplı bir tepeye doğru yükseliyordu. Güneş batmış olmasına rağmen, hâlâ tek tük kuş sesi duyuluyordu. Grace, asfaltın kenarından nehre kaymamak için adımlarına odaklanıyordu, ama önünde hızla yürüyen küçük kız, sanki etraf gün ışığıyla aydınlanıyormuşçasına, başı dik ilerlemeye devam ediyordu.

On beş dakika kadar sonra, tepenin eteklerini çevrele-

yen bir sapağa vardılar. Yol daralmış, asfaltın yeriniyse çakıl ve çamur almıştı. Yolun her iki yanı da azıcık ay ışığını bile engelleyen ağaçtan duvarlarla kaplıydı. Grace, Delilah'ın çantasındaki kayışlardan birinin ucunu kaptı ve kıza güvenerek, kendisini patika boyunca onun önderliğine teslim etti.

Yolun sonuna ulaştıklarında, Grace bir hata yapmış olduklarına emindi. Bir zamanlar bir ev değil, ancak bir ahır olduğu söylenebilecek türden bir viranenin önünde dikiliyorlardı. Binanın içinde ya da dışında hiç ışık yoktu; pencereler kırık, ahşap kafesler menteşelerinden ayrılmış ve çürümüş haldeydi. Ev, kötü havalarda aşılması imkânsız olan bir ormanlık araziyle çevrelenmişti.

“Annenin gelmemi sorun etmeyeceğine emin misin,” diye fısıldadı Grace.

“Etmez,” diye cevap verdi Delilah. “Zaten buralarda değildir.”

Grace buna şaşırılmamıştı. Kendisi de burada yaşıyor olsa, o da eve gelmek istemezdi zaten.

Verandaya çıkan iki basamağı çıkarak Delilah'yı izledi, ayağının altındaki kalaslar süngerimsi bir hal almıştı. Küçük kız, cebinden çıkardığı birkaç kibritle yaktığı, eski model bir yağ lambasını yerden almak için eğildi. Lambayı yanağının yanında tutarak siyah kulpu çevirdi ve kapı, yankılanan bir gıcırtı sesiyle açıldı.

Evin dışı ne kadar hoşsa içi de o kadar hoştu. Yalnızca

birkaç mobilya vardı; Grace etrafta ne bir ışıklandırma ne de kalorifer peteği görebiliyordu. Ceketinin üzerine hırkasını da aldı ve dondurucu soğuk karşısında titredi. Delilah onu evin arkasındaki mutfığa doğru götürürken, rutubetli ahşap kokusuna karışmış bayıltıcı boyuttaki buram buram çürük yemek kokusu giderek artıyordu. Her şey kirli ve küflüydü; duvarlardan ve döşeme tahtalarının altından sürekli kaçışan minik ayak sesleri duyuluyordu.

Delilah çantasını masaya bırakıp iki sandalye çekti. Tahtaları gelişigüzel çivilenmiş olan masa, evin geri kalanı kadar çürük görünüyordu. Grace masaya oturmak istemiyordu, ama nezaket gereği, kendisine sunulan sandalyeyi çekip okul çantasını kucağında tutarak oturdu.

“Neye ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum,” dedi Delilah.

“Gereken her şey var bende,” dedi Grace, çantasını açıp masanın üzerine birkaç şey çıkarırken. “Bir çift gümüş çatal, ikimiz için de birer tane. Porselen bir tabak, toprak ve bitki karışımı. Umarım yeterince vardır; yeşil sıracı otundan azıcık bulabildim.

“Bu nedir?” dedi Delilah parmağıyla işaret ederek.

“Tütsü.” Grace yanında tütsü de getirdiğini unutmuştu. Delilah’ın kibritlerine uzanmak için hareketlendi; vanilyalı tütsü kokusu çürük evin kötü kokusunu maskeleyeceği için çok memnundu.

“Bu büyü nasıl işliyor?” diye sordu Delilah, eline gümüş bir çatal alarak.

“İçinde karışım olan tabağa gümüşü tutup büyümlü sözleri söylüyoruz. Yeni bir mısra yazdım; bu, eskisi kadar etkili olmayacak böylece. Geçmişî sadece oturduğumuz yerden izleyebiliyor olmamız *gerek*.”

Grace tekrar tekrar kontrol etmiş ve büyümlün etkisi konusunda haklılığına emin olmuştu, ama yine de heyecandan midesinde hâlâ kelekler uçuşuyordu.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” dedi çatalı tabağın üzerinde tutarak. “Mecbur değilsin.”

Delilah’nın kahverengi gözlerinin içi güldü küçük kız başını salladı.

“Teşekkürler,” dedi Grace, “bana yardım ettiğin için.”

Ceketinin cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp kâğıdın katlarını açtıktan sonra masanın üzerine serdi. Kâğıdın üzerinde Ayna Adam’ın fotoğrafı duruyordu; Grace bunu Bayan Quinlan’ın yıllığından kesip çıkarmıştı. Çatalının ucunu ot karışımına soktu Delilah da aynısını tekrarlardı. Sonra Grace büyümlü sözleri söylemeye başladı:

*Ey zamanın tanrısı, duy yakarışımızı!
Merak dolu bu ıstıraptan kurtar hepimizi.
Çözüp bu ihtiyar adamın gizemini,
Göster bize onun karanlık mazesini!*

Grace gözünü fotoğraftan ayırmadı, ta ki bir kabarcık

patlama sesi duyana dek. Sonra bir tane daha duydu. Ahşap masanın ortasında, koyu bir sıvı, masanın dar aralıklarına doluyordu. Kabarıp fokurdadı, sonra biraz daha kabarıp yerlere dökülmeye başladı; birbirlerine uzanan akışkanlar bir araya gelip genişçe, ıslak bir çember oluşturdular. Zeminin yüzeyi öyle düzleşti ki, kızlar onda kendi yansımalarını görebilir oldular. Ardından, sanki biri bir su birikintisine çakıltaşı atmışçasına, bir kabarcık patlaması daha duyuldu ve daire şeklindeki dalgacıklar merkezden dışa doğru yayılarak, bahçelerle çevrili büyük bir evin görüntüsünü gözler önüne serdi.

Sapanla oynayan bir çocuk, meltemde salınan kır çiçeklerinin başlarını koparmaktadır. Oğlan aniden durup ileriye bakar ve manzaranın değişmesiyle, ormanın kenarından ona doğru yaklaşan ihtiyar bir kadın görünür. Oğlan dönüp, orta yaşlı bir adamın durduğu büyük eve doğru gerisingeri koşar. Hepsinin kıyafetleri, tıpkı Grace'in okuldaki tarih kitaplarında gördüğü gibi eski tarzdadır. İhtiyar kadın, adamın beklemekte olduğu eve ulaşır; oğlan, adamın bacaklarının ardında saklanmaktadır.

“Daha fazla söze gerek yok,” der adam, sertçe. “Mahkemenin tahliye kararı gönderildi.”

“Size son bir şans daha vermek istiyorum,” der kadın.

“Ruhlarınızı kurtarmak için son bir şans. Evim bana aittir, orada çocukluğumdan beri yaşadım ben. Sizden yalnızca küçük arsamı istiyorum, o kadar.”

“Senin arsan,” diye karşılık verir adam, “yeni çiftlik alanı olarak düzenlenip satılacak arazinin tam ortasında. Yarına kadar gitmiş ol; yoksa muhafızları üstüne salarım ve sahip olduğun her şeyi en büyüğünden en küçüğüne, yakar yıkarım.”

Kadın kımıldamaksızın durur. Yün şalının altında küçük bir kabarıklık kıpırdanır ve yavru bir kızıl sincap ortaya çıkar. Kadının omzuna ilişebilmek için kolunda hızla koşuşturur.

“Yarın olduğunda,” der kadın, “çok pişman olacaksın.”

Kıyafetinin kıvrımlarının arasından çuval bezinden yapılmış bir bohça çıkarır. Bohçayı adamın ayaklarının dibine atar, tek ayağıyla onu ezer ve pis kokulu bir balçık, bohçanın ipliklerinin arasından dışarı sızıp toprağa süzülene dek topuğunu bohçanın üzerinde çevirir.

“Ne ekersen,” diye haykırır kadın, ellerini havaya kaldırarak, “onu biçersen!”

“Arazimden defol!” diye bağırır adam.

Babasının öfkesinden cesaret alan oğlan, sapanını getirip kadının omzundaki sincaba bir taş fırlatır. Taş, hayvanı gözünden vurur ve sincap cansız bir şekilde yere yığılır. Kadın çığlık atıp hayvanı avuçlarının arasına alarak yanağına dayar. Ağzından birkaç feci hıçkırıklı ağlama sesi çıktıktan

sonra kadın yüzünü döner ve ancak o zaman tüm suratı görünür olur. Gözleri nefretle yanmaktadır; teni çürük ve yara içindedir, ağzında azıcık dişi kalmıştır ve kalanlar da ya kararmış ya da sallanmaktadır. Oğlan, babasının arkasına saklanıp onun paltosuna yapışır, ama kadın ona saldırmaz.

“Ne ekersen,” diye fısıldar kadın, “onu biçersin.”

Şalının ucunu kaldırıp sincaba dolar ve onu kollarının arasında kucaklar. Ardından, babayla oğlana sırtını dönüp araziden ayrılır ve ormanın içinde kaybolur...

Dalgalanmalar görüntüyü alır götürür. Manzaranın netleşmesiyle aynı oğlan görünür; bu kez yatakta dönüp durmaktadır. Aniden çığlıklar içinde uyanır, çığlık üstüne çığlık atar. Annesiyle babası telaşla yanına koştuklarında bile durmaz. Annesi onu omuzlarından tutup yatıştırır, sonra o da çığlık atmaya başlar. Oğlanın sol gözü maviden inci beyazına dönmüştür. Baba öfkeden deliye döner ve hemen ihtiyar kadını oğlunun tek gözünü almakla suçlar. Muhafızlara yaşlı kadının evini yakmalarını emreder ama muhafızlar, öfkeli ruhlarla korkunç canavarların hikâyelerini anlatıp korktuklarını söyleyerek bunu yapmayı kabul etmezler.

Öfkeden kuduran baba, tarladaki adamlarını toplayıp onlara nehre set çekmelerini ve yaşlı kadının su kaynağını kesmelerini buyurur. Görüntüde bir başka dalgalanma olur ve baba, bardak bardak su içerken görülür. Teni sarı ve ku-

rudur. Güçsüz düşmüştür ama yemek yemek için duracak gibi görünmemektedir. İçtikçe içer ama susuzluğunu bir türlü gideremez.

Görüntü tekrar değişir. Bu kez anne, bir atın sırtında ormana giderken görülür; yanında kocasının silahını taşımaktadır. Dışında iki keçinin bağlı olduğu kulübeyi bulur, ama yaşlı kadın orada değildir. Öfkeli kadın, alacakaranlığa doğru, yaşlı kadının işlediği suçların cezasını çekeceğini haykırarak, keçileri tutan ipleri çözüp onları salar.

Su birikintisinde başka dalgalanmalar daha olur ve görüntü değişir; ailenin inek sürüsü, onları tutabilecek kadar güçlü olmayan bariyerleri aşip panikle etrafa kaçışmaktadır. Çiftlik işçileri, koşuşan sığırların altında kalıp ezilirler. Hayvanlar, geçtikleri yolda yıkım dolu izler bırakarak ufukta kaybolur. Baba ve alçak görünümlü birkaç adam, yanlarında silah, bıçak ve yanan meşalelerle ormana girip ihtiyar kadının çatısını ateşe verir. Kadın kaçır ama kulübesi küle döner.

Yangından yükselen dumanlarla görüntü buğulanır ve ardından, başka bir evin kor haldeki kalıntılarından yükselen dumana dönüşür. Bu ev, oğlanla ailesinin yaşadığı büyük evdir. Babanın adamları evden artakalanların üzerine boş yere kova kova su atarken, aile de kararmış bahçede dikilmektedir. Baba, karısıyla oğlunun ellerini tutup onları ormana götürür. Kulübesinin külleri arasında bir iskemlede oturmakta olan ihtiyar kadının önünde diz çöker baba. Af

dileyerek yalvarır. Eskiden kadının olan arsadaki mülkiyet hakkını iade etmeyi teklif eder. Yalvara yakara, ailesinin yeterince acı çektiğini söyler.

Kadın ayağa kalkıp adamın ailesinin, kendisi kadar acı çekmediğini, ama yakında onu da çekeceklerini söyler. An-neden yükselen korku dolu bir çığlık üzerine baba arkasına döner. Oğulları ortadan yok olmuştur. Tekrar yüzlerini çevirdiklerindeyse, ihtiyaç kadının da kaybolduğunu görürler.

Su birikintisi üzerine son bir dalgalanma yayılır. Yaşlı kadın, ateşin yanındaki iskemlesinde oturmaktadır. İrlanda kurt tazısı cinsi bir av köpeği ayaklarının dibinde uyumaktadır. Kulübenin dışından bir kuş cıvıltısı duyulur ve köpek aniden uyanıp sese kulak kesilir. Sonra, başını tekrar patile-rinin üzerine koyar ve biri mavi, diğeri beyaz renkte sıra dışı gözlerini kapatır...

Grace'le Delilah, döşemelerdeki suyun çekilişini ve son görüntünün başka hiçbir şeye dönüşmeden, tamamen ortadan kayboluşunu izlediler.

"Bu kadar mı yani?" dedi Grace. "Sonra ne olmuş? Tekrar nasıl insan olmuş? Ah, yeşil sarıca otunun yeterli gelmeyeceğini biliyordum zaten!"

Delilah, masadaki nemli kalıntıların üzerinde parmak-larını gezdiriyor ve Grace'i duymuyor gibi görünüyordu.

“Delilah,” dedi Grace. “Korktun mu?”

Kız, parmaklarını hırkasına sürerek kuruladı ve gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Hayır, çok iyiydi. Gerçekten sihir bu!”

Grace iç geçirdi. Delilah’ya arkadaşlarından ve yaptıkları büyülerden bahsetmiş olmasının ne kadar ciddi bir konu olduğunu daha önce anlayamamıştı. Yani şimdi, hiç kimseye sormadan Delilah’yı da cadılar meclisine dâhil mi etmişti? Bayan Lemon kızar mıydı acaba? Ya Bayan Quinlan? Hiçbirinin cevabını bilmiyordu, ama en azından, gerçekleşen sihri gördüğünde küçük kızın aklı başından gitmemişti. Hem arkadaşları Ayna Adam’ı uydurduğunu düşünürlerken, başka kimden yardım isteyebilirdi ki?

av ve avc

Grace, akşam çiyinin ıslattığı okul formasıyla, futbol sahasının kenarına bağdaş kurmuştu. Jenny'yle diğer kızlardan ayrı olmasa da, öyle bir açıyla oturmuştu ki, hiçbiriyle yüz yüze gelmek zorunda kalmıyordu.

Bayan Gold, gözlerini kapatarak, "Cadılar," dedi, "büyülü hayvanlara düşkündür. Cadıların iki tür büyümlü hayvanı olur: Vasat bir köpek ya da kediden daha zeki olan hayvan refakatçiler veya Metamorfikler..."

"Başkalaşıma uğrayıp hayvan şekli alan insanlar," dedi Grace.

Bayan Gold bir anlığına gözlerini açtı.

"Evet. Lanetli insanlar. Vasat hayvanlardan daha zeki olan hayvan, cadıya *sadakatle* bağlıdır. Cadıyı korur, onu

tehlikelere karşı uyarır, ona yârenlik eder; bir evcil hayvana epeyce benzer. Fakat Metamorfik'in cadıya bağlılığını *sihir* sağlar. Cadı, Metamorfik'in kendisine itaat etmesini emreder, o da boyun eğmek zorunda kalır."

"Ne kadar süreliğine?" diye sordu Grace.

"Cadı yaşadığı sürece," diye cevap verdi öğretmen. "Bir cadının ölmeden önce bir metamorfik büyümlü hayvanın lanetini kaldırması mümkün, ama ben böyle bir şeyin yapıldığını daha önce hiç duymadım. Bir cadı bir insanı lanetlediğinde, bunun genellikle haklı bir nedeni vardır."

"Sizin de bir büyümlü hayvanınız var mı?" dedi Jenny, Bayan Gold'a bir bakış atarak; ardından, kadının duruşunu taklit etmek için gözlerini kapatıp çenesini kaldırdı.

"Hayır, yok," diye cevap verdi öğretmen. "Büyümlü hayvanları hiçbir zaman uygun bulmadım ben. Hayvanların beslenmesi, temizlenmesi gerekir ve kolayca seyahat edemezler."

"Artı, Metamorfik köleniz olması için hiç kimseyi lanetlememişsinizdir, eminim," dedi Una kıkırdarak.

"O da var," dedi Bayan Gold gülümseyerek.

"Yani sizin hiç hayvan refakatçiniz olmadı mı?" diye sordu Rachel.

"Sıklıkla hayvan refakatçim olur," dedi Bayan Gold. "Bu da bizi bir sonraki büyümlüye getiriyor: Oluşum. Arkadaşlık, korunma ya da güzel bir şeyler görme arzusu ihtiyacım olduğunda bir refakatçi yaratırım."

“Altın kelebekler gibi,” dedi Una.

“Doğru. Ben çevredeki hayvan ve bitkileri toplamak gibi sıradan görevleri ve bu tür rutinleri gerçekleştiririm, onlar da havayı güzellikleriyle doldururlar. Zamanın çok daha hoş geçmesini sağlarlar.”

“İlk önce o kelebeklerden yaratabilir miyiz? Lütfen, lütfen, lütfen!”

Bayan Gold gülümsedi ve bir eliyle altın buklelerini taradı.

“Onlar biraz çetrefilli,” dedi kadın. “Her yaratık Oluşum gerektirir. Bir taneyle başlayıp artırmaya başlayacağız. Geliştikçe, bir kerede iki yaratık yaratabileceksiniz; sonra üç, sonra da dört tane. Binlerce yaratığın Oluşumu yüzlerce saatlik çalışmanın sonucunda elde edilebilen bir ustalık gerektirir.”

Elleri, dizlerine kadar uzanan çimenlerin üzerinde gezindi; ara sıra parmaklarını sıkarak bazı çimenlerin üst yapraklarını kopardı.

“Oluşum için bir yaşam modeline ihtiyacınız var; yani, yaşayan ya da daha önce yaşamış bir şeye. Bir odun ya da bir yaprak kâğıt bunun için yeterli olabilir; ancak, hâlâ hayatta olan canlılar işinizi çok daha kolaylaştırır. İşte, bitkiler ve ufak hayvanlarla çevrili bu toprağın üzerinde durmamızın nedeni de tam olarak bu. Burada yaşam modeliniz eksik olmaz, çünkü zaten etrafınız onlarla çevrili.”

Ellerini dizlerine koyup anlatmaya devam etti.

“Şu ana dek hep zihninizi odaklamak üzerine eğitim aldınız. Farkında olsanız da olmasanız da, alıştırmalar yaparak sihir kaslarınızı güçlendirdiniz ve konsantrasyonunuzu geliştirdiniz. Önceden zor bulduğunuz basit büyüler, zaman geçtikçe size çok daha kolay gelmeye başlayacak. Bir yaşam formu seçin: bir çim yaprağı, bir çiçek, bir böcek; ne isterseniz. Ama yalnızca bir tane olsun. O, sizin yaşam modeliniz olacak. Bulduğunuz yerin faydası şu ki, zihniniz ya da gözünüz odağından azıcık bile kayacak olursa, Oluşum gerçekleşmeden hemen önce kendinize yeni bir model seçebilirsiniz.”

Kızlar, mest olmuş bir halde öğretmenlerine baktılar.

“Şimdi, rahatlayın ve odaklanın,” dedi kadın. “Bir model seçip tüm dikkatinizi ona verin, kendinizi bırakmayın. Çevresindeki her şey bulanıklaşana dek seçtiğiniz objeye bakın ve dediklerimi tekrarlayın: *Ex vita vetera, vita nova.*”

Kızlar hep bir ağızdan, hafif bir mırıltıyla, sözleri tekrar ettiler.

“Gözlerinizin arkasında bir çarpıntı hissedeceksiniz,” dedi Bayan Gold. “Tedirgin olmayın. Birkaç saniye içinde bu çarpıntı biraz acı verici olacak ki bu son derece normal.”

‘Biraz acı’ gerçeği tarif etmekte yetersiz kalıyordu. Göz yuvarlarına acı verici küçük iğneler batıp dururken, Grace çim yaprağına odaklanmakta zorluk çekiyordu. İğnelenmeler devam edince, elinde tuttuğu çimen tanesi şişip yamuldu.

“Artık, zihninizde modelinizi kopyalayabilirsiniz.” Ba-
yan Gold’un sesi öyle yumuşak çıkmıştı ki, Grace’in ma-
yışmasına neden olmuştu. “Zihninizde modelinizin etrafını
saran bir küre canlandırmanızı istiyorum. Sonra bu küreyi
zihninizde canlandırduğınız o noktadan çekip kopyaladığınız
modelinizin üzerine yerleştirin. Arzu ettiğiniz hayvanı bu kü-
renin içinde hayal edin ve mümkün olduğunca *detaylandırın*.
Hayal ettiğiniz görüntünün gerçeğe yeterince döndüğünü his-
settiğinizde, küreyi açıp yeni refakatçinizi karşılayın.”

Grace, açık yeşil tenli ve sırtı mavi şeritli, küçük bir
kertenkele hayal etti. Hayvan, küre yüzeyinin ardında görü-
nemiyor olmasına rağmen, onun kürenin içinde şekillendi-
ğini hissedebilmek tuhaftı. Grace şekillenmenin tamamlan-
dığına emin olduğunda kürenin ikiye ayrılmasını diledi.

Çimenin üzerinde oturduğu yerde, tam karşısında kü-
çük kertenkelesi duruyordu. Minik ayak parmakları, yastık
gibi yumuşacık, dairesel tabanlarla kaplıydı. Gözleri parlak
ve siyahtı, sırtındaki şeritse mavinin şaşırtıcı bir tonunday-
dı. Keyiften soluğu kesiliverdi, dönüp diğerlerine baktı. Her
biri kendi hayvanlarına bakıyordu. Rachel’in parlak siyah
tüylü kedisi, kuyruğunu Rachel’in parmak uçlarına dola-
yarak öne doğru gerindi; bir yandan da Adie’nin dizinden
omzuna sıçrayıp duran mavi kuştaydı gözü. Zavallı Una’ysa
bileklerinde kıpırdanıp duran melez yaratığa dehşet içinde
bakıyordu. Yaratığın başı, omuzları ve tek kolu bir maymu-

nu andırırken, alt yarısı küçük bir geyiğe benziyordu. Una ağlamaya başladı.

“Bir türlü karar veremedim,” dedi hıçkırarak hıçkırarak ağlar-ken; bir yandan da kıvranıp duran şeyi yatıştırmak amacıyla, ama bunu nasıl yapacağını da bilemeden, ona uzanıyordu.

“Endişelenme, Una,” dedi Jenny. “Gerçek sayılmaz zaten.”

“Jenny haklı,” dedi Bayan Gold. “Bu, tıpkı yaratıldığı gibi kolayca azledilebilen bir hayal ürünü sadece. Acı çek-mesine imkân yok.”

“Acı çekiyor gibi *görünüyor*,” dedi Adie.

Bayan Gold gülümseyip elini salladı.

“Onu serbest bırak, Una. Tek yapman gereken bu.”

Una elini kaldırdı ve yaşlı gözlerle maymun-geyik kar-şımı yaratığa bakarak tereddütle durdu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı, sonra da kolunu aşağı yuka-rı salladı. Yaratık sanki haykıracakmışçasına ağzını açtı ve aniden yok oluverdi. Una kaybolan yaratığın ardında kalan boşluktan gözlerini alamıyordu.

Una bu denli yıkılmış durumdayken, kendi şirin refa-katçilerini gözlerinde büyütüp fazla böbürlenmek isteme-yen diğerleri sessizce duruyorlardı. Ama küçük kertenkele-si, Adie’nin mavi kuşu ve Rachel’in kedini gördükçe Grace koltuklarının kabarmasına bu hissi engelleyemiyordu. Jen-ny’nin refakatçisine baktığındaysa, görebildiği yalnızca bü-yük, koca bir öbektir.

“Seninki ne, Jenny?” dedi Rachel.

Öbek, kalın siyah bacaklarının üstüne kalkarken, Jenny gülümsedi. Üzeri kürk yerine sert bir deriyle kaplı kocaman bir köpekti bu. Kısa suratında kötü bir ifade vardı; kızıl gözleri, batan güneşin ışığında sinsice parılıyordu.

“Ne korkunç.” Kelimeler, daha kendisi bile fark etmeden, Grace’in ağzından dökülüvermişti.

Jenny’nin yüzündeki gülümseme siliniverdi.

“O, Baskerville Tazısı,*” dedi, gözlerini Grace’in gözlerinden ayırmadan.

“Son derece sıra dışı,” deyiverdi Bayan Gold. “Gerçekten, Jenny, kendini aştın bu kez. Doğal yeteneğin muhteşem bir örneği bu.”

“Diğer hayvanlara saldırmaz, değil mi?” Rachel bir kolu kedisine doladı.

Bayan Gold bir kahkaha patlatıp avuçlarını sıvazladı.

“Bu da,” dedi kadın, “Oluşuma dair ikinci ders konunuz. Bir hayvan yaratmak önemlidir. Onun üzerinde kontrolünüzü korumak ise başka bir konu. Gerçek bir cadı *korkusuzdur*. Hayvanınız size ait. İsteklerinize itaat etmeli. Onu yönetin. Korkmayın.”

Adeta öğretmenin bahsettiği konuya parmak basmak istercesine, siyah kedi pençelerini uzatarak, Rachel’in kollarından kaçıp mavi kuşa doğru atıldı. Adie cıyaklayıp kendi

* Yazar Arthur Conan Doyle’un kaleme aldığı Sherlock Holmes romanlarından birinin adı ve romanın baş kahramanı. (ç.n.).

etrafında döndü ve sırtına atlayan kediyle kuşu arasında kalan görevi gördü; sonrasında kedi, kuşu avlayabileceği bir şans daha elde edebilmek için Adie'nin bedeninin etrafına sinsi sinsi sürünerek yere indi.

"Rachel!" diye bağırdı Adie.

"Üzgünüm, Adie," dedi Rachel, kedisini arka ayaklarından yakalayıp omzuna asarak. "Hey, sen! Kargaşayı kes. İyi davran."

"Ona ne yapması gerektiğini söylemeyin," dedi Bayan Gold. "O sizin bir parçanız. Düzgün davranmasını *dileyin*."

Kedisinin yalnızca kıpırdanıp miyavlaması karşısında Rachel'in suratı buruştu. Adie'yle Rachel refakatçilerini ayrı tutmaya çabalarlarken, Grace elini yere koyup kertenkelesinin yürümesini diledi. Hayvan itaatkâr bir şekilde Grace'in avucuna çıktı ve kıvrılarak yerleşti. Grace, kertenkelenin kafasını nazikçe okşadı ve her okşamasının sonunda kertenkelenin biraz daha okşanmak için parmak uçlarına yanaşması karşısında gülümsedi.

Bu anı derin, boğuk bir ses böldü. Tazı, yüzünü Grace'e dönmüştü ve ağır ağır soluyordu, av köpeğinin kızıl gözleri Grace'in avucundaki kertenkeleye kilitlenmişti. Dehşete düşen Grace, refakatçisini göğsüne kapadı hemen.

"Jenny," dedi Grace. "Lütfen durdur şunu."

Jenny tazının arkasına bakıyordu, cevap vermedi. Hay-

van, saldırıya geçmeye hazırlanan bir boğa gibi, burnundan öfkeyle soluk verdi.

“Jenny!” diye haykırdı Grace.

Tazı ileri atıldı; koca bedenine rağmen böylesine süratli olması hiç tutarlı değildi. Grace yuvarlanarak tazının yolundan kaçtı; ellerindeki kertenkeleyi ezmemeyi zor bela başarmıştı. Av köpeği avına tekrar saldırmak için kendi etrafında dönüp kayarak durdu. Genç kıza doğru hızla koşarken, Grace kertenkeleyi havaya kaldırıp elini üzerinde sallayarak yeşil ve mavi renkli yarattığı yok etti. Tazı hemen onun önünde duruverdi; genç kız hayvanın sıcak soluğunu suratında hissedebiliyordu. Köpeğin kan kırmızısı gözbebeklerindeki detayları bile görebiliyordu; gözlerinin beyazı bile bu renge boyanmıştı. Tazı bir kez daha öfkeyle soluk verdi ve atılmak için bedenini hazırladı. Grace bir çığlık duydu ve hayvan üzerine atlarken, Rachel ve Adie tarafından sertçe bir kenara çekildiğini hissetti.

“Jenny!” dedi Grace. “Ne yapıyorsun?”

Jenny’den yine cevap gelmemiştir. Tazı öfkeyle kükredi ve üç kızın önünde ileri geri volta atmaya başladı.

“Aman Tanrım, Grace! Ayağa kalk! Kaç!” diye bağırdı Rachel.

“Bir şeyler yapın, öğretmenim!” diye haykırdı Adie de.

“Bu, dersinizin bir parçası,” dedi Bayan Gold, hâlâ ye-

rinde sakın sakın oturuyordu. “Yani, öğrenin. Korkmayın.”

Grace’in atağa geçmeye hazırlanan bedeni hızla yerinden fırlayıp depara kalktı. Ama bir yandan da hâlâ Jenny’nin tazıyı kovmasını bekliyordu. Jenny hiçbir şey yapmadı.

Hayvandan yükselen son bir homurtu yeni bir saldırının daha geldiğini duyuruyordu; Grace yola koyulmuş, çimlerin arasında uçarcasına koşmaya başlamıştı bile. Arkasındaki patırtılardan, Adie’yle Rachel’in o devasa köpeği bir şekilde yavaşlatmaya çalıştıkları –ama bunu başaramadıkları– anlaşılıyordu. Sahanın kenarı boyunca yola doğru koşup okula uzanan dönüşe saptı. Gün batmıştı, ama Grace tazının karanlıkta iyi görebileceğinin farkındaydı.

Tazının peşinden geldiğini duyabiliyordu; okul kapılarının kilitli olup olmadığını kontrol etmeye vakti yoktu. Ya okul kapısından köprüye uzanan karanlık köy yoluna ya da ormana girecekti. Ormana doğru sola saptı. Yola sapmış olsaydı, tazı düz yolda üzerine hızla koşabilirdi. Ormandaysa en azından hayvanı yavaşlatabilecek engeller vardı.

Yere devrilmiş kütüklerin üzerinden atlayıp, hız kazanabilmek için alçak dallara tutunarak, yaprakların örttüğü gök kubbenin altında hızlandı. Ormanın daha önce hiç gitmediği derinliklerine doğru koştukça koştu; tüm bu süre boyunca, tazının vahşi soluğu ve yeri gürültüyle döven adımları onu takip etmişti. Sonunda, arkasına bakmaya cesaret

edebildi, ama hayvanı göremeden bir taşa takılıp düşüverdi. Oflaya puflaya yığıldığı yerde, yanaklarındaki ılık küllerin sıcaklığını hissetti.

Başını kaldırıp sağına baktı. Bir kamp ateşinin kalıntılarından dumanlar tütüyordu ve çıtırtı sesleri yükseliyordu. Birisi çömelmiş, ateşten artakalanları söndürmekle meşguldü. Grace'in gözleri yukarıya çevrildi. Siyah bir yağmurluk, karşısındaki botları gölgeliyordu. Boğazı korkuyla düğümlendi. Ayna Adam'ın kadim gözlerine doğruca baktı.

Adamın dudakları bir hırıltıyla kıvrıldı, ama daha hareket bile edemeden, devasa tazi Grace'in sırtına atılıp kızın ciğerlerindeki tüm havayı boşaltarak kızı soluksuz bıraktı. Grace hayvanın sıcak salyasının ensesine damladığını hissetti; hayvanın ağırlığı altında ezileceğini düşünüyordu. Tazi, onu ısırarak için ağzını açmıştı ki, aniden duruverdi. Ayna Adam'ı görmüştü. Kulaklarını yatırıp hırladıktan sonra kızın sırtından inip adama doğru atıldı.

Ayna Adam tazidan sakınmayı kolayca başardı; bu, hayvanı daha da öfkeliendirmişti. Arka bacaklarının üzerine abanıp tetikte durarak, Grace'in kemiklerini titreten alçak ve tiz bir sesle havladı. Tekrar saldırıya geçti, ama Ayna Adam yağmurluğunun altından bir şey çıkarmıştı. Çıkardığı şey gümüş bir kaleme benziyor olsa da, adam onu öne doğru salladığında, tıpkı bir sakız gibi uzadıkça uzadı ve uzun,

ince bir kılıca dönüşüverdi. Tazı, atağını durduramadı ve acı bir ciyaklamayla kendini silaha saplayıverdi. Yaşlı adam, koca köpeği havada bir anlığına tuttu, sonra da yere bıraktı.

Grace, ellerini omuzlarının altında yere dayayarak, karının üzerinde kesik kesik soluyordu. Bacakları bitkinlikle titredi; bu kez Ayna Adam'dan kaçamayacağını biliyordu. Adam, tüyler ürpertici bir şıptırtı sesiyle, kılıcı tazının bedeninden çekip çıkardı ve kıza doğru yavaşça döndü.

Ansızın, üstlerinde bir ısıklık sesi duyuldu ve Bayan Gold, yüzünde ışıldayan bir gülümsemeyle, Grace'in yanına usulca iniverdi.

"Aferin, Grace," dedi. "Sanırım seni hafife almalı..."

Ayna Adam'ı görür görmez Bayan Gold'un ağzı dehşetli bir şaşkınlıkla açılıverdi. Kadın, midesine yumruk yemişe dönmüştü.

"Yo! Yo!" dedi soluk soluğa uzaklaşarak. "Bu imkânsız!"

"Beni bırakmayın, öğretmenim!" Grace, zorlukla ayağa kalkmaya çabalayıp öğretmenine uzandı.

Arkasında, yaşlı adamın hırıldadığını duydu ve Bayan Gold'un elini havaya kaldırmasıyla müthiş bir darbe hissetti. Havayı burkup büyük bir gürültü oluşturarak Grace'in kulaqlarını çınlatan bir şok dalgası, kadının bedeninden yükselivermişti. Bayan Gold'un tarafına geçebilmek için tüm enerjisini kullanarak güç dalgasına doğru döndü. Başındaki

İçi Geçmiş Büyüler

acıyı görmezden gelerek elleriyle kulaklarını örten Grace, öğretmenin kollarıyla göğsünü sarmaladığını ve sonra da karanlıktan üstlerindeki gece göğüne doğru yükseldiklerini hissetti.

Blackwood Konağının Laneti

Grace, ıslak futbol sahasına biraz yüksekten sırtüstü düşüverdi. Bayan Gold'un bal rengi gözlerinden panik okunuyordu. Kadın kendisine doğru bağırarak bir şeyler söylüyordu, ama Grace'in kulakları hâlâ çınlıyordu ve bunun da ötesinde, ayarsız bir radyodan çıkan cızırtılara benzer bir ses vardı. Grace, duyamadığını belli etmeye çalışarak başını salladıysa da, Bayan Gold onu omuzlarından tutup sarstı.

Adie, Rachel ve Una, kadını Grace'i bırakmaya ikna etmeye çalıştılar ama başaramadılar; sonunda, çareyi Grace'i öğretmenlerinden çekip uzaklaştırarak korumakta buldular. Grace'in kulaklarındaki çınlama dağılmaya başladı; böylece Grace, çevresinde yaşanan kargaşayı anlayabilir hale geldi.

"Yeter! Yeter!" diye haykırdı Bayan Gold, ellerini havaya kaldırıp diğerlerine sakin olmalarını işaret ederek.

“Endişelerinizi anlıyorum, ama bu *son derece* önemli!”

Kadın, tekrar Grace’e yaklaştı, bu kez sakindi; ama Grace’in yara bere içindeki omuzlarını tutması, genç kızın ondan korkmasına neden oldu.

“O adam nereden çıktı?” Bayan Gold bağırıyor olsa da sesi, bağırmmamak için kendini zor tutuyormuşçasına titriyordu. “Burada olmaması gerekiyor. Nereden geldiğini biliyor musun?”

Kadının suratı Grace’e öyle yakındı ve altın gözleri öyle gergindi ki, Grace cevap vermeye çekindi. Başı ağrıyordu, omuzlarıysa kadının parmakları altında zonkluyordu. Gözleri sulanmaya başladı. Nefesini tutup başını aşağı yukarı salladı. Öğretmen birkaç saniye boyunca Grace’in suratını inceledi, sonra onu bıraktı.

“O tehlikeli,” diye fısıldadı, “ve onun burada olmaması gerek.”

“Kim o?” dedi Grace.

“Kötü bir ruh,” diye cevap verdi kadın. “O, şeytanın ve kötülüğün eseri; içi bunlarla dolu. Onu tekrar görürsen kaç. Onunla konuşma, onu dinleme. Kaç ve arkana bakma. Anladın mı?”

Bayan Gold, gözlerini gece göğüne çevirip gitgide yavaşlayan derin soluklar alıp vererek geriledi. Başını tekrar indirdiğinde, o bilindik ısıltı cildine geri dönmüştü ve bir kez daha olağanüstü derecede sakın görünüyordu.

“Hepiniz evlerinize gidin,” dedin. “Birlikte kalın, gü-

vende kalın. Benim yapacak işlerim var.”

Kızlar nemli çimlerin üzerinde dikilip, öğretmenlerinin okula doğru çarçabuk geri dönmesini izlediler.

“Grace,” dedi Adie, nazikçe. Ama Grace çoktan Jenny’ye doğru koşmaya başlamıştı bile. Bir elini kaldırıp Jenny’yi göğsünden yakalayıp onu yere serdi. Jenny’nin saçlarını avuçlayıp onunla burun buruna durarak dizlerinin üstüne çöktü.

“Sen *ne halt* ediyordun?” diye haykırdı. “Beni öldürmeye çalıştın!”

Jenny, Grace’in şakağına bir yumruk savurarak onu yana devirdi, ama Grace, Jenny’nin saçlarını tutmayı bırakmamıştı. Birlikte yuvarlanıp birbirlerine bağırarak sahanın ortasında kavgaya tutuştular; ta ki Adie’yle Una Grace’i çekip uzaklaştırana, Rachel da kollarını Jenny’nin göğsüne dolayıp onu zapt edene dek.

“Sadece dersin bir parçasıydı, seni moron!” diye bağırdı Jenny, kıpkırmızı suratını karmakarışık olmuş saç telleri sarmıştı.

Grace karşılık olarak, “Neden onu kovmadın?” diye haykırdı. “Canavarını üzerime özellikle saldın!”

“Onu Bayan Gold’un dediği gibi kontrol etmeye çalışıyordum. *Yapmamız gereken* de buydu zaten. Sadece *dersin bir parçasıydı.*”

“Yani, beni paramparça etmek mi dersin parçasıydı?” dedi Grace, hâlâ Adie’yle Una’nın elinden kurtulmaya ça-

balıyordu.

“Özür dilerim,” dedi Jenny soluk soluğa. “Onu kontrol edemediğim için özür dilerim. Kontrol edebileceğime eminim. Yalnızca biraz daha zamana ihtiyacım vardı.”

“Daha ne kadar beklemek isterdin,” dedi Grace. “O beni öldürene dek mi? Hem, neden yalnızca *ben*? Neden benim peşime düştü ki?”

“Bilmiyorum,” dedi Jenny. “Belki nedeni kertenkeleydi... Ve sonra... Bilmiyorum. Bak, tamamen dersin bir parçasıydı, tamam mı?”

“Şunu söylemeyi kes! Bu bir bahane değil. Canavarın kontrolden çıkar ve arkadaşlarından birini yemeye kalkarsa, ders biter!”

“Hayır, bitmez!” dedi Jenny, sonunda ayağa kalkmayı başarıp Rachel’ı iterek kendinden uzaklaştırırken. “Hâlâ anlamıyorsun. Artık çocuk değiliz. Biz cadıyız ve cadılık tehlikelidir. Derslerimiz de tehlikeli olacak, ama bunu kabullenmeliyiz. Sadece *hiçbir* işe yaramayan zararsız büyüler yapacak olursak nasıl öğrenebiliriz ki? Bari okulun laboratuvarında çalışalım o zaman! Eğer güçlü cadılar olacaksak, karşımıza ne çıkarsa çıksın baş etmeyi öğrenmeliyiz. *Mücadele* edebilmeliyiz!”

“Kiminle mücadele edeceğiz, Jenny?” dedi Grace. “Dediklerinin ne kadar delice olduğunun farkında değil misin?”

Jenny, boynundaki Bayan Gold’un kendisine verdiği

bronz tılsımı tutup başını salladı.

“Ben bunun bir parçası olmak istiyorum,” dedi. “Tüm bedenim ve ruhumla. Bir dünya kedisi olan, işe yaramaz bir ihtiyar teyzeye dönüşmek istemiyorum sonunda. Ondan aşağı kalır yanı olmayan, sıkıcı bir Fransızca öğretmenine de dönüşmek istemiyorum. Otların Latince adlarını listelemek hayatını değiştirmez. Ben öylesine takılıp amatör kalmak istemiyorum. Güçlü olmak istiyorum. Gerçek bir cadı olmak istiyorum.”

“Tıpkı *onun* gibi konuşuyorsun,” dedi Grace. “Tıpkı Bayan Gold gibi.”

Jenny tılsımı parmaklarının arasında yuvarladı.

“Belki bu kötü bir şey değildir.”

Grace’in verdiği nefes, soğuk havaya bir buhar patlaması gibi yayıldı; Jenny’ye delici bakışlar atıyordu.

“Değıştin,” diye fısıldadı.

“Büyüyorum,” dedi Jenny. “Eğer hepiniz fazlasıyla ödlekseniz, sanırım bu iş ben bir başıma yapıyorum demektir.”

Tılsımı elinden bırakıp döndükten sonra ağır ağır yürüyerek sahadan ayrıldı.

Diğer iki kız oldukları yerde ne yapacaklarını bilemez bir halde dikilirken, Grace’in gözlerinden ılık yaşlar dökülmeye başladı.

“Tazıyı üzerime saldı!” Grace’in sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı.

Adie başını sallayıp kollarını arkadaşının omuzlarına

doladı.

“Mümkün değil,” dedi. “Şu ‘cadılığı kabullenme’ konusunu bilemiyorum, ama o hâlâ bizim arkadaşımız. O hâlâ Jenny.”

Grace başını iki yana salladı. “Değil,” dercesine dudaklarını oynattı, ama arkadaşları fark etmediler.

Kasaba kütüphanesine ev sahipliği yapan kırmızı kiremitli bina, konforlu olduğu kadar eskiydi de. Tek bir geniş salondan oluşan içi, bolca modern imkâna sahip olmasına rağmen, geçmiş dönemlere ait birçok güzel özellik de korunmuştu. Meşe kirişli tavanı, iki yanda dikilen bir dizi siyah boyalı sütun taşıyordu. Salonun merkezinde, kütüphanecilerle bilgisayarlarının durduğu, genişçe bir sekizgen masa vardı. Salonun gerisine dört sıra halinde bölmeli masa yerleştirilmişti ve her birinde bir bilgisayar duruyordu. Köşede oturmakta olan Grace’le Delilah, titreşip duran bir bilgisayar ekranına yapışmışçasına öne eğilmişlerdi.

Grace arkadaşlarına ormanda Ayna Adam’la karşılaşmasından bahsetmişti. Sonuçta, onların da adamın varlığından ve onun ne kadar tehlikeli olduğundan haberdar olması gerekiyordu. Ama adamı geçmişten bugüne *kendisinin*, nasıl olduysa bir şekilde, getirdiğine emin olduğunu onlara an-

latmamıştı. 1970'lere yaptığı son sıçramada, okulun içinde adamla yaşadığı kovalamaca, Ayna Adam'ın onu gerçekten kolundan yakalamasıyla sonuçlanmıştı. Grace, kendi zamanına geri sıçrarken, adamı da kendisiyle birlikte sürüklemiş olduğunu hissediyordu. Arkadaşlarında bunu bilmesi gerekmediğine karar vermişti; en azından şimdilik. Adie, Una ve Rachel'in bildikleri kadarıyla, yaptıkları zaman büyüsünün Ayna Adam'ın ansızın ortaya çıkmasıyla bir ilgisi yoktu, bu yüzden de planlarından Bayan Gold'a bahsetmeleri gerekmiyordu.

Grace'in tüm dikkati hâlâ bilgisayar ekranındayken, "Çok mu büyük bir kavgaydı?" diye sordu Delilah.

"Evet," diye cevapladı Grace. "Epey büyüktü."

"Bundan sonra arkadaş olmayacak mısınız?"

Grace iç geçirdi ve arama motoruna farklı kelimeler yazdı.

"Bilmiyorum. Diğerleri grubun dağılmasını istemiyor, buna eminim. Jenny çok berbat bir şey yaptı, ama onlar bunu kasten yaptığına inanmıyor gibi görünüyorlar. Aramızı düzeltebilmek için onunla konuşacaklar."

"Peki sence..."

"İşte!" dedi Grace, aniden. "İşte, bu. İhtiyar cadının küle çevirdiği büyük ev bu."

Görseli tam boyutlu görebilmeleri için üzerine çift tıklayarak evin çini mürekkepli çizimiyle ekranı doldurdu.

“Blackwood Konağı,” dedi Grace, görselin altındaki yazıyı okuyarak; “1738’le 1743 yılları arasında, o zamanlar İrlanda’da halk tabakasının en zenginlerinden olan Charles Hayton adına inşa edilmişti. Palladyan mimari tarzının çarpıcı bir örneği ve takdire şayan... Falan filan, falan filan.” Binanın özellikleriyle tarihini anlatan uzun açıklamayı geçti.

“Hayton’ın iflasının ve hemen ardından tutuklanması-
nın sonrasında, aile evi terk edip taşraya kaçtı... Falan filan...
1839’da mülk, Millmount Baronu Lord Wilbury tarafından
satın alındı. Wilbury, yeni ailesiyle birlikte Blackwood’da
yalnızca on sekiz yıl boyunca yaşayabildi, ta ki o trajedi ger-
çekleşene dek. 1847’de bilinmeyen bir sebepten başlayan
yangın, konağı tamamen yakıp kül etti. Wilbury’nin oğlu
Robert’ın yangında can verdiğine inanılıyor. Oğullarının ölü-
münün ardından çift, evi terk etti ve Blackwood Konağı bir
daha asla onarılmadı. Alışılmışın da ötesinde verimsiz toprak
nedeniyle hem çiftçiliğe hem de besiciliğe uygun olmayan
arazi, 1971 yılına dek harap halde bırakıldı ve o yıl, yerel il
meclisine St. John’s Ortaokulu için bağışlandı... Ne?!”

Grace geriye yaslanıp Delilah’ya baktı.

“Meğer her gün Ayna Adam’ın evinin bulunduğu arazi-
de duruyormuşuz. Bu da neden okulda çalıştığını açıklıyor,
sanırım.”

“Ama burada yangında öldüğü yazıyor,” dedi Delilah.

“Eh, *biz* gerçekte neler olduğunu biliyoruz,” dedi Gra-

ce. “O, ihtiyar cadının Metamorfik büyüİü hayvanı olmak zorunda bırakılmıştı. Bu konuda öğreneceğİmiz daha çok şey olmalı.”

Delilah’nın bakışları salonu kolaçan ederken, Grace de var gücüyle klavyede tekrar bir şeyler yazmaya başlamıştı. Sonunda, küçük kız ayağā kalkıp uzun kitaplıkların arasında dolanmaya başladı.

Ekran karşısında geçirdiğİ yaklaşık iki saatin ardından Grace’in gözleri kan çanağına dönmüşü. Sandalyesinin arka ayaklarının üzerine kaykılarak ve sırt ağrısını hafifletmek için bir sağā bir sola dönerek gözlerini ovuşturdu ve esneyerek yüzünü gerdi. Kütüphane yakında kapanacaktı ve Robert Wilbury hakkında daha fazla bilgi bulamamıştı.

Delilah kendi yerine dönerken, “Pes ediyorum,” dedi Grace. “İnternetin bir faydası yok.”

Delilah gülümsedi, masaya büyük bir kitap bıraktı ve kitabın “Blackwood Cadısı” başlıklı bölümünü açtı. Heyecandan soluğā kesilen Grace hemen kitaba gömüİdü, sandalyesi büyük bir gürültüyle tekrar dört ayağā üzerinde durdu.

“Nereden buldun bunu?”

“Yerel Tarih bölümünden,” dedi Delilah sırtarak. “Mİtler ve Efsaneler’in alt bölümünde idi.”

“Delilah! Ne zekisin!” dedi Grace, işaretparmağınā hızla küçük harflerle yazılmış metin üzerinde gezdirerek. Bir kez daha yüksek sesle okumaya başladı.

“Blackwood Cadısı’ olarak adlandırılan Maureen Gro-

gan 1825 ve 1920 yılları arasındaki bir dönemde Dunbridge’de yaşamıştır. Kendisine dair bilinen en eski kaynaklar, Grogan’ın becerikli bir şifacı ve kasaba halkı arasında saygı duyulan bir kişi olduğunu belirtir. Yine de, daha yeni tarihli metinlerde kendisinden bir ‘cadı’ olarak bahsedilir. Dunbridge’in kendisinden çok daha nüfuzlu vatandaşlarını cezalandıran ve sonunda da Büyük Kıtık döneminde Blackwood Konağı’nı lanetleyen dışlanmış bir kimsesize dönüşmüştür. O zamanki toprak sahiplerinin çoğu gibi Lord Wilbury de büyük yokluk çeken kiracılarını evlerinden zorla çıkarmıştı. Maureen Grogan o yoksul kiracılardan biriydi. Blackwood Laneti’nin detayları bilinmiyor, ama Wilbury’yle karısı 1847’deki bir yangının ardından evlerini terk etmişler. Oğullarının yangında öldüğü resmi kayıtlara işlenmiş, ama Grogan’ın çocuğu tutsak aldığı ve onu bir hayvana dönüştürdüğü dedikoduları ısrarla sürüp gitmiş. Sonraları Grogan, oğlanın adıyla seslendiği büyükçe bir köpekle gezerken görülmüş.”

“Grogan’ın 1920’deki ölümünün ardından, Blackwood Mülkü’ne komşu olan ormanın içinde ya da çevresinde, oğlanın insan formunda görüldüğü vakalar olmuş. Onlarca yıllık esaretin ardından kamburlaşıp aklını yitirerek tuhaf bir yaratığa dönüşen Wilbury’nin, artık evi saydığı ormana giren masum avcılara ve balıkçılara dehşet saçtığı söyleniyor. Wilbury’nin son görüldüğü tarih 1952 yılına dek uzanıyor. Ancak sonrasında, efsane yüzyılın diğer yarısında unutulup gitmiş.”

Grace sonraki birkaç sayfaya hızlıca göz gezdirdi, ama Robert Wilbury isimli birinden daha fazla söz edilmiyordu.

“Yani bu kadar,” dedi. “Cadı öldüğünde lanetten kurtulmuş ama Blackwood’u asla terk etmemiş. Ne yani? İnsanların arazisine girmesini istemiyor mu? Bunun için biraz geç kaldı.”

“Belki de arazisinde *cadıları* istemiyordur,” dedi Delilah.

“Hııı...” dedi Grace, aniden aradaki bağlantıyı kurarak. “Grogan onu bir köleye dönüştürüp zihnini bulandırdı. Ama sonra öldüğünde oğlan da özgür kaldı. İntikamını alma özgürlüğüne kavuştu. Bayan Gold’un suratını görmeliydin; ondan öyle korkmuştu ki... 70’li yıllarda onların cadı meclisinin de peşine düşmüş olmalı. Ve şimdi de...”

“Şimdi de *sizin* bir cadılar meclisiniz var.”

Grace duygularını dizginlemekte zorlanıyordu.

“Ben de onu doğruca yanımıza getirdim.”

Adie’nin niyeti casusluk etmek değildi. Grace’i Kuzey Sokağı’nda görünce ona yetişmeye çabalamıştı. Onunla yanlarında Jenny olmadan ve kimse öfkeli değİlken, başa konuşmak istiyordu. Kavşakta Delilah’nın Grace’e katılması üzerine birkaç adım gerilemişti; iki kız Macken

Sokağı'na dönüp kütüphaneye ilerliyorlardı. Adie merakına yenik düştüğünden gölgelere gizlenerek onları takip etmişti. Aralarındaki kısa mesafeyi koruyarak, onların ardından kapılardan içeri sokulup ilk kattaki kütüphanenin merdivenlerini çıktı.

İki kızın salonun gerisindeki bilgisayarlardan birinin başına kuruluşunu izlerken, kitap raflarının oluşturduğu labirent güzelce saklanmasına yardımcı oluyordu. Grace'le Delilah'nın tüm dikkatleri, bilgisayar ekranında her ne varsa ona yoğunlaşmıştı, ama Adie ne olduğunu o mesafeden seçemiyordu. Bir kitaplıktan diğerine sıçrayarak azıcık yaklaştı; ta ki Grace ve Delilah'dan yaklaşık bir metre kadar uzakta, bir kitaplığın ardında durana dek.

Hızlıca bir bakacağım, dedi kendi kendine; sadece bu kadar ilginç olan şeyin ne olduğunu öğrenmek için. Etrafa hızlıca göz gezdirerek, bir ayağını kitaplığın ikinci rafına dayayıp kitaplığın tepesini sol eliyle kavradı. En üst rafa ulaşana dek tırmanmaya devam etti, böylece Grace'le Delilah'nın ekranında görünen eski büyük evin görüntüsünü yakalayabildi.

"Yardımcı olabilir miyim, genç bayan?"

Adie'nin nefesi kesiliverdi; bu sırada elleri üst raflara sımsıkı yapışmış haldeyken, alt raflara dayadığı ayağı kaymış ve dişlerini tam önündeki rafa acı verici şekilde çarpmıştı.

"Ahhh!" dedi yere atlayıp bir elini ağzına dayayarak.

“Özellikle aradığın bir şey mi var?” Kütüphaneci, kelebek gözlüklerinin üzerinden Adie’ye bakıyordu.

“Evet,” diye karşılık verdi Adie, eli hâlâ yüzündeydi. “Şunu arıyordum.”

Uzanıp eline gelen ilk kitabı kaptı.

“Çim Biçme Makinesi Bakımı ve Tamiri mi?” dedi kütüphaneci.

Adie kitap kapağına uzun uzun ve dikkatle baktı.

“Evet,” dedi sonunda.

Kütüphaneci bir süre Adie’yi süzdü, sonra uzun, kemikli parmağıyla salonun ortasındaki masayı gösterdi.

“Oradan kayıt yaptır,” dedi.

“Teşekkürler...”

Adie kayıt masasına doğru gizlice ilerlemeye başladı, ama henüz oraya ulaşamadan, Delilah’nın ayağa kalkıp yürümeye başladığını gördü. Çim biçme makinesi kitabını Harlequin aşk romanlarından oluşan bir yığının üzerine bırakıp, Delilah’nın görüş alanından çıkarak hızla kapıya koştu.

Dışarıda, binanın yanındaki ara sokağa daldı ve ilk katın ışıklandırılmış pencerelerine baktı. Derin bir nefes alıp gözlerini sımsıkı kapatarak binanın tuğlalarına parmak ucuyla tutundu ve bir dize fısıldadı. Ayakları yerden kesilip havalanırken kısık sesle mırıldandı. Dengede kalabilmek için duvarı kullanarak, tuğladan pencere pervazına tutunabilene dek yükselmeye devam etti. Ahşap pencere çerçeve-

sinin üzerinden bakarken, Delilah'nın kitaplıkların arasında dolaştığını, bu sırada Grace'in de bilgisayar başında oturduğunu görebiliyordu.

Beş dakika sonra Adie'nin parmaklarına kramp girmeye başlamıştı. Tam pes etmeye karar vermişti ki, Delilah biraz tuhaf bir şey yaptı. Pencerenin sağındaki bir kitap yığının önünde dikilen küçük kız, avucunu dümdüz açarak kitapların sırtına koyup gözlerini kapatmış ve alnını da kitaplara dayamıştı. Yaklaşık bir dakika boyunca bu halde kaldı; ardından, kitap yığnında, Adie'nin duvarın ardından bile hissedebildiği bir sarsıntı oldu ve bir kitap raftan fırlayıp açılarak yere indi. Delilah yavaşça dönüp yerdeki kitaba baktı, sonra onu alıp doğruca bilgisayar masalarında oturmakta olan Grace'in yanına döndü.

Adie, sızlayan parmaklarını esneterek, kendini yavaşça yere indirdi. Gördüklerini anlamlandırmakta zorlanıyordu ama Grace'in yeni arkadaşı onu giderek daha da tedirgin ediyordu.

HARİKULADE VARLIKLAR

Genç yaştaki Beth Lemon, okulun giriş kapısının iç tarafındaki duvara oturmuş, güneşin batışını izliyordu. Hoş pembe bir parıltının gökyüzüne yayılıp okul arazisine uhrevi bir hava katması karşısında gülümsedi. Aklına şu eski deyiş gelmişti:

Gece vakti kızıl gök, çobanın zevkusefası

Sabah vakti kızıl gök, çobanın belası

Yoksa çoban yerine denizci mi deniyordu? Hangisi olursa olsun, yarın güzel bir gün olacaktı. Patenli iki kızın yanından hızla geçip, okulun boş otoparkını uçarcasına aşarak ciyaklaması sırasında, Beth duvardan aşağı atladı; kızlar, asfalt pistte bacaklarını sekiz çizercesine oynatırken, bir

yandan da birbirlerine çarpmamaya özen gösteriyorlardı. Saçları kıvrırcık ve yanlardan örgülü üçüncü ve çok daha küçük bir kız, dudaklarını ısırıp pateninin frenlerine tuhaf şekilde basarak, büyük bir dikkatle kayıyordu.

Küçük kız, büyük kızların arasında parmak uçlarında ilerlerken, büyüklerden biri, “Yoldan çekil, Kitty,” diyerek sızlandı. “Geçtiğimiz yere düşüvereceksin şimdi.”

“Düşmem,” diye karşılık verdi Kitty, büyük bir ciddi-yetle ve kollarını iki yana iyice açarak.

“Sen paten kayamazsın,” deyiverdi diğer büyük kız ve Kitty’nin dengesini bozup yere düşürene dek, etrafında dar bir çember çizerek kayıp durdu.

Yılmayan Kitty çabalayarak ayağa kalktı ve salyangoz hızında kaymaya başladı.

Büyük kızlardan kötü huylu olanı, Kitty’yi arkasından dürterek yere sırtüstü kapaklanmasına neden olurken, “Defol git!” dedi. Asfaltta oturup kalan Kitty’nin yüzü, ağlamaya başlamasıyla buruştu. Ancak, yine de, gözlerinden yaşlar boşanmasına rağmen tekrar ayağa kalkmaya çabalıyordu. Otoparkın kenarındaysa Beth, gözlerini küçük kızın patenlerinden ayırmadan, belli belirsiz bazı kelimeler fısıldayarak parmaklarını yere vuruyordu.

Kitty ansızın ayağa kalkıp giderek artan bir süratle kaymaya başlamıştı. Başta endişeli görünse de, patenleri gitgide hızlanırken sağlam duran ayakları sayesinde dik kaldığını

görünce, küçük kızın yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. İki büyük kız, Kitty'nin asfaltta adeta bir kelebek zarafetiyle uçarcasına kaymasını, fırıl fırıl dönüp burkulmasını ve neşe dolu çığlıklar atmasını izlemek için durdular. Beth kendi kendine gülümsedi. Karanlık basıp evlerine dönene dek üç patenciyi izledi.

Vera ve Meredith gecikmişlerdi.

Beth, serin bir meltem çıkınca korunmak için okul duvarına yapışarak, okulun arkasında dolandı durdu. C blokun köşesini dönerken, anormalliğin bulunduğu noktayı görebiliyordu. Düz, otlu zemine bakarken, toprağın altının onu hem etkileyen hem de korkutan doğaüstü bir enerjiyle kaynamasına rağmen, gerçek dünyada nasıl böylesine sıradan görünebildiğine şaşıtı.

“Yine bekleriz,” deyiverdi boğuk bir ses sol taraftan.

Beth az daha çılgılığı basacaktı. Sırtını duvara yapıştırıp parmak uçlarıyla soğuk tuğlaları tuttu. İki yürüme değneğiyle dengede duran Bayan Allan sadece birkaç adım ötesinde dikiliyordu. Dudaklarında yine o tanıdık yapmacık sırıtış vardı, ama gözleri kocaman açılmış ve tetikteydi. Beth ağzını açtı; ya çığlık atacak ya da konuşacaktı ama hangisini yapması gerektiğine emin olamamıştı; ama daha Beth karar veremeden yaşlı kadın yok oluverdi. Beth gözlerini kırptırttı. Orada kimse yoktu. Boşluğa bakmaya devam ederken, ormandan dolaşarak çıkan Meredith beliriverdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Yani, *burada* ne yapı-

yorsun? Otoparkta buluşmayacak mıydık?”

Beth önce başını iki yana salladı, sonra onaylarcasına sallamaya başladı, ardından tekrar başını iki yana salladı.

“Yok, ben...” dedi. “Ben... Onu gördün mü?”

“Kimi?”

“Bayan Allan’ı.”

“*Bayan Allan* mı? Sen iyi misin?”

Beth kendini duvardan sıyrıp titreyen bacaklarını durdurdu.

“Bilmiyorum.”

“Hey!” Vera ansızın köşeyi dönüp gelince iki kız da oldukları yerde sıçrayıverdi. “Burada ne yapıyorsunuz yahu? Ön girişte buluşmamız gerekiyordu.”

Beth tam onca zamandır onları *bekleyip durduğu* yerin orası olduğunu açıklayacaktı ki, Vera’nın yalnız olmadığını fark etti. Kırmızı ve sık saçları neredeyse omuzlarına kadar inen uzun bir kız, hemen peşinden Vera’yı izliyordu. Beth onu tanımıştı. Birlikte aynı Fransızca dersine giriyorlardı.

“Bu da nedir?” diye terslendi Meredith.

“*Bu*,” diye karşılık verdi Vera ters bir ifadeyle, “Vivienne. Bu gece Marie Riley’nin evindeki partiye gidiyormuş ve biz de onunla birlikte gidiyoruz. Bu yüzden, haydi! Eğlenceci olacak.”

Marie Riley’nin evine vardıklarında parti ön bahçeye kadar uzanmıştı. David Bowie’nin *Sound and Vision* şarkısı,

garaj yolunda toplanan kalabalığın gürültüsüyle yarışarak, açık pencerelerden dışarı yayılıyordu.

“Hey, Vera!” Siyah saçlı yakışıklı bir oğlan, partiye akın edenlerin arasından el sallıyordu.

“Şimdi duramam, Spud!” diye seslendi Vera, ardına bile bakmadan. “Seninle içeride görüşürüz.”

Ön kapıdan zor bela içeri girip koridora vardıklarında, Meredith’in tişörtü Beth’in ellerinden kayıp gidiverdi. Kalabalığın arasında arkadaşını kaybetmektense, onun sarı buklelerine asılmak çok daha cazip bir fikir gibi geliyordu Beth’e. Ancak bunu yapmadı ve arkadaşlarından ayrı düştü; sonunda, dans edenlerin iyice zıvanadan çıkmasıyla, adeta bir tilt topu gibi, evin salonunun bir duvarından diğerine sekmeye başladı.

Eğile büküle, döne kıvrıla kendini kalabalıktan kurtarmayı başardı ve evin arka tarafındaki mutfığa kaçtı. Nihayet Vera’nın diken diken kızıl saçları gözüne ilişmişti. Ama arkadaşı, Vivienne’le koyu bir sohbeteydi. Bir elini havaya kaldırmış ve ortaparmağındaki bir yüzüğü gösteriyordu. Beth durduğu yerden yüzüğün şeklini seçemese de, Vera’nın o eline beş köşeli yıldız şeklinde ve demirden bir yüzük taktığını biliyordu. Muhtemelen Vivienne’e onun ne olduğunu ve onu neden taktığını açıklıyor olmalıydı. Beth göğsünün sıkıştığını hissetti ve kalabalığı yararak arka kapıdan çıktı.

Daha okulun ilk gününden Vera’ya nasıl bağlandığını

hatırladı. Vera, A bloka sanki mekânın sahibiymişçesine giriş yapmış ve ders seçimi yaparken ilk tercih ettiği de anında Fen olmuştu. Beth de Fen dersinin kayıt sırasına doğru onu izlemiş, sonra diğer ders sıralarında da peşini bırakmamıştı ve sonunda ders çizelgesi onunkiyle tıpatıp aynı olmuştu. Vera'ysa, takipçisinden rahatsız olmak yerine, kendinden emin bir rahatlıkla onunla sohbet ettiğinde ikisinin de alışılmamış konulara ilgi duyduklarını keşfetmelerinin ardından, Beth'i kanatlarının altına almıştı. O zamandan bu yana ayrılmaz bir ikili olmuşlardı.

İkinci sınıfın yarısında St. John's'a başlayan Meredith'le ilk tanışan Beth olmuştu. Meredith önceden, kasabanın diğer yakasında bulunan ve onun asi karakterine hiç uymayan disiplin sistemiyle nam salan Holy Faith Kız Okulu'na gitmişti. Ama okul müdürü Rahibe Mary Catherine'in rahibe elbisesi, bir tüp güçlü yapıstırıcı, içi raptiye dolu ve yay mekanizmalı, ev yapımı bir aletin de dâhil olduğu, yerel efsaneye dönüşen bir olayın ardından o okuldan çıkarılmıştı. Meredith'in St. John's'taki ilk ayları Holy Faith'teki günlerini aratmıyordu; ancak, günün birinde cezasına Vera'yla kalması üzerine öğle yemeği o günler son buldu. Meredith, kızın, defterine şeytani semboller çizişini ve çizimlerin altına da tuhaf bir dilde satırlarca yazı yazışını izlemişti. Vera'nın çantasından ucu görünen ve kapağında Vera'nın çizdiği sembollerden biri bulunan eski bir kitabı görüp gizlice aşırmış ve sonraki

günleri kitaptaki bilgileri defterine geçirmekle harcamıştı. Ancak, Vera kitabı kimin çaldığını keşfetmiş ve onu arayıp bulmuştu.

Vera'yla Beth okul girişinde karşısına dikildiklerinde Meredith, "Kitapta bahsedilen şeylerden bazılarını yapabiliyor musunuz?" diye sormuştu.

"Pek sayılmaz," demişti Vera omuzlarını silkerek. "Ama hızlı öğreniriz."

Meredith ikisine bakıp sırtıtmıştı. "Bana da öğretilseniz kitabı geri alabilirsiniz."

Beth'e başlarının üzerinde bir karabulut varmış gibi gelmişti. O ve Vera bir takımdı; yalnızca ikisi. Gruplarında bir yabancı olsun istemiyordu. Ama Vera'nın, kendisi gibi hissetmediğini de biliyordu.

"İki kişilik bir cadılar meclisi, bir cadılar meclisi sayılmaz," demişti Vera defalarca. "Üç kişilik bir cadılar meclisiyse... İşte, bu tam da Vikanlara özgü bir sayı!"

Vera, Meredith'in sırtımasına sırtarak karşılık verip teklifini kabul etti; meydan okumalara bayılırdı.

Parti gecesi, artık hepsi çok eskide kalmış gibi, diye düşündü Beth, hüznü. Arka bahçede, gruptan ayrılmış birkaç kişi daha vardı; Beth, küçük bir çitin ardından, bahçenin ucuna uzanan yolu takip edip sonunda kendine sakin ve huzurlu bir köşe bulabildi. Gözyaşlarını tutabilmeyi dileyerek başını kaldırıp yıldızlara baktı. Ama o akşam hissettikleri ona çok

fazla gelmişti, gözyaşları şıpır şıpır dökülmeye başladı.

“Sana göre de bir mekân değil, değil mi?”

Meredith, çitin gölgesinde, eski bir ağacın dışarı fırlamış büyük köküne oturmuştu. Beth, başını sallayarak hemen gözlerini sildi ve gidip onun yanına oturdu. On dakika kadar ikisi de tek kelime etmedi. Sonunda Meredith aniden yukarıyı gösterdi.

“Yıldız kaydı. Dilek tut.” Dönüp Beth’e baktı. “Şu an evde olmayı mı diledin?”

Beth başını iki yana salladı, Meredith de başıyla onayladı.

“Evet,” dedi anlayışlı bir ifadeyle. “Ben de bunu dilediğini düşünmüyordum zaten. Ama benim dileğim buydu. Bu aptal partiye neden geldim, bilmem. Sırf o dedi diye.”

Beth dizlerini sarmalayıp gözlerini yere devirdi.

“Partilerden nefret ederim,” diye devam etti Meredith. “Bu insanların çevresinde olmaktan nefret ediyorum. Sen etmiyor musun?”

“Gergin oluyorum.”

“Neden gergin oluyorsun ki?”

Beth omuzlarını silkti.

“Bilmem,” dedi. “Uyum sağlayamıyorum sanırım. Başkalarıyla tıpkı Vera’nın yapabildiği gibi laflayabilmek isterdim.”

“Neden?” dedi Meredith. “Neden uyum sağlamak isteyesin ki? Tüm bu insanlardan çok daha iyisin sen. Neler

yapabildiğini bir düşün, Beth. Şu küçük ellerinde sahip olduğun onca gücü bir düşün. Bu insanlar öyle önemsiz ki.”

“Onlar önemsiz değil, Meredith.”

Meredith iç geçirdi.

“Önemsiz değiller tabii, demek istediğim bu değildi. Demek istediğim... Ah, Bethany, bizim bildiklerimizi onlar asla bilemeyecekler. Bizim yapabildiklerimizi asla yapamayacaklar. Biz olağanüstüyüz. Biz harikulade varlıklarız!” Ardından Meredith durakladı. “Yaşamla ölümün gücüne sahibiz.”

“Ama yanında büyük sorumluluk da getiriyor,” dedi Beth. “Bunun farkındasın, değil mi?”

“Evet, tabii.” Meredith kayıtsızca gülümsedikten sonra bir kez daha yıldızlara bakmak için başını kaldırdı.

KALC BELA

Grace, öğrenci kalabalığının arasından geçerek A blok-taki okul dolabına doğru giderken, okul zili koridorlarda yankılandı. Kalabalıkta Una'yla Rachel'ı gözleriyle aramış ve onlara iki dakika içinde yanlarında olacağını işaret etmişti. Adie onunla okul dolabının önünde buluştu.

"Grace, sence Bayan Lemon'a Ayna Adam'dan bahsetmeli miyiz?"

Ayna Adam'ın adını duymasıyla, Grace'in göğsü endişe ve suçluluk duygularıyla sıkıştı.

"Sanmıyorum," dedi. "Ona bundan bahsedecek olursak, ona... Her şeyi anlatmamız da gerekir. Yani, Bayan Gold'la yaptığımız dersleri falan da... Zaman büyülerıyla uğraşmamızı da belirtmeme gerek yok. En iyisi tüm bunları kendimize saklamak. Hem zaten, Ayna Adam konusunu Bayan

Gold kendi başına halleder muhtemelen. Eğer altından kalkamazsa, eminim Bayan Lemon ve Bayan Quinlan'dan yardım ister.”

“Hı hı,” dedi Adie. “Galiba haklısın.”

“Jenny!”

Una, koridorun bir ucundan coşkuyla el sallayarak bağırıyordu.

Grace'in adımları yavaşladı ama Adie'nin diğerlerine doğru hızlanarak yürümeye başladığı da gözünden kaçmadı. Una, Jenny'yle konuşabilmek için koridor boyunca koşarsına ilerledi. Jenny'nin kolunu tutup bir şeyler söylemeye devam ettiğindeyse, Jenny kaşlarını çatarak başını iki yana sallayıp durmuştu. Grace, Una'nın ona neler anlattığını merak etti. Jenny'nin azarlanıyor gibi bir hali olmadığı açıkça belliydi.

Sohbetleri, artık konu her neyse, Tracy Murphy'nin ortaya çıkıp Una'yı duvara sertçe yapıştırmasıyla yarıda kesildi. Tracy, bir eliyle Una'nın göğsüne bastırırken, diğer eliyle Una'nın çantasını eşeliyordu. Jenny'nin öfkeli tepkisini duymazdan gelerek, Una'nın sırt çantasından bir dudak parlaticı alıp hızla kendi cebine tıktı. Adie ve Rachel'in koridordan telaşla koşarak gelmesi sırasında Jenny, dudak parlaticıyı Canavar'ın cebinden çekip aldı ve ruj kapağıyla Tracy'nin ensesini dürttü. Tracy bir an bile duraksamadan Una'yı bırakıp dirseğini Jenny'nin omzuna geçirdi. Jenny sendelerken, Canavar dudak parlaticıyı onun elinden kapıp sırtarak uzaklaşmaya

başladı.

Rachel'la birlikte Una'yla Jenny'nin ayağa kalkmasına yardım eden Adie, "Siz iyi misiniz, çocuklar?" diye sordu.

"Evet," dedi Una bıkkınlıkla.

Jenny cevap vermedi ama gözlerinden öfke okunuyordu.

"Takmayın onu," dedi Rachel sıcakkanlı bir tavırla. "İkiniz de iyisiniz ya, önemli olan bu."

O sırada yanlarına gelen Grace, "İyi misiniz? Bayan Lemon'la dersimiz başlayacak az sonra," dedi. Jenny'yle göz temasından kaçınıyordu. Diğer kızlar oradan ayrılmak için hareketlenmişken, Jenny öylece boşluğa bakakaldı; dudakları büzüldü, nefesi daralmışçasına soluk alıp vermeye başladı.

"Geliyor musun, Jenny?" dedi Adie.

"Ben Bayan Gold'la buluşacağım," dedi Jenny. "Lemon da Kedici Bunak da umurumda değil artık. İkisi de sadece zaman kaybı."

"Emin misin?" diye sordu Adie. "Derslerin sıkıcı olduğunu biliyorum ama alıştırımların yanı sıra teorik bilgiye de ihtiyacımız yok mu sence de?"

Jenny, Adie'ye alaycı bir ifadeyle gülümseyerek, umursamazca homurdandı.

"Dediğim gibi," diye yanıt verdi uzaklaşırken. "Zaman kaybı."

"Haydi," dedi Grace, Una'nın çantasını alıp onun yerine kendisi sıkıca kapattı. "Bayan Lemon'ı bekletmeyelim."

Öğretmenleri Ana Giriş'te dikiliyordu. Onları neşeyle karşılayarak, dışarıya doğru yönlendirip otoparka götürdü.

"Bugün Jenny yok mu?" diye sordu.

Grace verecek bir cevap arıyordu ki, Jenny'yi okul girişinde buğu çıkara çıkara soluyup, kolları kaskatı kesilmiş ve avuç içleri aşağıya doğru bastırırken gördü. Kocaman açılmış gözelerinde şaşkınlık ve memnuniyet dolu bir ifade vardı.

"İşte, orada," dedi Bayan Lemon kaşlarını çatarak. Hep birlikte Jenny'nin, sanki nereye gideceğini bilmiyormuşçasına iki adım ilerleyip sonra gerileyişini izlediler. Genç kızın dünyadan bihaber bir hali vardı; ta ki arkadaşları yanına varana dek. Jenny omuzlarını silkerek kollarındaki gerilimi gevşetmiş, yüzündeki tebessümse büyüüp sinsî bir hal almıştı.

"Jenny, sen iyi misin?" Bayan Lemon ona doğru uzandıysa da Jenny gülümsemeye devam ederek geriledi.

"Ben iyiyim," dedi. "İyiden de öteyim."

"Aman Tanrım!" diye ciyakladı Adie.

Grace'in bakışları duvar tarafına döndü; çömelmiş ve başını gökyüzüne çevirerek ellerini tuhaf şekilde açmış olan bir kız vardı. Koyu kıızıl atkuyruğu başının arkasında sınıksıkı duruyordu. Tracy Murphy bu tuhaf pozisyonda öyle hareketsiz duruyordu ki, adeta korkarak poz veren bir cansız mankeni andırıyordu. Mavi kalem çekilmiş gözleri bir kerecik bile kıpırdamayan kızın hareketsiz bedenine doğru yaklaşıırken, Bayan Lemon tamamen şaşkın durumdaydı.

Canavar kaskatı donmuştu.

“Bu da neyin nesi?” dedi öğretmen, Jenny’ye dönerek.

“Bunu *sen* mi yaptın?”

Jenny’nin yüzü sevinçle parıldadı, öğretmenini başıyla onaylamıştı. Bayan Lemon şok oldu.

Uzunca bir süre duraksadıktan sonra, “Onu serbest bırak,” dedi. “Derhal.”

Jenny’nin yüzündeki gülümseme siliniverdi.

“Bunu tamamen kendi başıma yaptım.”

“Bunu biliyorum.” Öğretmenin sesi, tıpkı her an saldırmak üzere tehlikeli bir hayvanla konuşuyormuşçasına, yavaş ve ölçülüydü. “Hem bunu daha sonra konuşuruz. Şu an onu serbest bırakmalısın.”

“Şu an, Beth, kıza verdiği hiçbir zarar yok ki.” Grace, tam arkasından gelen Bayan Gold’un sesiyle irkiliverdi. “Bu yalnızca basit bir hareketsiz bırakma büyüsü. Ciddi bir sorun çıkarmaz.”

“*Sorun* çıkarmaz mı?” Bayan Lemon, hâlâ dikkatli bir şekilde yavaş konuşuyordu. “Öfkesinden, bir başka çocuk üzerinde büyü kullanmış.” Sonra Jenny’ye döndü. “Bu yanlış, Jenny, hem de çok yanlış.”

“Bu kayda değer bir başarı, Jenny,” dedi Bayan Gold, Jenny’nin omuzlarını sıkarak. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Meredith!” diye haykırdı Bayan Lemon. “Kes şunu! Bu kızlar benim öğrencilerim ve benim sorumluluğum al-

tındalar. Senin tehlikeli düşünce tarzına maruz kalmalarına izin vermeyeceğim.”

“*Ben* kızları haftalardır eğitiyorum, Beth. Onların becerilerini geliştirip cadılığı öğretilmesi gerektiği gibi öğreten de *benim*.”

Bayan Lemon ansızın öne atıldı; düzgünce topladığı saçlarından dağılan tutamlar, kızaran yanaklarına dökülmüştü.

“Bu ne cüret!” diye bağırdı. “Onların yanına bile yaklaşmaya hakkın yoktu senin. Vera’yla benim bu konuda neler düşündüğümüzü biliyordun. Ama yine her zamanki düzenbazlığını sergiledin. *Bu ne cüret!*”

“*Bana yaklaşan onlardı,*” dedi Bayan Gold sakince.

Bayan Lemon’ın suskun kalması karşısında Grace, midesine kramplar girdiğini hissetti.

“Yardımlımı istediler,” diye devam etti Bayan Gold, “çünkü bıkmışlardı; nasıl bıkmayacaklardı ki? Çaresizce parçası olmak istedikleri olağanüstü bir dünyaya davet edilip yönlendirileceklerine, sadece bir parmak bal çalınmıştı ağızlarına. Siz onları, bu dünyaya dışarıdan bakabilecekleri zindanlara zincirlediniz. Onların benim gibi birine ihtiyaçları vardı.”

Bayan Lemon kızlara teker teker baktı ama hiçbiri gözlerini ona çeviremiyordu. Grace ancak öğretmenin yüzüne yayılan acıyı görmesine yetecek kadar bakabilmişti.

“Henüz geç değil, Beth,” dedi Bayan Gold, sesi hâlâ

bal kadar yumuşaktı. “Birlikte hareket edebiliriz.”

Bayan Lemon’ın gözleri büyüdü.

“Sen delirdin mi,” deyiverdi. “Sen tehlikeli ve sorumsuzsun! Bu kızların düzgün mizacını da bozacaksın. Daha şimdiden yaptıklarına bak!” Parmağıyla, hareketsiz duran Tracy’yi işaret etti.

“Tamam, o halde,” dedi Bayan Gold. “Beraber çalışamayacağımız aşikâr. O zaman, bırakalım da seçimi kızlar yapsın. Eğitimlerine kiminle devam etmek istediklerini onlar seçsin, seçmedikleri de yollarından çekilsin. Adil, değil mi?”

Dönüp kızlara bakan Bayan Lemon’ın acı dolu bakışları daha da kötüleşti; hepsi de başını başka yana çevirmişti.

“Kızlar,” dedi Bayan Gold, “Bayan Lemon’la teorik derslerinize devam etmek istiyorsanız şimdi onunla birlikte gitmekte özgürsünüz. İstemiyorsanız benimle kalıp başladığınız olağanüstü yolculuğa devam edin.”

Grace diğer kızlara baktı; içlerinden birinin konuşması için adeta gözleriyle yalvarıyordu. Ama kimse başını kaldırıp bakmadı bile. Una başparmağını hırkasının kolundaki bir delikten geçirip çevirmekle meşgulken, Adie’yle Rachel’in gözleri de ayakkabılarına kilitlenmişti. Grace derin bir nefes aldı, ama daha o konuşmadan, Bayan Lemon öne çıkıp Bayan Gold’un tam karşısına dikildi.

“Buraya neden döndün?” dedi. “Ne istiyorsun?”

“Burası evim,” diye karşılık verdi Bayan Gold. “Beni

daha önce buradan kovdunuz. Bunu tekrar yapmayacaksınız.”

Uzun bir sessizliğin ardından Bayan Lemon, Grace’in daha önce hiç görmediği kadar bitkin bir ifadeyle bakarak geriledi. Kızlara sitemkâr bir bakış attıktan sonra okula dönmek üzere yola koyuldu.

“Son derece sevimsiz bir durumdu,” dedi Bayan Gold, eli hâlâ Jenny’nin omzundaydı. “Özür dilerim. Ama artık hepinizi Vikanlık yolunda dosdoğru ilerletmekte özgürüm. Şimdi, öncelikle herhangi biri görmeden şu zavallı kızı çözüp serbest bırakalım. Jenny, konuğumuzla sen ilgilenir misin?”

Jenny memnuniyetle sırtıırken Grace, Bayan Lemon’a son bir kez bakmak için arkasına döndü. Ama çoktan gitmişti bile.

geçmişe dönüş

Bay Pamuk'un dükkânının sarhoş edici havası tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Grace dükkânın içinde dolanarak geçiriyordu vaktini. Bayan Gold'un dersinin sonuna kadar kalmaya niyetli değildi zaten; üstüne bir de Ayna Adam'dan bahis açılınca, hemen bir bahane uydurup dersi terk etmişti.

Şimdiyse, diğerlerinin ne gibi yeni büyüler öğrendiklerini merak ediyordu. Ancak, Ayna Adam'ı kendi dünyalarına getirdiği için yaşadığı suçluluk duygusunun suratından okunacağından korkuyordu. Bayan Gold, Ayna Adam'ı yakalamaları, onun güçlerini engelleyip kendilerini de ondan korumaları gerektiğini söylemişti. Grace'se Ayna Adam'ı ait olduğu zamana geri göndermesi gerektiğini biliyordu.

"Özellikle aradığınız bir şey var mı?" Bay Pamuk'un gülümsemesi her zamanki gibi dostaneydi.

“Sarıca otu,” dedi Grace net bir ifadeyle. “Yeşil sarıca otu.”

Bay Pamuk’un kaşları neredeyse saçlarına kadar yükseldi.

“Gerçekten nadir bulunur,” dedi. “O bitkinin bu ülkede yetiştiğini biliyor muydun?”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Grace. “Yakınlardaki bir arazide azıcık vardı, ama... ama tükendi.”

“Anlıyorum.” Bay Pamuk’un gözleri, Grace’in yüzünü merakla süzdü. “Biliyorsun; birinin tükenmekte olan bir numuneyi idareli kullanması gerekiyorsa, onu mümkün olduğunca az kullanması önerilir. Bitkinin tekrar türeyebilmesi için de geride yeterince miktarda bırakılması söylenir.”

Grace suratının alev alev yanmaya başladığını hissetti.

“Ah,” dedi. “Bilmiyordum. Bundan sonra dikkatli olurum.”

“Müşterilerinin işine burnunu sokmak satıcılara bir fayda getirmez,” dedi dükkân sahibi. “Yeşil sarıca otu az bulunur olmasına karşın, neyse ki Vikan tariflerinde sıklıkla kullanılan bir bileşen değildir.” Adam, genç kızı yine dikkatle süzdü; yine de kocaman ve şefkatli gülümsemesi yüzünden eksik olmamıştı. “Bir satıcı, müşterisinin daima, mümkün olduğunca güvende olmasını ister.”

Grace utangaç bir ifadeyle gülümseyip onu anladığını belli edercesine başını salladı.

“Aksi takdirde,” dedi adam ani bir kahkahayla, “müşterisiz kalabilirim!”

Grace, Bay Pamuk'un tezgâhın arkasındaki asma bölme-ye geçişini izledi. Kavanoz yığınları ve kutuları didik didik aradığı, çıkan seslerden belliydi. Grace beklerken, mağaranın içinde ağır adımlarla yürüyordu ki, Ayna Adam'ı ilk kez gördüğü sihirli aynaya doğru sürüklendi ayakları. Parmakları, son zamanlarda kâbuslarına sıkça konu olan o varaklı çerçevenin üzerinde gezinirken, tanıdık bir endişe ve korku duygusu doldurdu içini.

Gözleri, aynadaki yansımasına kilitlendi. Aynadaki görüntü, önceden olduğu gibi, sanki Grace uzanıp kendi yanaklarını tutabilecekmişçesine derinleşti. Sisli fısıltı çerçevenin ortasında kıvrılarak oluşurken, Grace sersemlemeye başladı. Ama hâlâ kıpırdamadan duruyordu.

"Büyülü bir ayna, büyülü olsa da hâlâ bir aynadır... Yalnızca bir yansımadan ibarettir." Bay Pamuk'un sözleri Grace'in zihninde yankılandı ve genç kız, aynadan uzaklaşmak yerine cesaretini toplamayı seçti. Aynanın ortasında yine o surat belirirken –ve biri mavi, diğeri süt beyazı gözler kırpışarak açılırken– Grace gözlerini çevirmeden bakmaya devam etti. Nefesini tutarak, aynadaki adamın sonuçsuz saldırısını bekledi.

Ancak, aynadaki surat ona saldırmadı. Suratın gözleri kapandı ve adeta suya atılan bir taş gibi, geride aynanın kenarlarına doğru yayılan dalgalanmalar bırakarak, görüntünün derinliklerine gömüldü. Dalgalanmalar yavaş yavaş yok

olurken, tıpkı, ağır çekim bir animasyon gibi takıla takıla ilerleyen ve düzensiz aralıklarla siyahtan mora ya da mordan siyaha dönen bulanık bir görüntü belirmeye başladı aynada. Grace öne doğru eğildiğinde P blokta iblis çukurunun bulunduğu bölgeyi görüverdi.

Görüntüden uçuşan kanatlarla hareket eden bedenler geçip duruyor, bunlara çarpık ve paniğe kapılmış sesler eşlik ediyordu. Belli ki acil bir durum yaşanmaktaydı. Bu karmaşanın arasında Grace, Adie'nin siyah bukleleriyle badem şekilli gözlerini fark etti. Sonra, Rachel'in açık tenli yüzünü gördü. İkisi de elleri bağlı halde diz çökmüş, çığlık atıyorlardı. Gördükleri karşısında soluğu kesilen Grace'in gözüne, onların tam karşısında, kısa siyah saçları tepetaklak salınırken acıyla haykıran Una ilişti. Ardından, bir anlığına Jenny'nin panik dolu bakışlarını gördü; sonrasında görüntü soldan sağa sallandı ve insan figürleri bulanıklaşıp gözden kaybolmaya başladı.

Grace, görüntüyü geri getirebilmek için aynaya vurdu; böylece daha fazlasını izleyebilecekti. Ama görüntü sise döndü ve Grace kısa sürede karşısında kendi yansımasını görür oldu. Hemen dizlerinin üzerine çöküp çantasından ceptelesonunu çıkardı ve kişiler listesini telaşla karıştırmaya başladı.

“Adie?”

“Selam Grace, naber? Derse kalmadın.” Adie'nin sesi sakın ve normal geliyordu.

Grace birkaç nefes alıp verdi, yaşadığı iç rahatlığıyla gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Sen iyi misin?” diye devam etti Adie. “Bayan Lemon için üzgün olduğumu biliyorum. Hepimiz öyleyiz... Sadece...”

“Sorun yok,” dedi Grace ayağa kalkarken. “Ben iyiyim. Yalnızca bir kontrol edeyim dedim. Seni sonra ararım.”

Derin derin nefes alarak sırtını aynaya yasladı.

“Yeşil sarıca otu,” diye belirtti Bay Pamuk, girdiği bölmeden elinde koca bir kavanozla aniden çıkarak. “Ancak seni uyarmalıyım, ucuz değildir.”

Grace parayı –sahip olduğu tüm parayı– çıkarmak için cebini eşeledi ve çıkardıklarını Bay Pamuk’a uzattı.

“Satın alacağım,” dedi.

Sonraki gün öğle yemeği arasında Grace, P blokun تنها bir köşesine, iblis çukurundan bir metre kadar öteye çömeldi. Porselen tabağa temas eden gümüş çatal gıcırdadı. Grace kendini sakinleştirdi ve elini, tam yanında duran yıllığın üzerine koydu. Bayan Quinlan, Bayan Lemon ve Bayan Gold’un fotoğrafının bulunduğu sayfayı açıp onların suratlarına odaklandı. Yaptıkları ilk zaman büyüsü, Grace’i 1977 yılına döndürmeyi bırakmıştı. Ancak şimdi, Grace’in bu dönüşleri tekrar başlatması gerekiyordu. Büyülü sözleri nazikçe tekrarladı:

Erika McGann

*Ey yüce Kronos, zamanın efendisi
Cömertlik de senin kutsal kudret de
Tüm tevazum ve acizliğimle
Yaptığım büyü şimdi geçmişi gösterse*

Tüm konsantrasyonunu toplamıştı ki, o metalik çınlama sesi hızlanarak bir ritme dönüştü.

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

Grace, gözlerini parlak ışık karşısında kapatarak kendini sese bıraktığında düdük sesi duyuldu. Saçlarının arasından esip geçen hafif bir meltem hissetti Grace.

Gözlerini açtığında, P blokun henüz inşa edilmemiş olduğu o çimenlikte buldu kendini. Eski St. John's Okulu'nda öğle yemeği vaktiydi ve okul blokları, okul dolaplarını açıp kapatan ve yerde bağdaş kurup oturan öğrencilerle doluydu. Grace, cadılar meclisinin kütüphaneyi yalnızca tek seferliğine kullanmadığını ümit ederek, hemen koridora koşup sola döndü. Kapıdaki kare pencereden içeri baktığında, kütüphanenin geniş salonunda dağınık halde yalnızca birkaç kişi bulunduğunu gördü. Şansı yaver gitmişti; Vera, Beth ve Meredith, başkalarına neredeyse hiç görünmeyecek şekilde bir köşeye sinmiş, yüksekçe bir kitaplığın ardına gizlenmişlerdi.

Yine tartışıyorlardı. Suratında hayal kırıklığından doğan gergin bir ifadeyle konuşmakta olan Meredith, kolları-

nı uzatmış dikiliyordu. Bir ayağını sandalyeye dayamış olan Vera, sakın bir aldırmaçlıkla masanın üzerine tünemişti. Meredith elini kolunu sallayıp ayaklarını yere vururken, Vera tamamen sakın bir ifadeyle onu dinliyor gibi görünüyordu. Sonunda Meredith kollarını kavuşturup dudaklarını büzdü ve üç arkadaşın sohbetine birkaç saniyelik derin bir sessizlik çöküverdi. Sessizliği, Vera'nın ayağını sandalyeden çekip ayağa kalkması bozdu.

Grace, Vera'nın dediklerini duyamıyordu ama dedikleri her neyse, Meredith'in yanaklarının öfkeyle kızarmasına neden olmuştu. Öyle ki; Grace, genç Bayan Gold'un titremeye başlayan yumruklarını, yanından geçip gitmekte olan Vera'ya savuracağına emindi. Ama genç kız yalnızca öylece dikilmekle yetinip, ondan bir tepki beklercesine Beth'e baktı. Ancak beklediğini bulamamıştı; bu nedenle, uzak köşedeki çıkış kapısına doğru ağır adımlarla yürüyüp gitti. Beth, oturduğu yerde boynu bükük ve uzun kâkülü tek gözünü kapamış halde, bir başına kalmıştı. Grace'e fırsat doğmuştu.

Tamamen yalnız olduğuna emin olmak için etrafı hızlıca kolaçan edip kollarını öne doğru uzattı ve mümkün olan en kısık sesiyle fısıldayarak mırıldandı. Gösteriş büyüünün titreşimini hissedebilmesi için toplamda üç deneme yapması gerekmişti, ama sonunda, penceredeki yansımasında tamamen yabancı birinin ona baktığını görebiliyordu. Boyu kısalmış, saçları saman sarısı rengini almış, çene hatları daha

köşeli olmuş ve yeşil gözleri maviye dönmüştü. Yaptığı Gösteriş büyü, Rachel'in yeteneğine kıyasla, hiç de kayda değer değildi ama yine de iş görürdü.

"Selam. Bethany'ydi, değil mi?" Grace kısık sesle konuşuyor olsa da, kütüphanedekilerin onlara kulak misafiri olma ihtimali vardı.

Beth kâkülünü bir yana sallayıp başını kaldırarak, ela gözleriyle ona mahcup mahcup baktı.

"Beth," dedi ihtiyatlı bir ifadeyle.

"Beth, doğru. Ben Gray... Anna. Grayanna."

Beth kaşlarını çatı.

"Fransız ismi," dedi Grace. "Benim, ıııı, annem Fransız. Fransa'dan gelmiş. Artık orada yaşamıyor, burada yaşıyor; haliyle. Çünkü ben de burada yaşıyorum... haliyle... Neyse, bu bir Fransız ismi."

Grace kendine şöyle sağlam bir tokat atmak istiyor olsa da, Beth ona sadece gülümsedi.

"Sevdim," dedi.

"Teşekkürler."

Grace bir sandalye çekip kendini sakinleştirmeye çalışı.

"Bak," diyerek söze girdi. "Doğrudan konuya girmekten nefret ediyorum, ama burada ne kadar vaktim kaldığını bilmiyorum ve yardımına ihtiyacım var."

Ela gözlere yine hoşnutsuz bir ifade çökmüştü.

"Daha önce hiç karşılaşmadığımızı biliyorum ama se-

nin hakkında birçok şey biliyorum ben. Adından daha fazlasını. Arkadaşlarından da haberdarım; yani Vera ve Meredith'ten. Bildiğim bir diğer şey de sizin..." Grace sözlerine iyice öne eğilerek devam etti: "... *cadı* olduğunuz."

Beth ürktü ve yakınlarında Grace'in dediklerini duya-bilecek herhangi biri olmamasına rağmen, panikleyerek etrafına bakındı. Sonra tekrar Grace'e döndü bakışları; soluk alıp verışı hızlanmış, gözleri endişeyle fıldır fıldır dönüyordu. Çantasını kapıp hızla ayağa fırladı.

"Bekle!" dedi Grace, onu kolundan yakalayıp tutarak. "Sana zarar vermeyeceğim ya da sırrınızı ifşa etmeyeceğim veya bu türden başka bir şey yapmayacağım. Yalnızca yar-dımına ihtiyacım var."

"Bizi gözetliyor muydun sen?" dedi Beth terslenerek.

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi Grace. "Ama bura-ya seni bulmaya geldim. Anlıyorsun ya, *ben de* bir cadıyım."

Daha önce ağzından hiç böyle sözler çıkmamıştı; şimdi bunları yüksek sesle dile getirince, gururdan koltuklarının kabardığını hissetti.

"Sana inanmıyorum," dedi Beth.

"Doğru olduğunu kanıtlayacağım."

Grace bir yaşam modeli bulabilmek için etrafına bakın-dı. Ahşap masanın işe yaramasını umarak, bakışlarını aşağı-ya çevirip odaklandı ve fisıldadı.

"*Ex vita vetera, vita nova.*"

Zihninde, yaşam modelinin etrafını bir küreyle çevreledi, modeli kopyaladı ve onu küreden açık tuttuğu avucuna çekti. Kürenin açılışını hayal etmesiyle, avucunun ortasında küçük, sarı bir kurbağa belirdi. Beth'in ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı. Giderek artan bir keyifle hayvana baktı ve yaratığın sırtına dokunmak için bir parmağını kaldırdı.

Kurbağadan bir “*Vrak*” sesi çıktı.

Beth, ona tekrar dokunmak için elini kaldırırken kıkırdadı. Kız onun sırtını okşarken, kurbağadan minik tıkırtı sesleri geliyordu.

“Sen bir *cadısın*,” diye fısıldadı Beth.

Grace rahat bir soluk verdi; bunca zamandır nefesini tuttuğunun farkında bile değildi.

“Peki, sana nasıl yardım edebiliriz?” diye sordu Beth.

“Şimdi söyleyeceklerim kulağa epey tuhaf gelecek. Ancak... ben sizin zamanınızdan değilim. Gelecekten geldim.”

Kurbağayı nazikçe kucaklayıp göğsünde tutmakta olan Beth'in gülümsemesi siliniverdi. Bununla birlikte Grace, Beth'in kendi hırkasında eksik olan ama Grace'in hırkasında bulunan okul armasına şöyle bir göz attığını da fark etti.

“Daha önce de geldim buraya,” diye devam etti Grace. “Arkadaşlarımla birlikte bir zaman büyü yaptık ve o... düzgün işlemedi. Her neyse, kendi zamanıma ait olmayan bir şeyi yanımda götürdüm. Daha doğrusu, bir şeyi değil, *birini*. Orada bulunmaması gerekiyor ve onu buraya geri ge-

tirmeliyim. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Arkadaşların sana yardım edemezler mi?”

“O kişiyi bizim zamanımıza getirenin ben olduğumu bilmiyorlar ve biz... biz şu aralar pek de anlaşıyoruz. Durum biraz karmaşık.”

Beth, kurbağayı çenesinin altından gıdıkladı.

“Anlıyorum.”

“Bana yardım edecek misin?”

Beth dudaklarının arasından nazikçe soluk verdi ve sonra, kurbağanın ansızın ellerinin arasından kitaplığın üzerine zıplamasıyla nefesini tutuverdi. Kurbağayı takip ettiyse de en üstteki rafa ulaşamıyordu. Hayvanın kitaplığın kenarından aşağı atlamasıyla çaresizce çığlık attı. Kurbağa yere çarpmadan Grace parmaklarını havada oynattı ve refakatçisi aniden yok oluverdi. Yok olurken çıkardığı hafif patlama sesini, uzaktan gelen bir tren sesi izledi.

“Ah Tanrım,” dedi Grace. “Kendi zamanıma geri ışınlanmak üzereyim. Acele et, lütfen bana yardım edeceğini söyle.”

Beth, ellerini eskiden kurbağanın bulunduğu boşlukta sallayıp duruyordu.

“Beth!” dedi Grace. “Bana yardım edip etmeyeceğini bilmem gerek. *Lütfen.*”

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

“Diğer kızlarla konuşurum,” diye cevap verdi Beth.
“Ne zaman geri dönersin?”

“Bilmiyorum,” dedi Grace. “Kontrolüm dışında işliyor. Lütfen onlarla yakın zamanda konuşacağına söz ver. Hatta mümkün olan en kısa zamanda.”

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

“Ne olacak?” dedi Beth. “Öylece yok mu olacaksın?”

“Söz ver, Beth. *Bana söz ver!*”

Beth’in yüzü aniden parlayan bir ışıkla aydınlandı; dü-
dük sesinin gürültüsünün altında Grace, onun dudak hare-
ketlerinden, söylediği kelimeleri anlamayı başardı.

“Söz veriyorum.”

GELECEKTEN BİR CAD

Kütüphanedeki şaşırtıcı olayların ardından Beth, kitaplarını kucaklayıp başı önde yürüyerek oradan ayrıldı. Okul çantası bir omzuna asılıydı, ama o, koridorlardan bir başına geçerken, bedeninin önünde bir şeyler tutma rahatlığından hoşlanıyordu. Şimdi, son yılında bile diğer öğrencilerden, özellikle de grup halinde dolaşanlardan çekiniyordu.

Kendini zihnen sarstı ve kütüphanedeki kız konusunda ne yapılması gerektiğine odaklanmaya çalıştı. Kimya dersleri için sıra halinde laboratuvara girerlerken Vera'ya yetişti. Sol arkada öğretmen masasından en uzakta duran sıraya geçtiler.

“Selam V! Adı *The Clash* olan yeni müzik grubunu dinledin mi? Yok böyle bir şey, değil mi?” Saçlarına kısa Mohawk modeli vermiş bir oğlan, sıralarının önünde tuhaf bir

şekilde dikiliyordu; bir sağa bir sola salınırken elleri de ceplerinde kıpırdanıp duruyordu. Oğlan sınıfa sahtelikle bıkkın bakış atarken, Beth onun adına utandı.

“Hı hı,” diye cevap verdi Vera.

Kız sanki uzun ve ilginç bir yorumda bulunmuşçasına, oğlan başını sallayarak onayladı.

“Evet,” dedi başını sallamaya devam ederek. “Yeni plaklarını aldın mı?”

“Hı hı.”

“Çünkü istersen, eğer daha almadıysan, senin için kaydedebilirim.”

“Aldım.”

“Doğru, doğru,” diye karşılık verdi oğlan, sessizliği biraz daha baş sallamayla doldurarak. “Evet, her neyse... Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Vera ilgisiz bir ifadeyle çantasını açarken Beth gülümse-di. Oğlanlar her zaman Vera’nın etrafında dolanırlardı ama o asla onlara ilgi göstermezdi. Belki de, Vera onlara ilgi göstermediği için onun etrafında dolanıyorlardı. Son çıkan müzik grupları ya da sinema filmleri hakkında daima onun fikrini sorarlar, hatta çaktırmadan, yeni saç modelleriyle ilgili bir iltifat koparmaya bile çalışıyorlardı. Kızlar da onu havalı bulurdu ve tahmin edileceği gibi, Vera saçlarını boyadığı ya da okula yeni bir piercing takarak geldiği takdirde, bir hafta içinde bir düzine kız da onun yaptıklarını kopyalardı. Vera bunları umursamazdı; bu da onu okulun en havalı kızı yapardı.

“Bugün kütüphanede biriİle tanıştım,” dedi Beth, uzunca bir tabure çekip otururken.

“Gerçekten mi?” dedi Vera ilgiİle. “Bir ihtimal, şu İngilizce dersinde seni kesen inek kılıklı oğİanİa mı yoksa?”

Beth’in yüzü kızarmıştı, başını iki yana salladı.

“Yo, hayır. Bir kızİa.” Duraksadı. “Bir başka *cadıİla*.”

Vera gözİerini kısarak ona baktı. Beth onun aklından Vivienne’in geçip geçmediğini merak ediyordu.

“*Ne* başka cadısı?”

“Geleceekten geldiğini söylüyor. *Bu* okuldanmış o da. Hırkası falan tıpatıp aynıydı, üzerinde de okul armamız vardı,” dedi Beth. “Sanırım armayı sonradan formaya ekliyorİar.”

Öğretmenin karatahtaya beyaz tebeşirİle bir şeyİer karamaya başlamasıİyla defterini açan Vera, “Bulmuş mu bari?” diye sordu.

“Neyi bulmuş mu?”

“İyi *kafa* bulmuş mu, ah sevgili Bethany. Seninİe resmen *kafa* bulmuş işte. Senin şu saİlığın yok mu, seni sevmemin nedenİerinden biri de o.”

“Ama *cadı* olduğunu *kanıİladı*,” diye karşılık verdi Beth. Vera’dan aldığı tepkiİi görmezden gelir gibi davranmaya ve bir yandan da Kimya dersinin notİarını tutmaya çalışıyordu. Vera’nın delici bakışİarını üzerinde hissetti, sonunda genç kız sabırsızca homurdandı.

“Devam et, o halde,” dedi Vera. “Tüm dikkatim sende. Nasıl *kanıİladı*?”

“Küçük bir kurbağa yarattı; hem de anında, ilk denemesinde.”

“Hımm...” dedi Vera başını sallayarak. “Fena değil.”

“O da genç,” diye devam etti Beth. “En fazla on dört yaşında bence. Yardımımızı istedi. Anlaşılan, birisini yanlışlıkla kendi zamanına götürmüş. Şimdi onu bizim zamanımıza geri getirmesi gerekiyor, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyor.”

“Kimi götürmüş?”

“Söylemedi. Ne dersin? Yardım etmeli miyiz?”

“Düşüneceğim,” diye cevap verdi Vera.

“Meredith’e ihtiyacımız olacak. Büyü bulmakta çok iyi o.”

Vera buna karşılık vermeyince Beth, nazıkçe, “Siz ikiniz sorununuzu çözecek misiniz?”

“Meredith’in burnu çok kalktı,” dedi Vera. “Anormallik üzerine çalışırken onun, etrafta bir başka cadı daha olduğunu bilmesini istemiyorum. Bu bilgiyi şimdilik kendimize saklayalım.”

O gece, aysız gökyüzünün altında Beth paltosunun yakasını boynuna kadar çekmiş, soğuk nedeniyle titreyerek duruyordu. Vera’nın diken diken saçlı silüetini ve duvarda söndürdüğü sigarasının parıldayan ucunu, C blokun girişinde zor bela seçebildi. Beth başını iki yana salladı. Sigara dumanının kokusundan nefret ederdi ve Vera buram buram sigara kokardı.

Yüzünü dönüp ağaçların arasında esen rüzgârın tüyler ürpertici ıslığını dinleyerek ormanın karanlığına doğru baktı. Meredith bir keresinde ormanın hayaletli olduğunu söylemişti. Beth bu fikri alaya almış, ama bu yere her geldiklerinde

kemiklerinde, yalnızca soğuk ve rüzgârın sebep olmadığı bir titreme hissederek olmuşt u. Anormalliğ i karşılaştıkları ndan bu yana daha da artmış tı. Anormalliğ i incelemiş , gözlemlemiş , kenarından aura analizini yapmış lardı ve tüm öğrenebildikleri, sihirli güç le tıka basa dolu olduğ uyd u; öyle ki, ufacık bir iğ ne deliğ i bile, içinde ne var ne yoksa doğ aüst ü bir havai fiş ek gösterisi gibi dış arı patlamasına neden olabili rdi.

Beth ormanı izlerken kendini ağ açların arasında kaybolmuş olduğ unu hayal etti; öylesine karanlık ve yoğun d u ki! Ormanda gerçekten bir hayalet olup olmadığını merak etti; ağ açların arasında gezinip duran ve yolunu asla bulamayan birinin tutsak ruhu... Beth'e yine bir titreme geldi. Sonra başka bir şey hissetti. Yanaklarında soğuk parmakların ürpertisi vardı. Aniden yerinden sıçrayıp çığ lığ ı bast ı.

"Her seferinde yaa!" dedi Meredith kahkahalar atarak. "Seni kand ırma çok kolay."

"Yapma ş unu!" dedi Beth gerileyip paltosuna tekrar sık ıca sar ılarak. "Böyle sinsice yaklaş ıp durma bana."

"Ormandaki hayaletleri mi düşünüyordun? Biliyorsun, Bayan Allan, ormanda, bir cadı tarafından tutsak edilen bir oğ lan olduğ unu söylüyor; artık oradan asla ayrılamıyormuş . Bir düşünsene. Orada sonsuza dek tutsakmış ın, iş kence görmüş ve yapayalnız bir halde..."

Beth, anormalliğ e doğru yürümek için arkasını döndü; Meredith'se bir elini onun ensesine değ dirmek için sinsice peş inden yaklaşt ı.

Meredith gülmekten k ırılırken, "Dur!" diye ciyakladı Beth.

Anormalliğin yanında onlara katılan Vera, “Ormanda hayalet falan yok,” dedi kesin bir ifadeyle.

“*Sen nereden biliyorsun?*” diye sordu Meredith, ses tonu aniden soğuk bir hal almıştı.

Vera, cebinden çıkardığı birkaç ince mumu yere saplayıp onlardan bir çember oluştururken, Meredith’in sorusunu duymazdan geldi. Sonra her bir mumu sırayla yaktı.

“Yerlerinizi alın,” dedi sonunda.

“Bu sadece zaman kaybı,” dedi Meredith. “Ya enerji yapısı bizim dünyamızıdakine benzemiyorsa ne olacak? Bundan nasıl bir sonuç çıkaracağız? Burası belli ki bir yerlere uzanan bir geçit, bunu biliyoruz zaten. Tek yapmamız gereken, içine şöyle bir bakmak.”

“Çocuklaşmayı kes, Meredith ve yerini al,” diye karşılık verdi Vera.

Meredith ona sessizce bakmakla yetindi.

“Meredith,” dedi Beth nazıkçe, “yapabiliyorken cevabı bu şekilde bulmaya çalışmak daha güvenli. Diğer tarafta ne olduğunu bilmiyoruz. Tehlikeli olabilir.”

“Altından kalkabiliriz,” dedi Meredith, gözleri hâlâ Vera’nın üzerindeydi.

“Yeter,” dedi Vera elini kibirli bir ifadeyle sallayarak. “Yalnızca size söyleneni yapın.”

Meredith gözlerini tekrar Vera’ya dikti; altçenesi bir o yana bir bu yana oynayıp duruyordu. Birkaç saniye sonra yüzündeki ifade düzelmişti.

Çemberde ona ayrılan yere oturup bağdaş kurarak, “İyi,” dedi.

Beth, paltosunun cebinden ufak bir biberlik çıkarıp içindekileri mumların arasına serpti. Biberlik boşaldığında, yerden sertçe kopardığı çimenleri avuçlayan Vera, onları çemberin dört bir yanına saçtı.

“Eller açılsın,” dedi. “Odaklanın.”

Vera’yla Beth ellerini uzattılar; avuçları aşağıya bakıyordu ve gözleri kapalıydı. Beth, önündeki mumdan yükselen ısıyı hissedebiliyordu; neredeyse onu yakabilecek kadar sıcaktı. Sessizliğin içinde, sol yanında bir kıpırtı işitti. Tek gözünü hafifçe açıp baktığında, Meredith’in okul çantasından bir şey çıkarıp çemberin içine yuvarladığını gördü. Nesnenin botlarına çarpıp durmasıyla Vera’nın gözleri aniden açılıverdi. Beth’in Vera’nın ayak ucundaki şeyin ne olduğunu anlamasıyla, üzerlerine soğuk bir meltem esiverdi.

Vera daha yakından bakmak için öne doğru eğilirken, “Kristal bir küre mi?” dedi Beth. “Vera! Yaklaşma ona!”

Tam Beth onu uyardığı sırada, topraktan siyah bir sis tutamı yükseliverdi ve pençemsi bir el şeklini alıp Vera’yı boynundan yakaladı. Genç kız havasızlıktan boğulmaya başladığında, siyah pençe onun derisine batıyordu. Ama hiç kan akımıyordu; yalnızca pençe, kızın içine girerek gözden kayboluyordu. Beth, sisin içinde ikinci bir elin daha oluşmasını dehşet içinde izledi. Bu el, Vera’yı yüzünden yakalayıp etine sızmaaktaydı. Vera bu şiddetli saldırı karşısında soluksuz kaldı ve gözleri, olağandışı bir mor tonunda parıldamaya başladı.

Şaşkınlık içindeki Beth, yanındaki hareketlenmeyi zar

zor fark etti. Meredith, kristal küreye tekme atarak onu ola-
bildiğince uzağa gönderip, yere attığı porselen kâseyi aya-
ğıyla ezerek öne atılmıştı. Kâsenin içindeki şey buharlaşa-
rak dumana dönüştü ve Meredith, sırtına atladığı Vera'yı
dumana doğru tutup tıslayarak şu kelimeleri söyledi:

“Exitus, Exitus, Exitus.”

Vera, dumana içine çekmeyi reddederek başını iki yana
salladı; ta ki Meredith onun dikenli saçlarını tutup sertçe
çekene dek. Sonunda Vera soluk aldı ve gözlerindeki par-
lak mor renk yitip gitti. Meredith de tüm bedenine hücum
eden adrenalinin etkisiyle titreyip kocaman gülümseyerek,
Vera'nın sırtından indi.

“Gerçekmiş,” dedi soluk soluğa, “bu gerçekten bir iblis
çukuruymuş!”

Saniyeler içinde Vera, Meredith'i yere yığmış, ellerini
boğazına dolamıştı bile.

“Seni sıçan!” diye haykırdı. *“Seni iğrenç sıçan! Ne cü-
retle! Seni yok edebilirdim! Senin işini tam burada bitirebi-
lirdim.”*

Meredith, boğazını kavrayan kıskaç gibi ellerden kur-
tılmaya çabaladı.

“Ben...” Kelimeler boğazına takıldı. *“Ne yaptığımı bi-
liyordum! Ben... Ben her şeyi hesaplamıştım!”*

“Vera!” Meredith'in gözlerinin başının gerisine doğru
dönmesiyle, Beth nefes nefese seslendi. *“Bırak onu!”*

Vera, suratını Meredith'in suratına yapıştırarak elleri-
nin üzerine daha da fazla abandı.

“Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” diye tısladı hışımla. “Daha güçlü olduğunu sanıyorsun, ha? Ben olmasaydım sen hâlâ çocukça şakalar yapıyor ve bir okuldan diğİrine gönderiliyor olurdun. Sen bensiz bir *hiçsin*! Bu cadılar meclisini ben yönetiyorum. Bu, *benim* meclisim!”

Meredith bilincini yitiriyordu; elleri, Vera’nın omuzlarını daha da güçsüzce tırmalamaya başlamıştı.

“Vera!” Beth, arkadaşına yalvarırken yaşlar gözlerinden süzülmeye başladı. “Dur lütfen! Onu öldürüyorsun! *Lütfen*!”

Vera onu umursamadı. Beth, Meredith’in yüzünün renginin değiştiğini, gözlerindeki ferin söndüğünü görebiliyordu. Arkalarından onlara yaklaşp kollarını Vera’nın kollarına doladı ve onu olabildiğince güçlü çekti.

“Dur artık! Yeter! Dur!”

İrkilen Vera kollarını gevşettiğinde Beth’le birlikte geriye yığıldılar. Beth, Meredith’in öksürme seslerini işitti; peşinden, Meredith’in ciğerlerini dolduran ani ve derin bir nefes sesi geldi. Zar zor nefes alan genç kıza doğru süründü; içgüdüsel olarak kızın altın saçlarını okşayıp ona sakinleştirici sözler fısıldadı. Ama Meredith, Beth’in elini itip dengesiz bir şekilde ayağı kalktı; yüzü kızarmış, gözleri sulanmıştı. Kendisine öfke dolu bakışlar atan Vera’ya döndü.

“O şeyin ne olduğunu biliyordum.” Meredith’in sesinden, zedelenmiş boğazından çıkan kelimelerin ıstırap verici olduğu anlaşılıyordu. “Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Siz, ikiniz de benim için kız kardeş gibisiniz. Size zarar gelmesine asla izin vermezdim.”

Vera, Meredith'in titreyen bedeninin tam önüne gelene dek, ağır ağır ilerledi.

"Eh, *kız kardeşim*," diye fısıldadı, "senin bu cadılar meclisindeki süren doldu. Şimdi bas git... Ve arkana da bakma."

Gerileyip Beth'i omzundan tuttu. Meredith'in suratı buruştu. Sarışın kız bir süre orada öylece dikildi, yüzü yaşlarla dolmuştu; ardından Vera, çenesini kaldırarak ona uzaklaşmasını işaret etti. Beth, Meredith'in dengesiz adımlarla arka kapıdan çıkışını izledi ve ağlama hissini bastırmak için sırtını Vera'nın eline yasladı.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Vera. "Yerine geçecek bir yedeğimiz var, üçüncü bir kişimiz olacak yine. Ben bu konuyla ilgileneceğim."

Ama Vivienne, Meredith'in yerini tutamazdı. Ve Beth, Vera'nın titrek ses tonundan, onun da bunu içten içe bildiğini sezebiliyordu. Aileleri dağılmıştı. Her şey sona ermişti.

daRa düşünce

Hâlâ “Grayanna” kılığında olan Grace kütüphanede oturmuş, genç Vera’nın bakışlarından kaçınarak kısa, saman sarısı saçlarından bir tutamı parmağının ucunda gergin gergin çeviriyordu. Onun yardımını istemek için özellikle geçmişe gitmişti ve şimdi, bu genç kızın, gelecekte orta yaşlı bir kadın olduğunda da sahip olacağı o ürkütücü görünümüne daha şimdiden nasıl kavuştuğunu merak ediyordu. Solgun gözlerini kırmaksızın duruyordu Vera. Grace, tıpkı bir karakol sorgusundaymışçasına terlemeye başladı. Kendinden emin bir tavırla çenesini sıvazladı; ama Gösteriş büyüsünü kazara bozmamak için bunu çok dikkatli yaptı. Görünümü aniden değişip de Vera Quinlan’ın eğitim verdiği Grace’e döndüğü takdirde, Grace’in kendi zamanında bunun ne gibi sonuçlar doğuracağı bilinemezdi.

“Demek, *Grayanna* sensin. Hani şu gelecekten gelen,” dedi Vera.

“Öhöm öhöm.” Grace konuşmadan önce boğazını temizledi. “Evet, benim.”

“Peki, bizim zamanımızdan kendi zamanına tam olarak kimi götürdün?”

Grace, –Vera’nın cadılar meclisinin Ayna Adam’ın gerçekte ne olduğunu henüz keşfedip keşfetmediğini bilmediğinden– bu konuda yalan söylemeyi de düşünmüştü. Ama Vera ve arkadaşları, gerçeği eninde sonunda keşfedeceklerdi nasıl olsa; bu yüzden Grace, gerçeği anlatmaya karar verdi. Yani, kısmen.

“Buradaki saha görevlisini.”

“Ürkünç Bob’u mu?” dedi Beth. Vera’yla şaşkınlıkla bakiştılar.

“Hımm,” diye mırıldandı Vera. “Bizim için büyük bir kayıp sayılmaz. Ama zaman çizgisini de bozmak istemeyiz, sanırım. En azından, senin çoktan vermiş olduğun zarardan fazlası gerçekleşmez.”

Grace yutkundu.

“İşe yarayabilecek bir büyü bulduk,” dedi Vera, “ve sana bu büyüü yapmada yardım edeceğiz. Ancak, hayati değere sahip bir aletimiz eksik ve onu burada bulmamız da mümkün değil.”

Vera, sararmış katlı bir yaprak kâğıdı açıp lastiksiz bir sapana benzeyen bir şeyin detaylı çizimini ortaya sererek, kâğıdı masaya yaydı.

“Bu bir Balau Çubuğu,” dedi Vera. “Bulunması zordur ve bir tanesini bile temin etmek bir servete mal olur.”

Çubuğu, Bayan Quinlan’ın tavan arasında yaptıkları berbat araştırmadan hatırlayan Grace, heyecanla, “Daha önce bunlardan bir tane görmüştüm,” dedi. “Senin... şeyyy, kendi zamanımda, bir evin tavan arasında.”

“İyi. O halde onu alabilirsin.”

“Alabilir miyim?” Grace, ağzını açtığına feci pişman olmuştu. “Bilemiyorum. Huysuz bir ihtiyar cadıya ait ve çubuğu ondan ödünç istememe bile imkân yok.”

“O halde isteme. Al, gitsin.”

“Çalayım mı, yani? Yapamam!” diye haykırdı Grace. “Öğrenirse öfkeden küplere biner.”

“Ödleklilik etmeyi bırak,” dedi Vera. “Gizlice gir içeri ve al işte. İhtiyar kadını kandır, gitsin.”

Genç Bayan Quinlan’ın bilmeden kendinden bu şekilde bahsetmesindeki ironi, Grace’i bir anlığına duraklattı.

“Büyüyü o çubuk olmadan yapamayız,” dedi Beth.

“Pekâlâ,” diye karşılık verdi Grace. “Elimden geleni yaparım.”

“Ayrıca Ürkünç Bob’a ait bir şey de lazım. Kişisel bir şey,” dedi Vera.

Grace’in bu konuda aklını çelmelerine imkân yoktu.

“Hayır, öyle bir şey getiremem ben. Ben... Ben onun nerede olduğunu bile bilmiyorum.”

“Hey, bücür! Burada kendimiz için uğraşılıyor değiliz herhalde. Nazik davranıp sana yardım ediyoruz, hatırladın mı? O yüzden biraz destek çıksan diyorum, ha?”

“İsterdim,” diyerek kekeleydi Grace, “ama onun nerede olduğunu gerçekten bilmiyorum. Aramaya nereden başlayacağımı bile bilemiyorum.”

Vera homurdanmaya benzer sesler çıkartıp başını iki yana salladı.

“O halde büyü işi iptal. Adamın yaydığı enerjinin yerini saptayamazsak büyü işe yaramaz.”

“Bekle,” dedi Grace. “*Bu* zamanda onun nerede yaşadığını biliyor olabilirim. Ormanın derinliklerinde. Kamp yaptığı yeri bulabilirsek kullanabileceğimiz bir şeyler buluruz mutlaka.”

Grace, kendi zamanlarında Jenny’nin tazısının üzerine saldırdığı o yeri bulabileceğini umarak, elinden geldiğince kendinden emin durmaya çalıştı; orası, Ayna Adam’ın kamp yerinin yakınlarındaydı. Adam, hayatı boyunca ormanın içinde ya da çevresinde kalmıştı, alışkanlıklarına bağlı bir adamdı. Grace şanslıysa, onları adamın ağaçların arasındaki devamlı ikametgâhına götürebilirdi.

Grace ayağa kalktı. “Haydi, gidelim.”

Orman, geçip giden gölgelerle rüzgâr karşısında gerilerek gıcırdayan dallarla doluydu. Grace, hemen gerisinde, Vera’nın doğal olmayan ve bir şekilde tehditkâr görünen nefes alıp verişini duyabiliyordu. Grace’le ilgili geçmek bilmez bir şüphesi vardı ve bu yüzden Grace, Ayna Adam’ın kamp yerini mümkün olduğunca çabuk bulma konusunda üzerinde büyük bir baskı hissediyordu. Bununla birlikte Grace, yoğun ormanlık arazinin derinliklerine ne kadar ilerlerlerse, nerede

olduklarına o kadar az emin oluyordu. Yaklaşık bir saatlik yürüyüşün ardından, Vera onun kolunu sertçe tuttu.

“Bizi nereye götürüyorsun, Grayanna? Bin yıldır yürüyüp duruyoruz.”

“Buralarda bir yerde olmalı,” diye karşılık verdi Grace. “Cidden çok yaklaştığımıza eminim.”

Vera’nın Grace’i tutan eli daha da sıkılaştı. Karanlıkta, kızın diken diken saçları tüyler ürpertici bir silüet şeklinde görünüyordu.

“Eğer bu bir tür eşek şakasıysa,” diyerek onu uyardı Vera, ılık nefesini Grace’in yüzüne vurarak. “Eğer bize oyun oynuyorsan...”

“Burada!” deyiverdi Beth aniden, Grace’i müthiş rahatlatarak. “Tam şurada, gördünüz mü?”

Yalnızca birkaç metre ötedeki bir kubbeyi işaret ediyordu.

Ayna Adam’ın örülmüş dallardan yapılmış, dallı budaklı ve kubbeli bir çatıya sahip, ufalanmakta olan taşlarla kaplı ve küçük dairesel duvarları olan bir evi vardı. Baraka girişinin birkaç metre ötesinde, çakıltaşlarıyla çember içine alınmış bir kamp ateşinin kavruk kalıntıları duruyordu. Küllerin üzerindeki demir askıda siyah bir demlik asılıydı ve el yapımı bir balık oltası, yandaki üç ayaklı tabureye dayanmıştı. Avcılarla balıkçıları ormandan korkutup kaçırان bir Vikan efsanesine göre, beklenmedik derecede evcil bir mekândı. Grace, böylesine yalnız ve kıt imkânlara sahip varlığa acımadan edemedi.

Başını barakadan içeri sokan Vera, fenerinin ışığı dal örgüsü tavanın arasından parıldarken, “İçeride hiçbir şey yok,” dedi. “Bu herif *hiçbir şeyi* olmadan nasıl yaşıyor ki?”

“Demliği ya da oltayı alabiliriz sanırım,” diye karşılık verdi Beth. “Gerçi biraz büyükler. Ne tuhaf.”

“Sadece olta sineğini alsak da olur,” dedi Grace, balık oltasını kaldırıp ilgiyle eline alırken.

“Neyi?” dedi Vera.

Grace, oltanın ucundaki yemi kaldırıp göz hizasına getirerek misinayı çekti. Tuhaf görünüyordu. Ayna Adam’ın sahip olduğu her şey minimal, fonksiyonel, çirkin ve tek bir amaca hizmet eden nesnelerdi. Ancak, oltanın ucundaki olta sineği farklıydı. Göze hitap eden bir güzellik objesiydi. Sahip olduğu ana tüyün hangi kuştan geldiği konusunda Grace’in en ufak bir fikri yoktu; üzerindeki gümüş ve mor renklerdeki kanatcık, ormanda hiç ışık olmamasına rağmen adeta parıldıyordu. Olta sineğinin tepesinde ise parlak bir göz gibi duran ufak bir mücevher vardı. Grace, misinayı parmak uçlarına sardı ve olta sineği, olağanüstü renklerini ve ince tasarımını gözler önüne sererek yavaşça dönmeye başladı. Baraka da, tabure de, olta da sihirli değildi, ama olta sineği öyle sıra dışıydı ki ancak sihrin eseri olabilirdi. Grace olta sineğini hızla *kopararak* misinadan ayırdı.

“Bunu alacağız,” dedi.

“Bekle,” dedi Vera; fenerine bir kez daha vurup onu yakmış ve ışığı, baraka duvarının dibindeki zeminden çıkan parlak bir şeye tutmuştu. “Bu da ne?”

Şaşıran Grace ve Beth, bulunduğı ortama ait değİlmiş gibi duran metal nesneye baktılar. Cilalı pirinçten bir süs eşyasıydı ve bir kısmı toprağı gömülü halde duruyordu. Nesneyi feneriyle aydınlatan Vera, parmaklarıyla nesnenin etrafındaki toprağı kazıp onu bulunduğı yerden çıkardı ve donakaldı. Bu, elleri arkasından bağlanmış, bedeniyle başına pirinçten çubuklar batırılmış bir figürdü.

“Vera, bırak onu!” diye haykırdı Beth ama çok geç kalmıştı.

Vera’nın tüm bedeni kasılıverdi. Pirinç figürü sağ elinde hâlâ sımsıkı tutarken yere yığıldı. Hızla öne atılan Beth, süs eşyasını Vera’nın parmakları arasından almayı denediysede başarılı olamadı. Vera bilincini yitirmiş bir halde yerde yatıyordu. Pirinç figür sanki sistemine şok dalgaları gönderiyormuşçasına, Vera’nın gözleri başının gerisine dönmüştü, kollarıysa zaman zaman sarsılıyordu.

Genç kızı omuzlarından tutup sarsan Beth, “Vera!” diye bağırdı. “Vera, uyan!”

Beth onu panik içinde sarsmaya devam ederken, Vera’nın başı bir sağa bir sola yatıp duruyordu. Grace, Beth’i Vera’dan uzaklaştırdı.

“Dur artık!” dedi. “Onu yaralayacaksın.”

Beth, arkadaşının üzerine doğru eğilerek, kontrolsüzce hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Bu şey de neyin nesi?” diye fısıldadı Grace.

“Bir Muerte biblosu,” dedi Beth, titrek nefes alıp verişlerinin arasından. “Bağlayıcı bir obje. Ürkünç Bob, evini koruması için bırakmış olmalı bunu.”

“Peki Vera’ya ne yaptı böyle? O hâlâ hayatta mı?”

“Evet, ama zar zor hayatta sayılır. Bu objeler öyle güçlüdür ki, senin güçlerini de zihnini de... *Sonsuza dek* bağlayabilir.”

“Etkisini nasıl bozacağız?” dedi Grace.

“Bozamayız,” diyerek gözyaşları döktü Beth. “Böylesi bir bağı ancak inanılmaz derecede güçlü bir Vikan çözebilir... Buralarda o güçte bir cadı yok ki. Yapan kişinin kendisi büyüü bozmalı.”

Grace, Vera’nın seğirip duran bedenine kederle baktı; dümdüz, kör gözleri karanlıkta korkunç görünüyordu. Ayna Adam bu bölgedeki cadıları avlıyordu ve bu cadı, onun evine, özeline girmişti. Adam, büyüü bağı hayatta çözmezdi. Tüm bunların kabahatlisi de Grace’ti.

Yağmur gürül gürül yağmaya başlayınca, Vera’nın bedenini kısmen taşıyıp kısmen sürükleyerek barakaya soktular. Onu ormandan tek başlarına çıkarmalarına imkân yoktu. Vera’yı kuru yapraklardan ve eğrelti otlarından yapılmış dümdüz bir yatağa yatırdılar. Beth, Vera’nın alnına düşen kırmızı diken diken saçlarını okşadı.

“Sence bu şekilde güvende olu...”

“*Şişşt!*” dedi Grace aniden, sesini kısıp fısıldayarak. “Şunu duydun mu?”

Beth, başını kaldırarak kulak kesildi. Dışarıdan bir hışırtı geliyordu. Çalılığın arasında bir şey hareket ediyordu.

“Bir fare olabilir mi?” diye fısıldadı Beth. “Ya da bir tavşan?”

“Çok daha büyük bir şey,” dedi Grace, yukarıya uzanıp örme tavandan bir dal parçasını sessizce çıkarmaya çalışarak.

Elindeki ipince dal parçasıyla hareket eden o şeye vurmaya hazır bir halde, barakanın girişine doğru ilerledi. Hışırtı daha da yaklaşmıştı. Neredeyse kapı eşiğinde sayılırdı. Grace cesaretini topladı.

“Aaaahhh!” diye çığlık atarak dışarıya fırladı ve elindeki dalı sağa sola sallamaya başladı.

“Dur!” diye bağırды yere yığılan birisi. Başını kollarıyla sarmalayıarak, “Dur!” diye haykırdı.

Grace’in vurmak için kalkan kolu havada kaldı; altın rengi saçları incecik kollarına dolanmış halde otların arasına yatmakta kıza baktı.

“Meredith?”

Meredith, dirseğinin altından usulca ona baktı.

“Sen de kimsin?”

Barakadan dışarı koşup Meredith’i kucaklamak için dizlerinin üzerine çöken Beth, “Meredith!” dedi soluk soluğa. “Burada ne yapıyorsun?”

Meredith, kısa süreliğine bir Beth’e bir Grace’e baktı; sonra bakışlarını hızla barakaya çevirdi.

“Sizi buraya kadar takip ettim,” dedi. “Vera nerede?”

“İçeride,” diye cevap verdi Grace, önlerinden barakaya doğru ilerleyerek.

Meredith’in elini tutup, barakaya doğru giden Grace’i izleyen Beth tekrar gözyaşlarına boğuldu. Yerde yatan solgun, seğiren figürü görünce Meredith de ona katıldı. Göz-

leri, Vera'nın hâlâ elinde sımsıkı tutmakta olduğu bibloya kaydđ ve aniden tüm kanı çekiliverdi.

“Bu o...” Cümlesinin ortasında duruverdi.

“Bir Muerte biblosu,” dedi Beth başını sallayarak. “Vera eline almadan önce ne olduğunu görmemiştik.” Meredith’in üzerine atılıp gömleğine yapıştı. “Bize yardım etmek zorundasın. *Lütfen*. Daha önce olanlar için çok üzgünüm, böyle olsun istemezdim. Lütfen bizi bir başımıza bırakma!”

Meredith, yerde titreyen bedenden gözlerini alamıyor gibi duruyordu. Vera'nın her bir seğirmesi, onun yüzüne bir çekinme olarak yansıyor. Vera'yı izlerken dudakları büzüştü.

“Ancak yapan kişinin kendisi bu büyüyü bozabilir,” dedi. “Ya da usta bir Vikan. İkisinden birini tanıyor musunuz?”

“Büyüyü yapan kişi benim zamanımda; yani, gelecekte,” dedi Grace. “Beth ve Vera, onu geri getirmeme yardım etmeye söz vermişlerdi.”

Meredith ona şüpheli bir tebessümle baktı.

“Gelecek mi?”

“Bu doğru,” dedi Beth. “Ürkünç Bob onu geleceğe giderken takip etmiş. Burası da onun mekânı. Bir büyü için ona ait özel bir şeyler bulmaya gelmiştik buraya.”

Gergin bir sessizlik çöktü.

“Tüm bunları benden sakladınız mı?”

“Hepsini değil,” diye kekeledi Beth. “Ürkünç Bob'dan haberimiz yoktu. Tüm şu gelecek şeyinden de. Yani, şey, Vera hissetmişti ki...”

“Vera beni resmin dışında bırakma vaktinin geldiğine çoktan karar vermişti,” dedi Meredith soğuk bir ifadeyle.

“Yo! Hayır, öyle olmadı!”

“O halde söyle Beth, nasıl oldu?”

Beth, Meredith’in gergin bakışları karşısında kem küm etti. Gözleri tekrar sulanmıştı; ses tonu bir fısıltının ötesine geçemiyordu.

“Lütfen, Bob’u geri getirmemize yardım et, Meredith. Vera’yı kurtarabilecek tek kişi o. *Lütfen.*”

Uzaklardan bir tren sesi duyulmaya başlarken, Grace altın rengi saçlı kızı izledi. Meredith, sanki sonsuza dek sürmüş gibi hissedilen sessizliği bozmamıştı.

Haydi ama, diye düşündü Grace, evet de. Beth bu işin altından kendi başına kalkamaz.

Metalik sesin Grace’in kulaklarına daha da yükselerek bastırmasıyla, Meredith’in yüzüne kendinden memnun bir gülümseme yayıldı.

“Pekâlâ,” dedi Meredith. “Size yardım edeceğim.”

Parlak ışık çevresini sarmalarken Grace derin bir oh çekti.

“Ama tekrar cadılar meclisinin üyesi olurum,” dedi Meredith. “Bundan sonra da, her şeyi benim tarzımda yapacağız.”

Beth, Meredith ve bilinci kapalı Vera’yı geride bırakıp geleceğe sıçramasına neden olan düdük sesinden önce Grace’in son duyduğu şey bu olmuştu.

WILTON PLACE ARAKÇILARI

Grace o gece yorgunluktan bitap bir halde yatağa yığılmış olsa da, uyumakta zorlanmıştı. Uyuduğundaysa, türlü rüyalar ve görüntüler doldurdu düşlerini. Rüyasında, Ayna Adam'ın barakasının girişinde duruyordu. Meredith, onu izleyerek, sarı saçlarına parıltı saçan güneş ışınlarının altında bir ağacın gövdesine yaslanıyordu. Grace rüya gördüğünün farkındaydı, ama yine de, çıplak kollarında serin meltemi ve ayakkabılarının altında pürüzlü orman zeminini hissedebiliyordu. Barakaya girip sırtını kapıya vermiş, Vera'nın hareketsiz bedeninin yanında oturan Beth'i gördü. Vera, Muerte biblosunu hâlâ elinde sımsıkı tutuyordu ama uyanıktı. Grace'e dehşet dolu gözlerle baktı.

"O uyanmış, Beth," dedi Grace.

Beth, Grace'e bakmak için yavaşça arkasına döndü;

ama o aslında Beth değildi. Delilah'nın kahverengi gözleri bakıyordu Grace'e. Küçük kız, boynundaki --Bayan Gold'un Jenny'ye verdiği-- bronz tılsıma dokunarak gülümsedi.

Delilah'nın ansızın bir hançer çekmesi ve onu Vera'nın kalbine saplamasıyla, "Hayır!" diye fısıldadı Vera.

Grace sendeleyerek barakadan çıktı, çığlık çığlıyordu. Dışarısı zifiri karanlıktı ve rüzgâr uğulduyordu. Bileklerinden çalılıklara takılıp yere yığılıverdi; hem de iblis çukurunun hemen yanındaki çimenlerin üzerine. Elinin altında keskin bir şey olduğunu hissedip nefesini tuttu. Bu, Ayna Adam'ın olta sineği idi. Kaldırıp ay ışığına tuttu, üzerindeki mücevherden göz parıladı.

"O sana ait değil." Meredith yalnızca birkaç adım ötesindeydi. "Ayna Adam'ın."

Meredith, iblis çukurunu işaret etti; zemini adeta alttan itilmişçesine kabarmıştı. Çimen ve toprak tersyüz oldu ve aralarından beyaz bir el dışarı uzandı, ardından bir diğeri daha... Kamburunu çıkartarak bedeninin geri kalanını toprağın altından çıkartan Ayna Adam'ın başı ve omuzları da ortaya çıkınca, Grace sürünerek geriledi. Ansızın, Ayna Adam'ın üzerine bir ağ düştü; kıvrılarak top şeklini alan adam tekrar deliğe geri çekildi. Meredith neşeyle el sallayıp onu yeraltına yuvarlarken, Ayna Adam'dan gürültülü haykırımlar yükseldi. Ardından Meredith, adamı yerin daha da dibine, iblis çukurunun derinliklerine iterken Grace'e pis pis sırıttı.

Grace elindeki olta sineğine baktı. Üzerindeki tüyler, Ayna Adam'ın çaresiz haykırışlarına tepki verircesine pır pır etmişti. Haykırışlar son bulduğunda olta sineği hareketsizleşti ve üzerindeki parlak göz de siyaha dönerek sönükleşti. Grace, Meredith'in kahkahasıyla başını kaldırmıştı ki, üzerine atılan ağ her yanını sarıverdi...

Grace kendini uyanmaya zorladı.

Çarşafı terden sıırıslıklam olmuştu, yorganıysa odanın ortasına kadar yayılmıştı. Yorganı yatağına geri alıp sarmaladı ve başının üzerine kadar çekti. Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Tedirgin bir uykuya dalmasına yardımcı olacak uzun, derin bir nefes aldı...

Gece yarısı saat yarımında, telefonun alarm titreşimine uyandı.

Yarım saat sonra, korunaklı gece karanlığında, Grace'le Delilah parmak uçlarında Wilton Place'e kadar yürüdüler ve Bayan Quinlan'ın evinin arka tarafına döndüler. Grace daha önce evden hiç gizlice çıkmamıştı; odasını terk ettiğinden beri avuçiçleri ter içindeydi. Eğer isyankârlık böyle hissettiriyorsa, hayırlı evlat tipinde kalmayı çok daha fazla tercih ederdi.

Rüyasında Delilah'yı –ona anlatmaya cesaret edemedi-

ği- korkunç bir rolde görmüş olsa da, onun kendisine eşlik etmesinden dolayı minnettardı. Grace bu duygular içindeyken, iki kız harap evin gölgesine sığındılar. Grace, Kedici Bunak'ın tavan arasından haneye tecavüz büyüğü kullanarak bir şey almasına yardım etmesini istediğinde, Delilah bir an bile tereddüt etmemişti. Böylesine ürkek bir kız için, Delilah pek de korkmuş görünmemişti. Belki, o korkunç rüyada yer almasının sebebi de buydu zaten.

“Unutma,” dedi Grace, cebinden bir makara nemli kurdele çıkarırken. “Kediler evin her yerindeler. O yüzden ayağını nereye bastığına dikkat et. Bu işi yapmak istediğine emin misin?”

Küçük kız başını aşağı yukarı salladı.

Grace, kurdeleyi arka kapının kulpuna dolayıp çift düğüm atarak bağladı.

“Açıl susam,” dedi yumuşak bir tonda.

Bir tık sesi, ardından bir gıcırta duyuldu ve kapı açılıverdi.

“Cidden mi?” diye fısıldadı, kuşkucu bir ifadeyle. “Açıl susam, ha? Bunun işe yarayacağını cidden düşünmezdim.”

“Tıpkı Ali Baba'nın mağarasındaki gibi,” dedi Delilah sırtarak.

Miskin kedilerin hafif miyavlamalarını evin dört bir yanında duyarak, mutfağa kadar süründüler. Cesaret edebildiklerince hızlı hareket ederek, küf kokulu holden geçip

merdivenleri çıktılar. Grace kalbinin her an göğsünden dışarı fırlayacağını hissediyordu. Üstlerinde duran tavandaki kare delik, mürekkepten bile daha karaydı.

“Tamam,” der gibi dudaklarını oynattı Grace. “Sıkı tutun.”

Delilah, Grace’in ayaklarının üzerine çıkıp kollarının onun boynuna sımsıkı doladı. Ardından Grace fısıltıyla bir şeyler mırıldandı. Başta hafif bir sarsıntı oldu; sonrasında, tavan arasının açık kapağından yukarı doğru yavaşça süzülmeğe başladılar. Grace, karın kaslarını olabildiğince sıkı tutarak, suratını asıp yaptığı işe odaklanmıştı. Sarsak eski merdiveni kullanmak fazlaca riskliydi; çıkaracağı gıcırta sesleri, uykusu en ağır insanları bile uyandırabilirdi. Bu yüzden uçmak, onların tek seçeneği olmuştu. Delilah neredeyse hiç ağır olmadığından, tavan arasına nazikçe iniş yapana dek, Grace sabit bir hızda yükselmeyi başarabilmişti.

Diğer kızlarla birlikte Grace’e ceza olarak toplatılan atık kutusu, hâlâ bıraktıkları yerde, tavan arası girişinin yakınında duruyordu. Delilah evde herhangi bir hareketlenme olup olmadığını dinlemek için kafasını tavan arası girişinden aşağıya sokmuşken, Grace de kutunun içindekileri dikkatlice karıştırmaya başladı.

“Ah! İşte bu,” diye fısıldadı Grace, kutudan Y şekilli bir nesne çıkartıp onu elinde çevirerek. *Balau Çubuğu*, diye düşündü. *Böylesine sıkıcı görünümlü bir şey için ne havalı isim.*

Eşofman üstünün ön cebinin fermuarını açıp çubuğu

cebine tıktı. Tavan arasından ayrılmak için ayağa kalkıp döndüğünde, uzaktaki duvardan kendisine bakan ve ödünü patlatan bir çift parlak göz gördü. Suçlayıcı bir ‘miyav’ sesi duyuldu ve kedi, tüneğinden aşağı atladı.

“Gidelim,” diye fısıldadı Grace, Delilah’nın koluna girerek.

Kız, bir kez daha Grace’in ayakkabılarının üzerine yerleşti ve tavan arası girişinin ahşap çerçevesinden geçerek aşağıdaki halının üzerine gümbürtüyle iniş yaptılar. İki kız da donakalmıştı. Ufak bir ses duyuldu; yatak örtülerinin hışırtısıydı bu ve sağ taraflarındaki bir odadan geliyordu. Hışırtı sesini hafif bir inilti ve belli belirsiz bir ağız şapırtısı izledi. Sonrası, sessizlik.

Tembellik eden kedilerden birinin üzerine düşmemek için üzerlerinden çaresizce atlamaya çalışarak merdivenlerden aşağıya kayarlarken, Grace’in yüreği ağzına gelmişti. Mutfığa varmış, neredeyse arka kapıdan çıkacaklardı ki Grace, masanın üstünde, küçük deri çantanın yanında duran bir şey fark etti. Pembe ve beyaz renklerde parılıyordu ve tepesindeki canlı yıldızın ufak pırıltıları vardı. Bu, Grace’in Bayan Lemon’ın ormanda düzenlediği hazine avlarından birinde kazandığı pırıltılı kalemdi. Bayan Quinlan’la yaptıkları son derste bu kalemi kullanmış ve orada unutmuş olmalıydı.

Eh, diye düşündü; o sonuçta benim.

Kalemi cebine soktu, ama ardından, bir dudak parlatı-

cının ucunun masadaki çantanın içinden göründüğünü fark etti. Dudak parlatıcıyı çekti ve Rachel'in en sevdiği markayla rengi hemen tanıdı. Çantanın içindeki diğer şeyleri masaya dikkatlice yaydığında, Una'nın kaplumbağa küpelerinden birini, Adie'nin taktıklarına benzer bir saç lastiği ve Jenny'nin okul çantasından koparılmış bir nazar boncuğu rozeti gördü. Cadılar meclislerinin kişisel eşyalarıydı bunlar. Çantanın ön gözünde bir makara paslı tel, küçük bir cam şişe dolusu kahverengi sıvı ve katlanmış bir kâğıt buldu. Kâğıdı açıp yazanları okudu:

*Küstah ve inatçı taş kafalı beş kız
Bırakmamak gerek onları düstursuz, yularsız
Bundan böyle o kötücül dillerini
Bağlasın Sophrosyne kilidi*

Kâğıt, Grace'in elinden düşerken, Delilah bir ucundan tutup yakaladı.

"Bir bağlama büyü," dedi Grace. "Güçlerimizi bağlamaya çalışıyormuş. Ama *neden*?"

Üst kattaki döşeme tahtaları, üzerlerinde bir şeyin hareket etmesiyle gıcırdadı.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı Delilah hemen. "Şimdi!"

Grace, masadaki küçük şişeyi kaptığı gibi, Delilah'nın peşinden dışarı fırladı.

Çamurlu bahçede Grace, şişenin tıpasını çıkarıp içindikileri bir ot kümesine boşalttı. Sonra da şişenin boğazından bir miktar sulu çamur tıktı.

“Bir saniye bekle!” dedi ve çamurlu ayak izleri bırakmamaya dikkat ederek eve hızla döndü. Mutfak lavabosunda şişeyi suyla doldurdu.

“Mephistopheles,” diye gürledi Bayan Quinlan, üst kattan. “Şu iğrenç şamatayı kes ve yatağımdan çık! Battaniyede delikler açıyorsun!”

“Grace,” diye fısıldayarak seslendi Delilah. “Haydi!”

“Mephis!” diye bağırdı yaşlı kadın. “Bunu bir kere daha yaparsan doğruca mutfağa gider ve sabaha dek orada kalırsın. Beni duydun mu?”

Grace şişenin tıpasını geri taktı ve içindekiler önceden döndüğü kahverengi sıvıya benzeyene dek şişeyi çalkaladı.

“Tamam; yetti artık!” diye gürledi Bayan Quinlan. “Bunu sen istedin!”

Bir kedinin öfke dolu cıyıklamasını, üst kattan gelen ağır ayak seslerinin gümbürtüsü takip etti.

“Acele et!” diyerek söylendi Delilah.

Grace, cebindeki parıltılı kalem de dâhil tüm eşyaları deri çantaya geri doldurup Delilah’ın peşinden arka kapıya koştu. Tam kapıyı arkasından çekip kapatmıştı ki, Bayan Quinlan’ın öfke dolu çehresi hışımla mutfağa daldı.

“Kahrolasıca kedi!” diye bağırdı kadın. Öfkeli bir güm-

bürtü koptu; ardından, zemin kaplaması boyunca minik pençelerin tıkırtısı ve sonra da, kedinin arka kapıyı eşelemesi sırasında tırmalama sesleri duyuldu.

“Kum kabının nerede olduğunu biliyorsun!” diye bağırdı Bayan Quinlan. “Git, onu kullan!”

Kedi, kapıyı tırmalamaya devam etti.

“Beni cidden gıcık etmeye başladın, Mephis. *Ne var?*”

Kadının attığı adımlar arka kapıya doğru yaklaşırken mutfak zeminini dövüyordu.

“Geri çekil!” diye fısıldadı Grace, hemen çömelip sırtını duvara dümdüz yapıştırarak. Delilah da nefesini tutarak onun hemen yanına sindi.

Kapı hızla açıldı ve Bayan Quinlan’ın kafası, bahçeyi kolaçan etmek için dışarı uzandı. Yaşlı kadın gözlerini kısıp havayı koklarken, kedi de bir sağa bir sola dönerek, kadının yıllanmış elinin altında, ensesinde asılı duruyordu. Kedinin suratı onların bulunduğu yöne dönüp gurultulu bir hırlama çıkardığında, Grace gözünü bile kırpmaya cesaret edemiyordu. Kedinin yeşil gözleri doğruca iki kıza dönmüştü.

Bayan Quinlan sabırsızca burnunu çekti.

Eve geri giren yaşlı kadın, “Aptal kedi,” dedi; bu sırada zavallı hayvansa itiraz edercesine miyavlayıp kımıldanıyordu hâlâ.

Kapı kapanır kapanmaz, Grace ve Delilah uçarcasına harekete geçip Wilton Place sokağı boyunca koşarak ana yola çıktılar.

Sonraki gün beklenmedik şekilde güneşliydi. Grace, bir yandan öğle yemeğini yiyerek bir yandan da belirli aralıklarla gözlerini kapatıp yüzünü güneşin sıcaklığına çevirerek, futbol sahasının kenarında oturuyordu. Güneş ışığının dünyayı daha iyi bir yer gibi hissettirmesi ne tuhaftı; en azından kısa bir süreliğine.

“Hey, Grace!” diye seslendi bir ses ve bir saniye sonra Una yanında belirdi.

“Selam.”

“Uzun zamandır görüşemedik,” dedi Grace’in diğer tarafına diz çöken Adie. “Delilah nerede?”

Grace, Adie’ye bir bakış attı.

“Sadece merak etmiştim,” dedi Adie hemen. “Kafeteryada değildin, biz de burada onunla birlikte olduğunu düşündük.”

“Ama yalnız başınasın,” dedi Una çok ciddi bir ifadeyle. “Kendi başına olman *gerektiğini* mi hissediyorsun, Grace?”

“Şu terapi sesini kesebilirsin artık, Una,” dedi Grace gözlerini devirip terslenerek. “Benim duygusal sorunlarım yok. Delilah bazı öğle aralarında ekstra İrlandaca dersleri alıyor, hepsi bu. Hem dışarısı güneşli ve...”

“Seni özledik,” dedi Adie. “Nerelerdeydin?”

“Evet,” dedi Una. “Bayan Gold’la derslerimizi de kaçırıyorsun. Öğrendiğimiz büyüler inanılmaz. Kadın *acayip* havalı.”

Adie biraz kaykılıp ceketini kullanarak Una'nın sırtına bir şaplak patlattı.

"Üzgünüm," dedi Una. "Amacım şey değildi... Demek istediğim, sen de derslere gelmelisin. Gerçekten çok hoşuna gider."

Grace folyoyu tekrar düzleştirip sandviçlerini telaşla sardı.

"Jenny derslerde nasıl gidiyor peki?" diye sordu.

"Müthiş," dedi Una ellerini coşkuyla sallayarak. "Geçenlerde Perdeleme büyüü yaptık ve Jenny anında olayı kaptı. Başka bir seferinde de... Ahh!"

Adie bir kez daha ceketiyle hedefini tutturmuştu.

"Ah!" dedi Una tekrar. "Fermuarını vurdu ama! Ya gözüme gelseydi? Gözümü kaybedebilirdim!"

"Jenny iyi," dedi Adie, Una'yı umursamadan. "Artık biraz sakinleşti. Tıpkı geri kalanlarımız gibi, o da yalnızca öğrenmek istiyor."

"Peki ya üzerimde büyü yapması," dedi Grace.

"O yaptığı cidden aptalcaydı ama isteyerek yapmamıştı. Gerçekten kasıtlı değildi."

"Ya Tracy Murphy'yi dondurmasına ne demeli? *O da* mı kasıtlı değildi?"

"Canavar'ı dondurmuşsa *ne olmuş*?" diyerek itiraz etti Una. "Bunu hak etmişti o. Ayrıca, yalnızca geçici bir büyüydü, Canavar'a zarar vermedi ki."

"Geri dönmeni istiyoruz," diyerek araya girdi Adie. "Bayan Gold, Ayna Adam konusunda gerçekten çok endişeli.

Onun inanılmaz tehlikeli olduğunu söylüyor. Peşimize düşmeden yok edilmeliymiş ve *mutlaka* peşimize düşecekmış. Bunu herkesten iyi sen bilirsin zaten; sihirli aynadan ulaşmaya çalıştığı *sendin* çünkü değil mi? Bayan Gold'un yardımımıza ihtiyacı var, Grace. *Hepimizin yardımına.*"

Grace'in zihni Bay Pamuk'un dükkânında gördüğü, Ayna Adam'ın ona gösterdiği korkunç görüntüyle doluverdi: Arkadaşlarının bağlanmış, çığlık çığlığa ve dehşet içinde oldukları o görüntüyle. Kendini görememişti; acaba bu, arkadaşlarını Ayna Adam'la kendi başlarına yüzleşmeye terk ettiği takdirde gerçekleşecek olan gelecek miydi? Arkadaşlarını kurtarması gerektiği anlamına mı geliyordu? Oturduğu yerde vücudunun ağırlığını ters yöne verince, Balau Çubuğu'nun da arkasında ters yönde kımıldadığını hissetti. Çubuğu, eteğinin kemerine rahatsızlık verici bir şekilde sıkıştırdı; ne zaman gerçekleşeceği belli olmayan bir zaman sıçramasıyla Beth, Vera ve Meredith'in yanına döndüğünde, çubuğun yanında olmaması fikri onu korkutuyordu. Zaman büyüsünü kontrol edebilmeyi ve zamanda hemen geri sıçrayıp onlara çubuğu verebilmeyi, sonra da Ayna Adam'ı kendi zamanına geri çekebilmeyi ne de çok isterdi. Böylece tüm bu endişeler son bulabilirdi.

"Son dersten sonra eğitim için Bayan Gold'la buluşacağız. Sen de bizimle gelsen? En azından, planın ne olduğunu öğrenmek için," dedi Adie. "*Lütfen?*"

"Peki," dedi Grace. "Planın ne olduğunu öğrenmek için."

EĞİTİMLİLER

P blok her zamanki gibi sessizdi. Jenny, Grace'in sağ tarafında duvara gelişigüzel yaslanmış, onu süzüyordu ve Grace'i aralarına döndüğü için hoş karşılamaya niyetli görünmüyordu.

"Selam, Grace," dedi Rachel elini hafifçe sallayarak. "Gelebilmen harika."

Rachel, benzer bir karşılama yapması için Jenny'ye baktı, ama Jenny tek kelime etmeden öylece bakmaya devam etti.

"Jenny." Koridorun sonundaki gölgelerin arasından yumuşak bir ses duyulmuştu. "Aramıza bir cadı, hem de yokluğu çokça hissedilen bir cadı döndü. Onu nasıl karşılayacaksın?"

Bayan Gold'un parlak yüz hatları, loş ışığın altında zar zor görülüyordu. Jenny yüksek sesle içini çekti, sonra da kendini duvardan zorla kaldırıp Grace'in önünde, hatta biraz fazla yakınında dikildi.

“Tekrar hoş geldin,” dedi Jenny, ses tonu alçak ve ölçülüydü.

Grace ters bir ifadeyle başını salladı, ama bir yandan da kendini elinde olmadan ürkütülmüş hissediyordu. Jenny’nin gözlerinde, Baskerville Tazısı’na dair bir şey vardı ve o şey, Grace’i çok huzursuz ediyordu.

“Şimdi her şey olması gerektiği gibi,” dedi Bayan Gold gölgelerin arasından çıkarak. “Haydi, başlayalım.”

Kızları, koridorun sonundaki –okulun geri kalanından en uzaktaki sınıf– laboratuvara götürdü. Laboratuvarın içinde, pencereler siyah jaluzilerle kapatılarak batmakta olan güneşin ışıkları engellenmişti ve havaya tütsü kokusu yayılmıştı. Işıkları yakmamış olsalar da sınıf çok bölmeli şamdanlarla aydınlatılmıştı. Grace tüm bunları biraz gülünç bulmuştu ama diğerleri titrek mum ışığının loşluğundan memnun görünüyorlardı. Grace’in yokluğunda yaptıkları dersler sırasında Bayan Gold’un coşkulu tarzına alışmışlardı belki de. Bayan Gold’un başköşeye yerleştiği masada yerlerini alırken hepsi de ciddi ve sessiz kalmıştı. Grace de Adie’nin yanına oturduğunda, Bayan Gold avuçlarını açarak ellerini masaya koydu.

“Vikan kardeşlerim,” dedi. “Güçleriniz coşkun, büyüleriniz başarılı olsun.”

Diğerleriye hep bir ağızdan, “Kutsal olsun,” dediler.

Adie, *bu artık yaptığımız bir şey işte* dercesine omuzlarını hafifçe silkip sırtıtarak baktı.

Bayan Gold yanmakta olan bir tütsüyü alıp onunla ha-

vada tekrar tekrar sekiz çizdi; ta ki dumanın oluşturduğu kıvrımlı hat, kalın bir şeride dönüşene dek. Sonra çubuğu tutucusuna yerleştirdi, ama dalgalı duman hattı havadaki şeklini koruyarak hareket etmeye devam ediyordu. Ansızın, duman dalga dalga kabarıp arttı ve Ayna Adam'ın yüzü, dumanın ortasından fırlayıp hepsini yerinden sıçrattı.

“Burada olmamızın nedeni bu,” dedi Bayan Gold. “Bu yaratık, hepimizi yok etme becerisine, daha da önemlisi, hepimizi yok etme arzusuna sahip. Ancak, korkmanızı istemiyorum. Bugüne dek öğrendiğiniz onca şeyi ve aldığınız yolu hafife almayın. O, *her birimizden* daha güçlü. Ama eğer birlikte hareket edersek, kaynaklarımızı bir merkezde toplarsak, biz ondan daha güçlü olup onu sonsuza dek def edebiliriz.”

Ayna Adam'ın suratı, gri bulut tarafından yutuldu ve onun yerini kibrit çöpünden fûme rengi bir adam aldı. Bulut altı kez daha pofurdadı ve bu, kibrit çöpünden adamı çepeçevre saran figürleri oluşturdu. Çöp adam hızla hareket ederek figürlere saldırdı ama figürler kaçınca hedefini tutturamadı.

“Etrafını sürekli çevrili tutmalıyız, kilit nokta bu,” diye devam etti Bayan Gold. “Onu tuzağa düşürüp zapt edene dek atik ve hızlı kalmalıyız.”

Puslu altı figürün her birinden çorap kaçığı gibi duman şeritleri yükseldi. Şeritler, çöp adamın başının üzerinde bir ağ oluşturarak havanın ortasında buluştu. Ağ, dumanı odanın her yanına yayan bir *vınlamayla* adamın başına iniverdi.

Kızlar öksürdü ve dumanı dağıtmak için ellerini havaya salladılar. Grace kolunu sallarken, Jenny'nin sabırla oturmakta olduğunu fark etti. Gözleri kendini sıkmaktan sulanıyor, havayı temizlemek için hiçbir girişimde bulunmuyordu; dumanın üzerinde birikmesine izin veriyordu.

"O halde hazırız, ha," dedi Jenny. "O bizi ele geçiremeden onu ezip geçmeye hazırız, değil mi?"

"Henüz değil," dedi Bayan Gold. "Bunca zamandır bilgi dağarcığınızı genişlettik; ama artık reflekslerinize odaklanmalıyız. İşte, şimdi *gerçek* eğitim başlıyor. Beni izleyin."

Bayan Gold onları okuldan çıkardı ve yola devam edip, nehrin yanındaki taşlık patikayı izleyerek ormanın etrafından ilerledi. Grace gerginleşmeye başlamıştı; ormana gitmiyorlarsa, başka nereye –ve ne halt etmeye– gidiyorlardı ki?

Yaklaşık bir saat boyunca yürüdüler. Sonunda gece çöktüğünde, öğretmenleri, su kenarındaki çimenlik kıyıya geçerek onları patikadan çıkardı.

"Burası sizin eğitim alanınız," dedi kollarıyla geniş bir yay çizerek.

Belinden sarkan küçük kadife bir kese alıp içinden beş beyaz kurdele çıkardı. Birinci kurdeleyi Jenny'nin boynuna bağladı; başparmağıyla işaretparmağını yalayıp kurdelenin uçlarını bu parmaklarının arasında sıktı. Başparmağının altında küçük bir altın mühür belirmişti; tıpkı Grace'in filmlerinde gördüğü ortaçağ parşömenlerindeki mühürlere benziyordu. Mührün üzerinde, güzeller güzeli bir kaligrafi eseri gibi "J" yazıyordu. Bayan Gold, mühürlü kurdeleyi,

Jenny'ye önceden verdiği diğer tılsımın yanına iliştirdi. Öğretmen, her kıza sırayla birer kurdele verdi. Sonunda, Grace'in de boynuna bir kurdele doladı ve üzerinde "G" olan altın mührü basarak işini tamamladı.

"Oyunun amacı," dedi öğretmen, "mümkün olduğunca çok kurdele toplamak. Rakiplerinizin kurdelelerini ele geçirebilmek için cephaneliğinizde tuttuğunuz büyüleri kullanarak, birbirinizle mücadele edeceksiniz. Kurdeleniz ele geçirilirse, 'öldünüz' demektir; o zaman, bu noktaya geri dönüp oyun bitene dek beklemelisiniz."

"Birbirimizle mi savaşacağız?" diye sordu Adie.

"Ve benimle," dedi Bayan Gold. "Öyle tedirgin durma. Size doğrudan saldırmayacağım. Yalnızca, siz birbirinizle çarpışırken yolunuza bazı engeller koyacağım. Refleksleriniz gelişerek süper hızlı olmalı, büyüleriniz de serileşmeli. Tüm bunları, türlü sayıda dikkat dağıtıcı şeyin ortasında yapmayı öğrenmelisiniz."

"Oyunun kuralları nedir?" diye sordu Grace midesi kassılmaya başlarken.

Öğretmen gülümseyerek, "Kural yok," diye karşılık verdi. "Sahip olduğunuz güçleri kullanırsınız ve mümkün olduğunca çok sayıda kurdele toplarsınız. Herkes hazır mı?"

"Korkutucu, değil mi?" diye fısıldadı Adie, Grace'e. "Ama eğlenceli de!"

"Herkes hazır mı?" diye tekrarladı Bayan Gold, kızlardan hızla birkaç adım uzaklaşarak. "O halde, oyun başlasın!"

Kızlar kararsız bir halde öylece duruyorlardı ki, Bayan

Gold'un ellerini şaklatmasıyla, kızların bileklerini saran bitki lifleri kıyıdan yükseliverdi. Kızlar çığlığı basıp hemen harekete geçtiler. Diğer üçü yerden sıçrayıp havalandırken, Adie ve Una akıntı yönünde yola koyulmuşlardı.

Grace, kıvrıla kıvrıla bacağına dolanan bitkiyi büküp kopararak geriye takla attı ve hızla suya doğru atılıp durarak nehrin üzerinden uçarak geçti. Rachel gökyüzüne doğru yükselmişti. Jenny'ye, Grace'in midesini kıvrandıran, küçümseyici bir edayla onun biraz üstünde havada duruyordu. Tepelerindeki bulutlar ansızın karardı; nehir kıyısındaki fiğüre şöyle bir bakmalarıyla, Bayan Gold'un dikkat dağıtıcılarının harekete geçtiğini anladılar. Jenny, Grace'e bir kez daha baktı ve ardından, Rachel'ı aramak için gökyüzünün yukarılarına doğru atıldı.

Grace, diğerlerinin yanında, dezavantajlı olduğunun farkındaydı. Kendine güvenerek yapabildiği yalnızca birkaç büyü olduğundan, diğerleri onu kolayca alt edeceklerdi. Böyle düşünmek onu utandırıyor olsa da, Una'nın kendisi için kolay bir hedef olacağını biliyordu.

Ansızın bir gök gürültüsü duyuldu ve düşen bir yıldırım, ayaklarının yalnızca birkaç santimetre altındaki suyu delip geçti. Kendini çevirip suya yatay pozisyon aldı ve Adie'yle Una'nın peşine düştü. Adie'nin kıvrırcık buklelerinin yağmurun bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamasıyla, düzleşip sırtına yapıştığını ta uzaktan seçebiliyordu. Grace, şiddetli yağmur karşısında gözlerini kısıp hızını arttırdı. Adie hâlâ koşmaktaydı ve Grace'i görmemişti. Arkadaşı daha onun var-

lığını bile fark etmeden Grace onu yakalayabilirdi.

Elini ileri uzattı, ama bir şey omzuna çarpıp onu uçuş yolundan çıkararak, nehir kıyısına yuvarlanmasına neden oldu.

“Ay, pardon!” diye seslendi Una. “İyi misin?”

Grace çenesindeki bir parça çamuru silip başını aşağı yukarı salladı. Yukarı baktıysa da Una’yı hiçbir yerde göremedi.

“Una! Neredesin?”

Aldığı tek cevap hafif bir kıkırdama oldu; bir de, ötesindeki yapraklar kıpırdamıştı.

Grace sırtımadan duramıyordu; hemen bir salkımsöğüdü arkasına saklanıp beklemeye başladı. Bir şimşek kadar hızlı bir şekilde, Oluşum büyüyle tasmalı bir susamuru yarattı. Grace’in, rakibini koklayıp bularak ortaya çıkarmasını emretmesiyle hayvan, burnunu çeke çeke ve süratle yeşilliği aramaya başladı. Birdenbire, susamuru olduğu yerde donup, parlak tüylü bedenini yere paralel şekilde düzleştirerek durdu.

Grace, susamurunun hemen önündeki çamurlu ayak izlerini görebiliyordu. Yağmur, ayak izlerinin etrafına dökülüyor olsa da, izlerin çukurları suyla dolmuyordu. Grace gülümseyerek küçük refakatçisine teşekkür etti ve onu bir el hareketiyle serbest bıraktı. Sonra, patikanın kenarına çömelip Una’nın kendisine doğru gelmesini beklemeye koyuldu.

Birkaç saniye sonra ayak izleri, önünde yeni izler oluşurarak, suya bata çıka ilerlemeye başladı. Una neredeyse yanına vardığında, Grace aniden ortaya çıkıp havayı sımsıkı kavrayarak, kollarını Una’nın görünmez omuzlarına doladı ve

arkadaşını gülmekten kırılcıncaya dek gıdıkladı. Derken, eline Una'nın boynundaki kurdele geldi; kurdeleyi çekip mührü kırdı. Kurdele, Grace'in elinde görünür olmuştı; kurdelenin ardındaysa, itiraz dolu ifadesiyle Una'nın suratı belirdi.

“Bu haksızlık ama!” dedi Una.

“Üzgünüm, Una,” dedi Grace kurdeleyi cebine sokarak. “Ama yaptığın bu Perdeleme büyüğü gerçekten muhteşemdi!”

Övgüsü Una'nın keyfini yerine getirmemişti. Soğuk mu soğuk, umursamaz bir tavırla Grace'in yanından ayrıldı ve Bayan Gold'un yanına dönmek üzere ağır adımlarla yola koyuldu.

“Üzgünüm, Una,” diye seslendi Grace tekrar.

Sonra dönüp Adie'nin izini sürmeye koyuldu; tam bu sırada, nehirden üzerine doğru dev bir dalganın yaklaşmakta olduğunu fark etti. Dalga sahile vururken, kıyının yukarılarına doğru çıktı; Grace tırmanışına devam ederken sular kotunu ıslatıyordu.

“Sen iyi misin?”

Sular geri çekilirken Grace, nehrin akış yönünün biraz ilerisinde, Adie'nin yağmurdan sırlıklam olmuş bedenini gördü.

“Tanrım, Adie!” diye isyan etti Grace. “Evet, iyiyim ama biraz kendini dizginle lütfen.”

“Üzgünüm,” diye bağırdı Adie cevap olarak. “Ama endişelenme. Su üzerinde sağlam bir kontrole sahibim.”

Grace, nehir kıyısından aşağıya, Adie'ye doğru kayarken, arkadaşının gerçeği söylediğini görebiliyordu. Adie parmak uçlarıyla havada daireler çizerek, yağan yağmuru bir

girdaba dönüştürüyordu. Fırıl fırıl dönen bu su kafesi ansızın Grace'ın üzerine çullanıverdi. Grace havada hareketlenerek girdabın üstüne çıkmayı başardı, sonra da kollarını Adie'ye doğru açarak dalışa geçti. Tam ona ulaşmak üzereydi ki, tam aralarında bir şimşek çakıverdi; şimşek öyle yakından geçmişti ki, Grace sıcaklığını bile hissedebilmişti. Bunun üzerine yanlamasına devrilen Grace doğruca nehre düştü ve düşmesiyle, nehir suları çevresini çepeçevre sarıp onu sıkıca tutan bir koltuğa dönüşüverdi. Sudan tahtı onu kıyıda bekleyen Adie'ye doğru bir dalga gibi taşıyordu.

Grace, 'ölü' olmayı kabullenip kıyafetlerini ıslatan nehir sandalyesine bıraktı kendini; hemen ardından, kıyı boyunca hareket eden bir şey gözüne ilişti. Adie'yi uyarmak için ağzını açıtsa da, yeterince hızlı davranamamıştı.

Jenny ortaya çıktı ve bir ağacın uzun dallarını Adie'nin beline doğru yönlendirdi; kızın etrafına dolanan dallar, kollarını bedenine yapıştırıp dizlerini bağlayıverdi. Jenny, kurdeleyi boynundan çekip alırken Adie şaşkına dönmüş görünüyordu.

"Bunu yapmayı nereden öğr..." Altındaki su kabartısı çöküp kendini su altında bulmadan önce Grace'ın son duyduğu sözler bunlar olmuştu.

Suyun altından Adie'nin boğuk haykırışını duydu ve arkadaşını görmek için hemen yüzeye çıktı; özgür kalmış olan Adie nehre doğru koşuyordu. Jenny'ye ortalıklarda görünmüyordu.

"Çok üzgünüm!" diye bağırdı Adie dizlerine kadar suya girerken. "Seni tutmayı unuttum!"

Grace, ayaklarının altında çakıllı kumu hissedene dek, tuhaf bir şekilde kulaç atarak yüzdü.

“Sorun değil,” dedi. “Bayan Gold’un yanına dön, haydi.”

“Emin misin?”

“Ben çok iyiyim. Oyun bittiğinde görüşürüz.”

Adie’nin nehrin akış yönünün tersine doğru gidişini izledi; sonra da, öne eğilip dizlerini tutarak, yuttuğu kumlu sudan kalanları öksürdü.

“Grace.”

Başını kaldırıp baktığında Bayan Gold’un kıyıda dikildiğini gördü. Elini öne doğru uzatmıştı.

“Henüz bitmedi, efendim,” dedi Grace tekrar öksürerek. “Kurdelem hâlâ bende. Bakın.”

“Artık bitti, Grace,” dedi Bayan Gold. “Arzu ettiğimden daha çekişmeli geçti. Artık oyunu bitiriyorum.”

Grace’in yaşadığı hayal kırıklığı kendini bile şaşırtmıştı. Jenny en azından bir kurdeleyi ele geçirmişti, ama Grace de aynısını başarmıştı. Hâlâ kazanmak için bir şansı vardı.

“Haydi, gidelim.” Bayan Gold, Grace’in, adımlarını hızlandırması için ellerini çırpı.

Grace, öğretmene doğru hızlı adımlarla ilerlerken, kadının belinden sarkan ufak kadife çantayı fark etti ve kendi kendine gülümsedi. Adımlarını hızlandırdı ve daha Bayan Gold onun elini tutamadan, kadının üzerinden atlayıp elini yakasından içeri sokarak arkasına indi ve boynundaki görünmeyen kurdeleyi koparıp aldı.

“Kahretsin!” diye bağırdı sahte Bayan Gold, kendi etrafında dönerek. “Nereden *anladın*?”

Bayan Gold'un parıltısı yitip de Rachel'in alışılmadık şekilde kırmızı yanakları ortaya çıkarken Grace gülümsedi.

"Bayan Gold'un çantası *sağdaki* değil, *soldaki* kemer halkalarından birine asılıydı."

"Kahretsin!"

"Onu zaten demiştin," dedi hâlâ gülümsemekte olan Grace. "Ama bu yaptığın epey iyiydi, Rach. *Gerçekten* iyiydi."

Rachel cevaben homurdandı ve Grace'in gerçek Bayan Gold'un bir yanında Una, diğer yanında Adie'yle birlikte dikildiğini görebildiği, ırmağın üst tarafına doğru ilerlemeye başladı. Oyunda kendisiyle birlikte sadece Jenny'nin kaldığını fark eden Grace içinde bir heyecan dalgası hissetti.

"Şimdi, seninle baş başa kaldık."

İşte, oradaydı; nehrin karşı kıyısında. Dudaklarının kıvrımında yine o alaycı tebessüm belirmeye başlamıştı; gözlerindeyse Grace'in o güne dek görmediği soğuk bir ifade vardı. İkisi de hareket edemeden, sanki bir şey yağmurun altında onlara doğru uçuyormuşçasına tiz bir ses duyuldu; uçan şey, gelip tepelerinde dönmeye başladı. Bu, Bayan Gold'un dikkat dağıtıcılarından bir başkasıydı. Dönerken, ahşap bir at arabasının tekerleğine benziyordu ve Grace, tekerlek parmaklıklarından dışarıya keskin kenarlı, yıldız şekilli nesnelerin fırladığını görebiliyordu. Yıldızlardan biri Grace'e doğru fırladı ve omzunu sıyrıp geçti.

Bir acı dalgasının sırtından tüm bedenine yayılmasıyla, "Aahh!" diye haykırdı Grace.

Nehrin karşı kıyısında, Jenny'nin de aynı acıyla iki büküm olduğunu görebiliyordu. Ama kendini ilk toparlayan

Grace oldu. Doğrulur doğrulmaz, topraktan hızla çıkarak kendisine sokulup, bileğini kapam bir bitki gördü. İki yıldız daha fırladı, diziyle sağ kolunu sıyırdı. Ama Grace tam yere devrilme üzereyken, yıldızlardan biri sekip bacağını tutan bitkiyi kesiverdi. Genç kız yere düşmemek için çırpındı.

Nehrin diğer yakasında Jenny tüm ağaç, bitki ve otların kontrolünü ele geçirmiş gibi görünüyordu. Muazzam bir yaprak hışırtısı duyuldu; sonrasında, adeta yerinden tamamen sökülmiş gibi duran karşı kıyı, Grace'in üzerine atıldı. Grace hemen havalanıp gökyüzüne fırladı; ama dönerek yükseldiği havadaki tekerlekten daha fazla yıldızın fırlamasıyla, tepetaklak dönüp nehre daldı.

Nehre dalışıyla hissettiği basınç, adeta koruyucu bir hava yastığı gibiydi. Grace, nehir dibine hızlıca göz atmak için yatay şekilde döndü; nefesi elverdiğince su altında kalmayı planlıyordu. Ancak, hissettiği basınç saniyeler içinde değişti; nehrin, kendisini arkadan ittiğini hissediyordu bu kez. Suyun içinde devasa bir şey şekilleniyordu. Dönüp baktığında sivri dişlerle dolu, kocaman bir çeneyle yüz yüze geldi.

Arkasında duran yaratık, suyun içinde müthiş bir süratle ilerleyen, inanılmaz boyutta yılanı bir bedene sahipti. Grace yukarı baktı. Süratle, nehir yüzeyinin üstünde yepyeni bir refakatçinin küresini açıvermişti. Suyun camsı loşluğunda, yeni refakatçisinin sivri uçlu kafasının ve pullarla kaplı muazzam bedeninin hazırlandığını görebiliyordu; yaratık, suya dalmadan önce, dişlerini Jenny'nin yılanının boynuna geçirdi.

Grace'in ciğerleri artık oksijen için yalvarır duruma gelmişti; ama genç kız, ejderhayla yılanın çarpışması sırasında kabaran suya çaresizce kapılıp gitmişti. Nehrin hırçın akıntısında çırpınırken başı ağırlaştı ve benekler görmeye başladı, bilincini yitirmeye başladığının farkındaydı. Son net düşüncesiyle yardım için yalvardı...

Hemen sonra sudan roket gibi dışarı fırlamıştı; serin havanın ciğerlerine dolmasının muhteşem rahatlığını yaşarken ejderhası da hemen gerisindeydi. Bir anlığına hava da kalmalarının ardından Grace, dönüp baktığında, pullarla kaplı refakatçisinin alçalmaya başladığını gördü; ejderhanın gözleri kıza kilitlenmişti. Jenny'nin yılanı, ansızın ejderhanın pullu kuyruğuna çenesiyle yapışmış, Grace'in refakatçisi acı içinde haykırmıştı; yılan, ejderhanın kuyruğunu neredeyse bedeninden ayıracak kadar sert ısırmıştı. Grace, titrek titrek kaldırdığı elini acıyla feryat eden ejderhanın üzerine doğru salladı ve refakatçisi, ardında yılanı ağız açık halde bırakarak ortadan kayboluverdi. Güçsüzlükten neredeyse hissizleşen Grace, açılıp kapanan keskin dişlerden zor bela kaçarak kendini havaya doğru itti tekrar; son bir çabayla, kendini kıyının açıklarının üstüne doğru sürükledi. Yere sert bir iniş yaptı ve yuvarlanarak durdu. Rüzgârın onu yere yıkmasıyla tek yapabildiği, bir an durup nefesini tutmak ve bedenine boylu boyunca yayılan ağrıyı hissetmek olmuştu.

Tekrar nefes alabilmeye başladığında arkasını döndü ve yüzünü buruşturdu. Beline uzanıp, tüm bu çile boyunca kemerinde asılı kalmayı başaran Balau Çubuğu'nu çekip çı-

kardı. Çubuğu yüzüne tuttu; ama gözleri, çubuğun gerisinde, sırtını aya vererek havada asılı duran bir silüete takıldı. Bu, Jenny'ydi ve Grace'e doğru baş aşağı dalışa geçmişti.

Grace, şimşek hızında hareket ederek, saçından lastik tokasını çıkardı ve yerden bir çakıltaşı kaptı. Jenny yalnızca birkaç metre ötesindeyken Grace lastiği çubuğa dolayıp eğreti sapanıyla çakıltaşını fırlattı. Taş, Jenny'nin yanağına çarptı; kız, yüzünü tutup haykırarak sahile düştü. O daha kendini toparlayamadan, Grace ellerinin ve dizlerinin üzerinde güçlkle ilerleyerek, Jenny'nin boynundan kurdeleyi çekip aldı.

Dizlerinin üzerine çöküp derin bir oh çekti Grace. Oyun bitmişti.

Bayan Gold ve diğerleri ötedeki kıyıda onlara katıldılar.

Grace çubuğu gizlemekle meşgulken Jenny, "Hile yaptı," diyerek öfkeyle itiraz etti.

"İhlal edilebilecek hiçbir kural yoktu, hatırladın mı?" diye karşılık verdi Grace.

Bayan Gold, hâlâ yerde kıvrılmış yatan ve yanağındaki kesikle ilgilenen Jenny'ye uzun uzun baktı.

"Yarın," dedi öğretmen, "Ayna Adam'ı yarın ortadan kaldıracamız."

oLaya uyanmak

“Grace! Uyan!”

Grace’in ansızın açtığı gözlerinden uyku akıyordu.

“Grace!” diye seslendi annesi tekrar.

Odasının perdeleri kapalı olmasına rağmen, içerisi fazlasıyla aydınlıktı. Grace saatin öğlene yaklaştığını ya da öğle saatlerinin geçmeye başladığını tahmin ediyordu.

“Hı? Evet, anne,” dedi hırıltılı bir sesle.

“Arkadaşın seni görmeye geldi...” Bunları söylerken annesinin sesini kıstığını, sonrasında tekrar yükselttiğini işitti. “Gelen Delilah.”

Grace kaşlarını çattı. Delilah daha önce evine hiç uğramamıştı. Bir anlığına, Delilah’ı gördüğü kâbustaki haliyle anımsadı Grace: Vera’nın yanında durmuş, onu hançerliyordu. Ürperen Grace, ayaklarını yere tıklar tıklar vurmaya başladı.

“Acele et, canım,” diye seslendi annesi. “Tüm günümü sana alt kattan seslenerek geçiremem.”

Grace üzerine bir kot, bir de eşofman üstü geçirdi ve dişlerini banyoda hızlıca fırçaladı. Son anda aklına çubuğu kotunun kemerine sokmak geldi. Alt katta, Delilah, ön kapının hemen girişinde dikiliyordu.

“Arkadaşın seni kapıda beklemekte ısrar etti,” dedi Grace’in annesi gülümseyerek. “Onu biraz kurabiye ve portakal suyuyla ayartmama da izin vermedi. Hiçbir şey istemediğine emin misin, ufaklık?”

Delilah utangaç bir tavırla başını iki yana salladı, Grace’in annesi de omuzlarını silkti.

“Eh, peki, ben denedim,” dedi anne. “Ben artık arka tarafa, şu açelyaları ekmeye gideyim. Seninle tanıştığıma sevindim, Delilah.”

Kızlar baş başa kaldıklarında, Delilah hemen Grace’in koluna yapışıp ona büyük bir ciddiyetle baktı.

“Sana bir şey göstermem gerek,” diye fısıldadı.

Grace, küçük kızın elinin titreyişini kıyafetinin üstünden bile hissedebiliyordu; gözleri de her zamankinden daha büyük görünüyordu. Epey kaygılıydı.

“Ne göstereceksin?”

Küçük kız başını iki yana salladı.

“Anlatamam. Göstermeliyim.”

Yirmi dakika sonra Grace, külüstür ahşap köprüden geçip Delilah’nın evine uzanan yola doğru ilerlerlerken, küçük arkadaşına yetişmekte artık iyice zorlanıyordu. Gün ışığı-

nı büyük oranda kesen ağaçların arasındaki çamurlu patika-ya döndüler. Öğle saatlerinin aydınlığına rağmen, harabe ev, Grace'in onu ilk gördüğü seferki kadar karanlık görünüyordu.

“Uzun süre kalamam,” dedi Grace soluk soluğa. “Bayan Gold, bu gece Ayna Adam'ın peşine düşeceğimizi söylüyor. Üstelik daha çubuğu Beth'le Meredith'e veremedim. Yeni zaman sıçraması yakındır.”

Diğer kız ona yanıt vermedi ama verandadaki yağ lambasını yakıp telaşla içeri girdi. Evin arka kısmındaki mutfakta, etrafa o tanıdık küf kokusu yayılmıştı, ama masa bir kenara çekilmiş ve odanın ortasında yalnızca tek bir sandalye kalmıştı.

“Otur,” dedi küçük kız, “az sonra döneceğim.”

Kafası karışan Grace, söylendiği gibi oturup bekleme-ye başladı. Birkaç dakika geçmişti.

“Delilah,” diye seslendi sabırsızlıkla. “Sana uzun süre bekleyemeyeceğimi söylemiştim. Bayan Gold...”

“Bayan Gold, ne?”

Grace sıçrayıverdi. Uzaktaki köşenin karanlığında bir şeyin hareket ettiğini gördü ve gölgelerin arasından bir figür ortaya çıktı.

“Bayan Gold!” dedi Grace şaşırmış bir ifadeyle.

“Seni böyle kısa zamanda tekrar görmek ne hoş, Grace,” dedi öğretmen. “Dünkü performansından epey etkilendim. Etkilendim ve söylemeden edemeyeceğim, bir o kadar da şaşırdım.”

“Ama siz ne...”

Ansızın, Grace'in ağızına garip bir his doldu ve dili hareket etmeyi bıraktı. Ayak ve el parmaklarına da aynı his yayılmıştı. Sanki buz gibi soğuktan sıcağa yeni geçmiş de, elleri ve ayakları hızla ısınıyormuşçasına şiddetli bir uyuşma hissiydi bu.

"Kafan hızlı çalışıyor," diye devam etti kadın, Grace'in yaşadığı sıkıntıyı görmezden gelerek. "Reflekslerin de fena değil. Çok yazık, gerçekten."

Uyuşma hissi, Grace'in boynuna dek tüm bedenine yayıldı. Kollarını oynatabilmeyi istese de bu mümkün olmuyordu. Başını bir yana eğildi. Görebildiği kadarıyla, Delilah mutfak kapısının hemen dışında, elinde ipekten bir eşarpla kıpırdamadan dikiliyordu. Grace ona kaçmasını işaret etmeyi denedi ama suratının geri kalanı, bu acı verici felç karşısında yenik düşmüştü.

Bayan Gold, Grace'in sandalyesinin önünde volta atıp kendi tırnaklarını inceleyerek, "Korkarım bir süre burada bekleyeceksin," dedi. "Palamar, Delilah."

Bayan Gold, Grace'in arkasındaki duvarla konuşuyormuşçasına başını kaldırdı.

"Palamar dedim, çocuk!"

"Evet, anne," diye yanıt verdi cılız bir ses.

Anne mi? Grace'in boğazından, duyduklarına inanamamasının eseri bir gurultu yükseldi. Delilah, elinde eşarpla ona yaklaştı ve Grace'in bakışlarından kaçınarak, eşarblı onun omuzlarına sarıp arkadan bağladı. İpeğin, adeta Grace'in kollarını kesen çelikten bir zincir gibi, sert bir hissi vardı.

“İşte,” dedi Bayan Gold. “Artık birazcık daha medenileşebiliriz.”

Uyuşukluk çekildi ve Grace kollarını da bacaklarını da tekrar hissedebilmeye başladı. Ama sandalyeye hâlâ sımsıkı bağlıydı. Konuşmaya çabalarken az da olsa bir şeyler mırıldanabildiğini fark etti.

“Niye? Bunu niye yapıyorsunuz?”

Kadın gülümsedi.

“Senin de bu akşamki küçük maceramızda arkadaşlarına katılmanı isterdim,” dedi, büyüyen sırtışı mükemmel ve bembeyaz dişlerini ortaya sermişti. “Ama senin benden bir şey sakladığına dair korkunç bir hisse sahibim. Anlıyorsun ya, Ürkünç Bob yıllar önce başıma bela olmuştu. Ama o beladan kurtuldum. Şimdi söyle bakalım, ufaklık...”

Öne eğilip Grace’in gözlerinin ta içine baktı, o korkunç sırtışı hâlâ yüzünü aydınlatıyordu.

“Onu kim serbest bıraktı?”

Grace, Delilah’ya bir bakış attı ama küçük kız gözlerini zemine dikmişti. Bayan Gold, Grace’in suratına düşen bir tutam saç kulağının arkasına nazikçe itti.

“O sana yardım edemez, ufaklık. Bana yalnızca gerçeği söyle, ben de seni bırakayım. Söz veriyorum.”

Kadın ayağa kalkıp tek parmağıyla kalbinin üzerine parıldayan bir “X” çizdi.

“Kalbim. Üzerine. Yemin. Ederim.”

“Bilmiyorum.” Grace’in sesi odada birdenbire patlayıverdi.

“Beth miydi?”

Grace başını iki yana salladı.

“Vera?”

Grace başını tekrar salladı.

“Sen?”

“Onu serbest bırakanın kim olduğunu bilmiyorum.”

Kadının ısıltılı yanakları bir anlığına ateş kırmızısına döndü.

“O halde burada çok ama çok uzun bir süre kalacaksın demektir.”

Saatler sonra Bayan Gold gitmiş, gölgeler de güneşle birlikte mutfak zeminine doğru uzamıştı. Alacakaranlık çökmüştü ve odanın içinde çok az ışık vardı.

Grace, hâlâ sandalyeye bağlı halde geriye doğru eğilmişti, açlıktan ve endişeden başı dönmeye başlıyordu. Bir kez daha, kokuşmuş ahşap masaya odaklandı ve ipek bağını çözebilecek yeni bir refakatçi oluşturmayı denedi. Ama bir kez daha, Grace, hayvanı serbest bırakamadan küre sönüverdi.

“İşe yaramaz,” dedi kısık bir ses. “Palamar sana engel olur.”

Delilah’nın kahverengi gözleri kapı çerçevesinden gizlice uzanmıştı.

“Senin de... *Annenle* birlikte gittiğini sanıyordum,” dedi Grace sert bir ifadeyle. Küçük kız başını ‘hayır’ anlamında salladı.

“Ben sana göz kulak oluyorum.”

Grace, palamarın içinde debelendi.

“En azından şunu biraz gevşetebilirsin... sadece biraz-cık, ha? *Acıtıyor.*”

Canının yandığını gösteren abartılı bir bakış attı, ama küçük kızın kapının dışındaki yerinden kımıldamadığını görünce öyle bakmayı kesti. Bu kez farklı bir yöntem denedi.

“Delilah, annene yalan söylemişsin. Ona Ayna Adam’ın nereden geldiğini anlatmamışsın,” dedi Grace. “Neden?”

“Ayna Adam’dan korkuyor.”

“Sen de onun korkmasını mı istiyorsun?”

Delilah omuz silkti.

“Eğer beni serbest bırakırsan annenin Ayna Adam’ı yok etmesini engelleyebiliriz,” dedi Grace. “Böylece korkmaya devam eder.”

“Seni serbest bırakamam.”

“Lütfen!” diye yalvardı Grace.

“Palamarı kıramam.”

Grace’in omuzları ipek eşarp karşısında çöktü; eşarbın baskısı başını daha da döndürüyordu. Tek bir damla yaş yanaklarından süzülüp ve dizlerine düştü.

“Senin gerçekten dostum olduğumu sanmıştım.”

Delilah, kapı pervazında dikilerek onu izledi, sonra arkasını dönüp evin içinde gözden kayboldu.

Ayna Adam’ın ona önceden gösterdiği manzara bir kez daha canlandı Grace’in zihninde: elleri bağlı halde dizlerinin üzerine çökmüş olan Adie’yle Rachel, başını eğen Una’nın

bir anlık görüntüsü, çığlıklar, haykırışlar... Ancak, Grace bu kez yalnızca izlemiyordu. Bu kez her şeyi *hissedebiliyordu* da, sanki gerçekten oradaydı. Arkadaşlarının ne kadar korktuklarını hissedebiliyor, çığlıklarını sanki kendi zihninden yükseliyormuşçasına duyabiliyordu. Ama hiçbir şey yapamıyordu. Çok yakın olmasına rağmen onlara ulaşamıyordu. Kolları hareket etmiyordu, bacakları kaskatı kesilmişti. Derken Adie başını kaldırdı; yüzündeki dehşet dolu ifade Grace'in kanını dondurdu. Grace kendini birdenbire sihirli aynanın önünde ve biri mavi, diğeri beyaz renkli gözleri olan surata bakarken buldu. Suratın ağzı kulak tırmalayıcı bir çığlıkla açıldı ve surat, Grace'e doğru atıldı.

“Yooooo!” diye haykırdı Grace karanlığın ortasında.

Sonra uyandı. Hâlâ aynı mutfaktaydı, gece olmuştu. Boynu tutulmuştu, başını oynattığında kasları acı içinde kalıyordu. Acıya rağmen gerinirken uzaklardan yaklaşan bir tren sesi işitti.

Gerilen kaslarının ağrısına rağmen başını hızla kaldırıp dikkat kesilip dikkatle dinledi. Tren yaklaşmaya devam ediyordu.

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

Gözlerini kapatıp dua etmeye başladı.

Tik-tak-tikidi-tak

Tik-tak-tikidi-tak

Duası kabul olmuştu. Düdük sesi mutfakta yankılandı, altındaki sandalye yok oldu ve Grace, orman zeminindeki pisliğin içine oturuverdi.

Adie, P blokun duvarına yaslanmış, bileğindeki boncuklu bileziği gergin gergin çekiştirmekteydi.

“Ama bu bizi nasıl güvende tutacak efendim?” diye sordu.

“Bunlar basit kovucular, Adie,” diye yanıt verdi Bayan Gold. “Onların yakınına yaklaşmaktan hoşlanmaz; bu yüzden, daima bileğinizde durduklarına emin olun.”

Adie, omuz silken Rachel’a şöyle bir baktı, o da bileziğini çekiştirip duruyordu. Una yere bağdaş kurmuş, Bayan Gold’un iblis çukurunun ağzının etrafına çizdiği karo şekilli çizimi tamamlamasını büyük bir dikkatle izliyordu. Çizimin köşelerinden bir tanesi diğerlerinden çok daha yukarıdaydı ve girdap gibi sarmal süslemeleri vardı. Sembol tamamlandığında Jenny, süslemesiz köşelerin her birine beyaz taşlar yerleştirdi.

“Şu bir tanesi niye daha süslü, efendim?” diye sordu Una.

“Orası, cadılar meclisinin lideri olarak, benim duracağım yer, Una,” diye karşılık verdi Bayan Gold.

“Yani, Ayna Adam öylece bize mi gelecek?” dedi Adie.

“Evet.”

“Neden sizinkinin haricinde yalnızca üç köşe daha var?”

“Jenny benim arkamda duracak.”

“Sizin arkanızda dururken ağın kendine düşen kısmını oluşturmak için nasıl büyü yapacak ki?” Adie, öğretmenin derin bir nefes alıp verdiğini duydu.

“Öğretmenim,” dedi tekrar. “Nasıl...”

“YETER!” Bayan Gold’un sesi boş okul binasında yankılandı.

Adie, kollarındaki tüylerin ürpertisiyle oluşan karıncalanmayı hissetti.

“Bu kadar soru yeter,” dedi öğretmen sonunda. “Herkes yerini alsın.”

Una, karo şeklindeki yerine telaşla koşmadan önce, gergin bakışlarla Adie ve Rachel’ı süzdü.

Çukurun ağzına doğru ilerlerken Rachel, Adie’ye “Grace nerede?” diye fısıldadı.

“Bilmiyorum,” diye fısıldayarak cevap verdi Adie. “Bu işten hoşlanmadım.”

“Her şey yolunda gidecek.” Rachel, Adie’nin koluna rahatlatıcı bir şekilde dokundu. “Bayan Gold ne yaptığını biliyor.”

Adie, karodaki yerini alırken öğretmenini izledi. Bayan Gold’un solukları ağırlaşmıştı; Adie, birkaç kere, kadının yüzünde bir sırtışın gölgesini gördü. Heyecandan kaynaklanan bir sırtışı andırıyordu. Adie’ye kendini heyecanlı hissetmiyordu, yalnızca tedirgindi. Grace’in niçin gelmediğini de, Bayan Gold’un büyüye Grace olmadan başladığı için bu kadar mutlu görünmesinin nedenini de anlayamamıştı. So-

nuçta nehir kıyısındaki oyunu Grace kazanmıştı. Ona ihtiyaçları yok muydu yani?

“Siz üçünüz,” dedi öğretmen, “dizlerinizin üzerine çökün.”

Adie somurttu. Jenny’yle göz teması kurmayı denediyse de Jenny, Bayan Gold’un arkasında, başını öne eğmiş durmaktaydı.

“Dizelerin hepsi okunana dek dizlerinizin üzerine kalın.” Bayan Gold’un sesi titremeye başlamıştı. “Bu çok önemli.”

Adie, Rachel’la Una’nın yavaşça yere çöelmelerini izledi, sonra kendisi de onların yaptıklarını tekrarladi. Böyle dizlerinin üzerinde, kendini çok emniyetsiz ve hazırlıksız hissediyordu. Ayna Adam belirlediği anda havaya yükselmeye hazır olabileceği şekilde ayakta durmak istiyordu. Yanında Grace de olsun istiyordu; hızlı refleksleri ve güçlü sezgileri olan Grace... Arkadaşlarıyla göz göze gelmeyi başaramayan Adie, kendini ansızın çok yalnız hissetti.

1977 yılındaysa Grace, barakaya doğru ormanın içinde süratle koşturuyordu. Çoktan Grayanna kılığına bürünmüştü bile. Barakanın çevresini inceledi ve içerideki seslere kulak vermek için parmak ucunda kapıya ilerledi. Tek duyabildiği, Beth’in Vera’ya söylediği yatıştırıcı sözlerdi. Meredith ortarlarda görünmüyordu.

Beth, Grace’in barakaya girişıyle yerinden sıçrayıverdi, ama girenin kim olduğunu anlayınca yüzüne hüznünlü

bir tebessüm yayıldı. Grace, Vera'nın görünümü karşısında yaşadığı şaşkınlığı gizlemeye çalıştı. Genç kız tamamen hareketsiz kalmıştı ve cildi griye dönüyordu. Soğumuş ve ölü gibi görünüyordu.

“Onu elimden geldiğince sıcak tutmaya çalışıyorum,” dedi Beth, Grace’e çaresiz bir bakışla bakarken, bir battaniyeyi de Vera’nın omuzlarına doğru sıkı sıkı çekiyordu. “Yine de hep soğuk. Kısa süre sonra ona kimse yardımcı olamayacak. Çubuğu getirdin mi?”

Grace kemerinden çıkarır çıkarmaz Beth çubuğu kaptı.

“Ayna Adam’ı artık geri getirebiliriz! Onu geri getirip Vera’nın bağını çözebiliriz.”

Ayna Adam’ın olta sineğini cebinden çekip çıkarıp ucundaki kancayı çubuğun bir koluna saptırdı.

Grace’in yüreği sızlıyordu. Arkadaşlarının Ayna Adam’a Bayan Gold’la birlikte karşı koymalarını istemiyordu; çünkü Grace’in anladığı kadarıyla, öğretmenleri onları bu savaşta kurban olarak kullanmayı planlıyordu. Ancak Grace, Beth’e de bir şey olmasını istemiyordu. Vera’ysa, Grace’in itiraf etmesi gerekirdi ki, zaten çoktan yitirilmiş gibi duruyordu.

“Meredith nerede?” diye sordu.

“Yine çıktı gitti,” diye cevap verdi Beth. “Arada bir uğruyor ama uzun süreliğine değil. Sürekli, yapması gereken işler olduğunu söyleyip duruyor.”

“Ne işi?”

“Kim bilir? Meredith bu. Asla her şeyi açıklamaz. Ama büyüü yapabilmek için onu bulmamız gerek.”

“Hayır!” diyerek irkildi Grace, ardından kendini hemen sakinleştirdi. “Onsuz devam etmeliyiz. Ben... Ben daha fazla açıklama yapamam ama bunu hemen şimdi yapmamız gerekiyor. Sen kendin dedin, Vera’nın vakti azalıyor.”

Beth, Grace’i dikkatle inceledi.

“Peki,” dedi sonunda.

Barakanın dışında karanlıkta durdular. Rüzgâr çıkmış ve gece soğumaya başlamıştı; bir fırtına yaklaşıyordu. Beth, bir koluna olta sineği saplanmış olan çubuğu toprağa saplamıştı. Vera’yla birlikte günler önce hazırladıkları karışımı, kutunun içinde hiç kalmayana dek, sarmal bir dönüşle çubukun etrafına serpti.

“Peki,” dedi; umutlanmak, çok daha kendisi gibi görünmesini sağlamıştı. “Sen burada dikil ve Ayna Adam geçitten geldiğinde onu tutmaya hazır ol. Yolculuk muhtemelen birkaç dakikalığına birazcık sarsılmış hissetmesine neden olacak.”

Birkaç dakikalığına birazcık sarsılmış olacak, diye düşündü Grace; belki bu süre, Beth’le benim her şeyi geride bırakıp hızla tüymemize yeter.

Ancak, bu durumda Vera’yı barakada bir başına kade-rine terk etmiş olurlardı. Grace suçluluk ve korkuyla dudaklarını ısırды.

Yağmurun ilk damlaları düşmeye başlıyordu; rüzgârsa tüm yönlerden esiyor, yaprakları ve dalları öfkeyle kamçılıyordu.

“Hazır mısınız?” diye bağırdı Beth gürültülü havada sesini duyurmak için.

“Ne?” Grace, Beth’ten yalnızca on metre kadar uzakta olmasına rağmen onu zar zor duyabiliyordu.

“Hazır mısın?”

“Evet,” dedi Grace, sesini Beth’e duyuramadan; ama bir yandan başını abartılı bir şekilde aşağı yukarı sallayarak cevabını belli de etmişti.

Beth gülümsedi ve Grace’in duyamadığı bir dörtlük söyleyerek kollarını başının üzerine kaldırdı. Yağmur şiddetlenmeye başladı; rüzgâr Grace’in saçlarını bir yandan diğer yana savurup duruyordu. Grace, çubuğun üstündeki havaya dikmişti gözlerini; ansızın çubuktan yükselen gürültülü bir *çatırtıyla* yerinden sıçrayıverdi! Havada bir yarık açıldığını görebiliyordu; tıpkı yeryüzünde bulunan bir çatlağı andırıyordu. Yarık zorlanarak genişledi. Yarığın çevresindeki hava, bu doğadışı kırığa karşı savaşıırken gerinip kabardı ama gedik yine de büyüdü. Yarığın çıkardığı ses, rüzgârın uğultusunu bile aşmış, kulakları sağır edecek kadar yükselmişti.

“Beth!” Grace paniklelemeye başladı. “Dikkatli olmalısın. Ayna Adam geldiğinde dikkatli ol!”

Ama Beth bu patırtının arasında onu duymamıştı. Grace, Beth’in geçidin yırtılıp açılmasını umut dolu gözlerle izlediğini gördü. Sonra aynı anda iki şey birden oldu.

Parlak siyahlar içinde bir figür geçidin içinden yuvarlanarak çıkageldi ve çubuğun tam önünde durdu. Aynı anda, Grace, altın sarısı bir ışık patlaması gördü ve Meredith ansızın çubuğu kapıp ahşaba saplı halde duran olta sineğini

çekip çıkardı. Siyah figür hırlayıp olta sineğine uzandı ama Meredith çok hızlıydı.

“Meredith, bekle!” diye haykırdı Beth ona doğru koşarak. “Sen ne yapıyorsun? Ayna Adam’ın yardımına ihtiyacımız var!”

Meredith ellerini havaya kaldırdı ve Beth aniden arkasındaki ağaçlara doğru yuvarlandı. Sarışın kız sonra Grace’e döndü; ama Grace, bu numarayı, Bayan Gold yaptığında da görmüştü. Çalıların arasına daldı, görünmez ışınların etrafındaki yaprakları sarstığını hissedebiliyordu. Meredith koşmaya başladı ama Grace kendini öne atıp onu bileklerinden yakalayarak yere düşürdü.

“Bırak beni!” diye öfkeyle homurdandı Meredith, gözleri öfkeden alev alev yanıyordu.

Grace, bacaklarından ve sırtından bedeninin yukarılarına yayılıp boynunu saran bir gıdıklanma hissetti. Meredith’in gözleri kısılmıştı ve Grace’in boğazına dolanan sarmaşık sıkılaşıyordu.

“*Bırak beni!*”

Grace, ellerini gevşetmeyi reddedince, sarmaşık daha da sıkılaştı. Sersemlemeye başlamıştı ki, aniden sırtına bir ağırlık biniverdi ve bir çift el boynuna dolanan bitkiyi kavradı. Parmakların boynundaki sarmaşığı sertçe tutup koparmasıyla Grace acıyla soluk aldı. Havayı içine derin derin çekti.

Meredith telaşla Grace’in ellerinden kurtuldu ve siyah yağmurluklu figür dengesini tekrar tam olarak kazanmadan önce ondan sürünerek uzaklaşmaya başladı.

Grace hâlâ soluk soluğa bir halde ayağa dikildi.

“Daha yavaş nefes al,” dedi pürüzlü, fısıldayan bir ses.

“Daha yavaş nefeslen, yoksa kendinden geçersin.”

Grace, iki üç nefes daha alıp Ayna Adam’ın yüzüne bakmak için döndü. Ona öyle yakındı ki, solgun yanaklarındaki gözenekleri, başındaki tutam tutam saçların her birini görebiliyordu.

“Sarışın cadı,” diye gürledi adam. “Mücevherim onda.”

Grace uyuşuk bir şekilde başını salladı.

“Sinek,” dedi adam yüksek sesle. “Olta sineğim.”

“Sana ait bir şeye ihtiyacımız vardı,” diye kekeleydi

Grace, “seni geri getirebilmek için.”

“Sarışın cadı nereye gidiyor?”

Grace başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum.”

Tam o sırada arkalarından acı dolu bir feryat yükseldi.

“Beth!” diye haykırdı Grace, Meredith’in saldırısının ardından genç kızın düştüğü yere doğru hızla koşarak.

Beth, kan sızan alnını bir eliyle tutarak kıvrılmış bir halde yerde yatıyordu.

“Tanrım, Beth,” dedi Grace. “Sen iyi misin?”

“Meredith,” diye mırıldandı Beth. “O niye...”

Sözleri yarım kaldı ve tekrar feryat etti.

“Dinlenmeye ihtiyacı var.” Arkalarında duran Ayna Adam’ın sesi sert ve donuktu. “Yağmurun altında kalmamalı.”

Grace, tam Beth’i ormandan dışarı taşıyamayacağını

söyleyecekti ki, ihtiyar adam yanından geçip Beth'i kucaklayarak barakaya geri götürdü.

Kapı aralığından başını eğerek giriyordu ki, bir anlığına olduğu yerde durdu ve sonra Beth'i Vera'nın yanına sertçe bıraktı. Ayakta durup dikenli saçlı kızın elindeki bibloya, yüzünde karanlık bir ifadeyle baktı.

“Lütfen onu serbest bırak,” diye haykırdı Beth, elini tekrar başına götürerek. “Buraya zarar vermek için gelmiştik... Vera bunu hak etmiyor.”

Ayna Adam kaşlarını havaya kaldırdı.

“Bu benim bağlayıcım değil,” dedi adam.

“Senin değil mi?” dedi Grace giriş kapısından. “Ama dışarıdaki toprağın içine gömülüydü. Barakaya yaklaşanlar için bırakılmıştı. O...”

Grace, Vera'nın elindeki bebeğe bakmaya devam eden adamın suratını inceledi.

“O *senin* için bırakılmıştı,” diye fısıldadı.

Adam, Beth'e sert bir ifadeyle, “Sarışın cadı,” dedi. “Nereye gidiyor?”

Beth'in gözleri yaşlarla doldu ve boğazından kederli bir hırıltı yükseldi.

“Meredith mi?” dedi. “Bunu Meredith mi yaptı?”

“Nereye?” diye tekrarladı adam.

“Hiç vakit kalmadı!” diyerek hıçkırarak ağladı Beth, bir yandan da Vera'nın elini tutuyordu. “Büyüyü ancak yapan kişinin kendisi bozabilir.”

Ya da usta bir Vikan, diye düşündü Grace.

Ayna Adam ansızın Beth'in üzerine atılıp kızı hırkasının önünden tuttu.

"Bana onun nerede olduğunu söyle," diye öfkeyle tısladı adam, "*ben* de bağı çözeyim!"

Beth'in gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, avuçlarına damlıyordu ama surat ifadesi sertleşmişti.

"Bağı *şimdi* çöz," dedi kız ciddiyetle, "ben de sana istediğin cevabı vereyim."

Tek eliyle Beth'i tutmaya devam eden Ayna Adam, boştaki eliyle, Vera'nın bibloyu sınıksı kavrayan avcunu kaptı. Parmak eklemleri basınçtan bembeyaz kesildi ve yumruğunun her iki yanından parlak kırmızı renkte iki sicim gibi kan aktı. Grace, akan kanın adamın mı Vera'nın mı olduğunu anlayamamıştı ama belli ki, biblonun pirinç çubukları birisinin tenine batıyordu. Adam müthiş bir hızda ve zorlanarak bir şeyler mırıldanırken, Beth gözünü bir an bile kırpmadan adamla bakışmaya devam etti. Adamın mırıldanması birkaç dakika daha sürdü; ardından, parmakları pirinç bebekten ayrıldı. Beth dudaklarını kenetlemiş bir halde durdu; ta ki Vera'nın kenetlenmiş avucunun açıldığını ve biblonun elinden yuvarlanarak ayrıldığını görene dek.

"Vera!" Arkadaşının başıyla omuzlarını kucağına yatırıp saçlarını okşadı. Vera'nın yanaklarına ve gözlerine tekrar renk gelmişti; gözlerini kırıp inleyerek uyanırken başını iki yana çevirdi. Beth başını kaldırıp Ayna Adam'a baktı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Nereye..."

“İblis çukuru,” diye cevap verdi Beth derhal. “Okulun yanında. O çukurun gücüyle kafayı bozmuş durumda. Oraya gidecektir.”

Beth daha sözlerini bitirmeden adam yola koyulmuştu bile. Birden Grace’in kafasına dank etti. Bayan Gold, yıllar önce Ürkünç Bob’dan kurtulduğunu söylemişti; Ayna Adam’ı kandırmak için Muerte biblosunu toprağa gömen Meredith’ti. Başından beri adamı mahvetmek için hazırlanıyordu. Adam, onun tuzağına doğru çekiliyordu.

Grace hemen Ayna Adam’ın peşine düştü. Ancak, solgun bir ihtiyar adam gibi görünse de, Ayna Adam ağaçların arasında adeta bir kedi gibi ilerliyordu. Aralarındaki mesafe açıldıkça, Grace adamı gözden kaybetti, yine de koşmaya devam etti. Rüzgâr, üzerine esiyordu ve okulun yanındaki orman sınırına vardığında bacakları yorgunluktan pelte gibi olmuştu.

Tam o anda, iblis çukurunun üzerindeki toprak parçasında karşılıklı duran kızla adamı gördü.

Fırtınanın gümbürtüsünün arasından adamın, “Mücevher,” dediğini duydu.

Meredith, parıldayan sineği tuttuğu elini uzatarak durdu.

“İşte, burada,” dedi kız. “Al!”

“Bekle!” diye haykırdı Grace tekrar hızla koşmaya başlayarak. “Bu bir tuzak!”

Ayna Adam, Grace’in sesinin geldiği yöne döndü ve Meredith, aniden adamı sarmalayıp yere yığan bir duman ağı savuruverdi. Genç kız, Ayna Adam’ı çukur ağzının olduğu

noktaya bir anda sürüklemişti bile. Ayağının altında camdan bir kavanoz kırıp kavanozdan dökülen sıvı toprağa sızdı; sıvı, Ayna Adam'ın ağırlığının altında köpürerek batıyordu. Adam ağdan kurtulmak için mücadele etti ama o savaşırken, ağ, bacaklarına daha da dolandı. Adamın çevresindeki otlardan kızıl ışık hüzmeleri yükseldi. İblis çukuru açılıyordu.

“Hayır!” diye çığlık hattı Grace, kendini yere atıp dumandan ağın bir ucunu tutarak. Ayna Adam'ı çekerek çukurdan uzaklaştırmayı denedi ama ansızın suratına yediği bir yumruk onu yere seriverdi. Hemen ardından Meredith onu bileklerinden tutarak yere mıhlamış, sırtıyordu. Mücevherli olta sineği kızın gömleğine asılıydı ve ay ışığında parlıyordu.

“Buraya kadar, *Grayanna*,” dedi öfkeyle fısıldayarak. “Beni artık kimse durduramaz.”

Kızıl ışık adamı sarıp iblis çukuru onu yutarken, Grace'in çığlıkları Ayna Adam'ın haykırıışlarına karıştı. Çukurun kızıl ağzı hızla kapanıverdi.

Adamın giderek uzaklaşan haykırıışları ve Meredith'in neşe, zafer dolu kahkahalarının ardında Grace, tren sesini duyabiliyordu. Işık, çevresini sararken bir elini Meredith'in kısıkcından kurtardı ve olta sineğini onun gömleğinden koparıp aldı. Düdük sesi onu hızla geleceğe göndermeden önce kızın dehşet dolu bakışlarıyla göz göze gelmişti.

oLaya uyanmak

Adie, yere diz çökerken ellerini toprağa koymuştu, toprağın giderek ısındığını kesinlikle hissedebiliyordu. Bayan Gold yüksek sesle yabancı bir dilde bir şeyler söylemiş, ama artık sessizleşmişti. Gülümsüyordu.

“Siz kızlar,” dedi sonunda, “son derece sıra dışı bir şeyin parçası olma onurunu kazandınız. Yeni bir çağın, yeni bir başlangıcın, yeni bir *dünyanın* parçası olacaksınız.”

Kadının her zamanki sakin halinden eser yoktu. Saçları dağılmıştı ve bedenini saran gergin sarsıntuların etkisiyle zar zor ayakta duruyor gibi görünüyordu.

“Bir keresinde fırsat yakalamıştım,” dedi. “Dünyanın en güçlüsü olma fırsatını. Ama o fırsat elimden alındı. Ancak, şimdi...”

Kadın nefesini tutarken Adie’nin kalbi panikle çarpmaya başladı.

“Ancak, *şimdi*,” diye devam etti Bayan Gold, “herhangi bir cadının biblo zimbirtısından çok daha güçlü bir orduya sahip olacağım. Kendi orduma. *İblis* orduma!”

Adie daha hareket bile edemeden bileklerindeki boncuklu bilezikler, adeta çok güçlü mıknatıslar gibi, birbirlerine doğru çekilip kızın kollarını arkasında birleştirdi. Karo şeklinin üzerinde bulunduğu yerden yuvarlanarak uzaklaşmaya çalıştıysa da beceremedi. Sanki dizleri bulunduğu yere yapışmış gibiydi.

“Rachel!” diye haykırdı Adie.

“Hareket edemiyorum, Adie,” diye bağırarak karşılık verdi Rachel. “Aman Tanrım, neler oluyor?”

“Jenny!” Bileklerini kavrayan bileziklerle boğuşurken Una’nın yüzüne yaşlar dolmuştu bile. “Bize yardım et!”

Ama Jenny üç arkadaşına bakmadı bile. Bayan Gold’un arkasında sessizce dikilerek başı eğik durmaya devam etti. Bu sırada öğretmenin zafer nidaları daha da coşmuştu.

Adie’nin gözleri, kızıl çatlakların zeminde belirmeye başladığı karonun merkezine dikildi. Gözleri dehşetle büyüdü.

“Çukur,” dedi soluğu kesilerek. “Açılıyor!”

Kendi zamanına ulaşan Grace, sırtına yumruk gibi inen ses patlamasıyla gözlerini yumdu. P blokun karanlık bir köşesinde bulunan bir kapının yanında duruyordu. Kapı aralığından, tam olarak Ayna Adam’ın ona gösterdiği görüntü-

nün -kâbuslarına konu olan sahnenin- ortasına ışınlandığını görebiliyordu.

Jenny, Bayan Gold'un arkasında, sırtını Grace'e vermiş şekilde hemen önünde duruyordu. Diğer üçü dizlerinin üzerine çökmüş, elleri arkalarında bağlı çığlık çığlığaydılar. Adie merkezdeydi; yüzü, iblis çukurundan yayılan kırmızı ışınlarla aydınlanmıştı.

Grace kancanın avucuna battığını bile hissetmeden olta sineğini sıkıca kavradı. Hızla öne atılıp Jenny'yle Bayan Gold'u çarparak yere devirdi. Tam geri dönüyordu ki Bayan Gold'un ellerini havaya kaldırdığını fark etti; ancak, kadının görünmez ışınlarından kaçacak kadar hızlı davranamamıştı. Korkunç bir güçle duvara savrulup yere yığılıverdi, sersemlemişti. Bayan Gold'un ısıltılı suratı görüş alanına girerken tepesindeki tavan da fıldır fıldır dönüyordu.

"Siz, 'Küçük Bayan Becerikli'ydiniz, değil mi?" Bayan Gold bir atış daha yapmak için ellerini havaya kaldırdı ama Grace'in elindekini görünce aniden durdu. "*Mücevher!*"

Grace kendini uçmaya hazırladı, çok yükseğe ya da çok uzağa uçmamak için iyice konsantre oldu. Ancak o zihnini odaklarken, olta sineğinin tüyleri tenine değerek kıpırdadı ve Grace öyle bir hızla havalandı ki P blokun çift kapılı girişini son sürat çarparak aşır, C blokta yuvarlanarak dar-maduman bir halde durdu. Afallamış bir halde, avucunda sakince duran tüylere bakarak ayağa kalktı.

"Grace!" diye haykırdı Adie ağır kapıların arasından çaresizce. Grace doğruca kapılara doğru koştu ama iki kapı

da birdenbire menteşelerinden söküldü ve Bayan Gold, her yöne döküntüler saçan mini bir hortum oluştırdı.

“Sonunda!” dedi kadın, ses tonu tuhaf şekilde kulak tırmalayıcıydı. “Sonunda hepsine birden sahip olacağım! Emrimdeki iblis ordusuyla bu dünyanın görüp göreceği en güçlü cadı olacağım! Ve *sen*, ufaklık,” dedi sırtıp Grace’e doğru uzanarak, “sen de sadık bir asker olacaksın.”

Hızla öne atılıp Grace’i boğazından yakaladı ve o güzel gülüşüyle kıza bir bakış attı.

“Sonunda!” dedi hırsla fısıldayarak.

Çevresindeki dünya yavaş yavaş kararırken Grace’in son gördüğü şey, kadının bal rengi gözleri olmuştu...

“Bırak onu, Sarışın,” dedi bir ses.

Bir ışık hüzmesi Bayan Gold’u başından vurup onu ve Grace’i yere yığıdı. Grace dengesini tekrar sağlarken ışılda-yan bir bumerangı andırarak etrafta dönen ve sonra Bayan Vera Quinlan’ın uzattığı eline geri dönen şeyi izledi. Kedici Bunak, peşinde Bayan Lemon ve epey gerilerinde Delilah’yla birlikte onlara doğru hızla yürürken, Grace’in yüreği neşeyle hop etti. Küçük kızı gören Bayan Gold’sa öfkeyle gürledi.

“Çocuk! Seni *mahvedeceğim!*”

Delilah koridorun sonunda sanki donmuşçasına durdu.

Ama Bayan Lemon ve Bayan Quinlan yaklaşılmaya devam ettiler. Bayan Gold’un yanına vardıklarında üçünün de sihirli atışlar yapmaya başlamasıyla, şiddetli bir ışık ve

ses patlaması yaşandı. Bayan Quinlan hedefini hemen her seferinde vurarak ışıldayan bumerangı adeta bir ninja gibi fırlatırken, Bayan Lemon da Bayan Gold'un ses dalgalarını savuşturdu. Bayan Gold yere sertçe düştü ve yuvarlanarak durup ellerini iki yana açtı.

“Benden her zaman korktun, Vera.” Kelimeler ağzından tükürürcesine saçılmıştı. “Bunun için iyi bir nedenin de vardı.”

“Ben sadece sana tahammül edemiyordum, sürtük,” diye karşılık verdi Bayan Quinlan. “Arada fark var.”

Bayan Gold kaldırdığı parmaklarını oynatarak pis pis sırttı ve bir anda çok büyük bir gümbürtü koptu. Yayılıp uzanan ağaç kökleri ve dallar, kendilerini Bayan Gold'un düşmanlarının çevresine dolamak için uzanarak, okul koridorunun camlarını, hatta duvar bölmelerini de paramparça ederek içeri daldılar. Grace, iki kadını saldırıyı geri püskürtmeleri için geride bıraktıktan sonra dalların altından, üstünden sıçrayarak, P bloka açılan kapıya doğru hızla koştu.

İblis çukurunun üstündeki yarıklar daha da genişleyip birbirleriyle birleşmişti, çemberin neredeyse tamamı kırmızı ışıkla parılıyordu. İblisler, çukurdan ilk kaçan olabilmek için birbirleriyle kapışırken yüzeyin altındaki sisli siyah kolları debelenip duruyordu. Grace kollarını Adie'nin omuzlarına dolayıp onu bulunduğu noktadan çekmeyi denedi ama aniden kafasına bir ağrı saplanıverdi. Sonra bir tane daha

ve peşinden bir tane daha. Saplanan her ağrı, beraberinde bir imgeyle birlikte geliyordu: sihirli ayna, onu ormanda kovalayan siyah bir yağmurluk, Meredith'in iblis çukurunun yanında zafer kahkahaları atması. Grace aşağıya baktı; birbirleriyle çarpışan tüm o iblis bedenlerinin görüntüsü karşısında kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Ancak iblislerin arasında başka bir şey daha vardı. Kırmızı ışığa gömülmüş ve biri mavi, diğeri mavi gözlü bir surat. Adam elini ona doğru uzatmıştı.

Grace daha tepki bile veremeden kendini bir yana devrilmiş buldu. Jenny onu yere bastırarak bir dizini midesine dayamıştı. Yüzündeki korkunç sırıtişla dikkatini Grace'in arkasına verdi ve birkaç saniye içinde Grace, Baskerville Tazısı'nın soluğunu kafasında hissetti.

"Hayır, Jenny!" dedi Una hıçkırıklara boğularak.

"Yapma, Jenny!" Adie'nin sesi de Una'ya katılmıştı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Sıcak salyalar Grace'in yanaklarına damlayıp saçlarına süzülüyordu. Tazı, sahibinin emrini sabırsızlıkla bekliyordu.

"Bunu yapıyorum," dedi Jenny, küçümser bir edayla ve Grace'in zar zor duymasına yetecek kadar kısık bir sesle, "çünkü Bayan Gold dünyaya hükmedecek. Ve *ben* onun sağ kolu olacağım." Eğilerek Grace'e yaklaştı. "Hoşça kal, Grace."

Jenny'nin öne eğilmesiyle Bayan Gold'un ona verdiği bronz tılsım yakasının altından kayarak dışarı uzandı, Grace

ne yapması gerektiğini biliyordu. Elinde sımsıkı tuttuğu olta sineğinin kancasını Jenny'nin bacağına saplayıp boylu boyunca sıyırdı. Tazı süratle öne atılırken diğer eliyle bronz tılsımı tutarak Jenny'yi üstüne çekti. Sahibine zarar veremeyen tazı, Jenny'nin sırtından geri sekti ve Grace, tılsımı Jenny'nin boynundan çekip çıkardı. Genç kız, soluğu kesilmiş bir halde gözlerini kırparak sırtüstü devrildi.

Derin, boğuk bir gürlleme yeri sarstı ve Grace kalan son birkaç saniye içinde kendi canavarını oluşturup oluşturamayacağını düşündü. Tazı, adeta düşüncesine cevaben, salyalar akan ağzını kocaman açarak ona doğru fırladı. Grace kendini darbeye hazırlamıştı ki, çarpmasına santimler kala, canavar ortadan yok oluverdi.

“Çok özür dilerim!” Jenny yerden kalkarken yüzü yaşlarla dolmuştu. “Çok özür dilerim, Grace! Bana ne oldu bilm...”

“Şu an buna vaktimiz yok!” diye bağırdı Grace. “Onları çukurdan uzaklaştırmalıyız!”

İblis kolları çukurun ağzının ötesine taşmaktaydı, sisten pençeleriyle halıyı kavıyorlardı artık. Süratle hareket eden Jenny, arkadaşlarını tutan boncuklu bilezikleri koparmaya başladı. Grace'se iblis kollarının ortasında Ayna Adam'ın uzanmış elini hâlâ seçebiliyordu.

“Onu dışarı çıkarmalıyım!” diye bağırdı aşağıdaki iblislerin giderek yükselen iniltilerinin arasında. “Bana tutun ve beni sakın bırakma!”

“Yapamazsın!” dedi Jenny. “Seni sımsıkı sararlar!”

Jenny haklıydı. Bir iblis onu tutup bedenini hükmü altına almaya çalışmadan önce Grace’ın Ayna Adam’ı çekmesi mümkün olamazdı; Grace bunu biliyordu. Ama şansını denemek zorundaydı.

Çukurun ağzına doğru eğilip uzandı. Ayna Adam’ın eli, genç kızın elini tutmaya çabalıyordu. O sırada Grace, avucundaki tüylerin tekrar kıpırdadığını hissetti. Ayna Adam’a doğru daha fazla eğildikçe, mücevherli olta sineği de daha çok çılgına dönüyordu. Göbeğinin üzerine yatıp çukurun daha derinlerine uzandı.

“Grace, hayır!”

Çukurun içindeki kızılık, yoğun gün ışığı gibi ışıktı. Grace’ın teninde anında gerginlik ve kuruluk hissi belirdi, yine de daha derine uzanmıştı. Bir iblis onun kolunu kapdı, ardından bir başkası ve bir tanesi daha. Ancak, bir şey –sihirli bir şey– onların Grace’ın bedenine girip ona hükmetmelerini engelliyordu. Genç kız, sol elinde mücevherli olta sineğinin titreşimini hissedebiliyordu ki birdenbire idrak etti. Sağ eliyle olabildiğince uzağa uzandı.

Boşuna didinip duran iblisler, Grace’ın bedenine sinsice sokulmayı tekrar tekrar denediler, ama mücevher onları uzak tuttu. Korkunç sıyrıklar bırakarak genç kızın koluna pençelerini geçirdilerse de, teninin altına sızmayı başaramadılar. Çukurdan çıkabilmek için kendilerine başka bir kurban bulmaları gerektiğini fark etmeleriyle yaşadıkları öfke, onları birbirleriyle daha fazla kapışmaya sürükledi. Onlar çarpışırken

siyah sis etrafta dolanıp duruyor, dağılıp tekrar şekil alıyordu.

Grace, neredeyse tüm bedeniyle çukurun içine gömülmüşken, arkadaşlarının onu ayak bileklerinden tuttuklarını hissetti. El yordamıyla çukuru aradı. İşte, *oradaydı!* O ateşli kargaşanın ortasında Ayna Adam'ın elini bulmuştu! Grace'in elleri adamın ellerine kenetlendi.

“Bizi dışarı çekin!” diye bağırdı. Sıcaklık giderek fazlaşıyordu ve cildi su toplamaya başlamıştı.

Birkaç başarısız çekme denemesinin ardından, eşofman üstünün birçok noktadan tutulmasıyla Grace, Ayna Adam'ı da beraberinde sürükleyerek geriye doğru çekildi. Adam bilincini kaybederek genç kızın ayaklarının dibine çöktü.

Aynı anda Bayan Lemon, bacağına dolanmış ince bir dalla zeminde onlara doğru kaydı. Bir başka ağaç dalı, P blokun penceresini kırarak onu kolundan yakaladı.

“Kızlar!” diye haykırdı kadın. “Bana yardım edin!”

P bloku dolduran kötü kahkaha dışarıdaki fırtınanın uğultusuyla ürkütücü şekilde birleşiyordu, kırık pencereden içeri şakır şakır yağmur yağıyordu.

“Bahse varım, şimdi üzgünsündür, Beth,” diyerek kıkırdadı Bayan Gold. “*Benim* tarafımı tutmalıydın. Şimdi sen ve Vera birlikte ölebilirsiniz.”

Bayan Lemon ne kadar çırpınırsa dallar onu o kadar sıkı, daha da sıkı sarıyorlardı. Grace, aralığından, çetin ceviz Bayan Quinlan'ın bile dallara dolandığını, hareket edemez durumda olduğunu görebiliyordu.

Adie hemen ellerini uzatıp yağın yağmuru dönen bir

girdaba çevirerek Bayan Gold'un üzerine gönderdi. Kadın bocalamış olsa da ayakta kalmaya devam etti. Adie onu tekrar tekrar vurarak sudan oklarını fırlatmayı sürdürdü. Grace'in hissettiği bir esintiyle, görünmez bir şey hızla yanından geçip Bayan Gold'u yere serdi. Una, yuvarlanarak ilerlerken tekrar görünür olup ortaya çıktı. Jenny sahip oldukları kıymetli saniyeleri, Baskerville Tazısı'nı tekrar oluşturmak için kullandı. Tazı oluşur oluşmaz öğretmeninin göğsüne atladı. Ama Bayan Gold'un ellerinden çıkan tek bir kötücül atışla tazı patlayıp paramparça oldu. Kadın, ardından, Una'yla Jenny'ye saldırıp onları Bayan Quinlan'ı tutmakta olan dalların kollarına fırlattı.

Bayan Gold'un yavaş yavaş ayağa kalkarak Grace ve Adie'ye doğru yavaşça yaklaşması sırasında, blokun kargaşası ansızın sessizliğe gömülmüş gibiydi. Grace ayılması için yalvararak Ayna Adam'ın yağmurluğunu silkti ama adam hiç tepki vermedi. Grace, Rachel'ı da hiçbir yerde göremiyordu ama Adie bir başka su saldırısı için ellerini havaya kaldırmıştı bile.

Kopan boncuklu bileziklerden biri yerden havalanıp bir kez daha Adie'nin bileklerine dolanırken, "Hiç zahmet etme, ufaklık," dedi kadın. "Şimdi hayattaki gerçek amacınıza hizmet etme vakti."

Başını iki iblisin kapaşmadan kurtulmayı başardığı ve yerde sürünerek ilerlediği çukura doğru salladı. Bayan Gold yaklaşırken gülümsüyordu. Yaşlı, pürüzlü bir ses onu olduğu yerde durdurdu.

“Sarışın *Cadı*,” diye gürledi Ayna Adam, hâlâ Grace’ın ayaklarının dibindeydi. “Bunun hesabını vereceksin.”

Grace, Bayan Gold’un yüzündeki ifadeyi daha önce de Ayna Adam’la ormanda karşılaştıklarında görmüştü. Bu gerçek korkuydu. Ama sonra küstahça meydan okuyan bir şeye dönüştü.

“Zayıf düştün, ihtiyar.” Kadının sesi titriyordu. “Senin işini temelli bitirebilirim.”

Ellerini adamın üzerine doğru kaldırırken tir tir titriyordu.

Kulağa artık yaşlı gelmeyen farklı bir ses, “Hesap vereceksin,” dedi. “Sarışın *Cadı*!”

Bayan Gold tiz bir çığlık koparıp gerisingeri döndü. Bir başka Ayna Adam hemen önünde dikiliyor ve tuhaf gözleriyle kadının yüzünü adeta delip geçiyordu. Adam hiç de zayıf görünmüyordu.

“Hayır!” Bayan Gold’un yanaklarından aşağı korku dolu yaşlar süzüldü.

“Bunun. Hesabını. Vereceksin,” dedi adam tekrar, ilerleyerek.

Grace ikinci Ayna Adam’a dehşet içinde bakarken, olta sineğinin elinden bükülüp çıkması ve ilk Ayna Adam’ın açık bekleyen avucuna düşmesiyle keskin bir acı hissetti. Adam onu yumruğunu sıkarak kavrarken Grace, olta sineğinin adamın tüm bedenine yaydığı enerji dalgasını hissedebilmişti.

“Hayır! Beni şimdi durdurmayacaksın!” Bayan Gold kendini toplayıp ikinci Ayna Adam’ı yakasından tuttu ama ses tonu korkuyla tizleşmişti. “Sana izin vermeyeceğim!”

Tırnaklarını adamın tenine geçirdiğinde Ayna Adam’dan

bir kız ciyaklaması yükseldi. Gösteriş büyüğü Rachel'in por-selen yüz hatlarını ortaya sererek bozuldu.

"Ha?!" diye haykırdı şaşkınlıkla Bayan Gold, sırf emin olmak için, pençe gibi kıvırdığı eliyle Rachel'in yüzünü tır-malayarak. "Seni iyi eğitmişim, küçük alçak. Seni *fazla* iyi eğitmişim."

Bir başka boncuk bilezik Rachel'in bileklerini sararken Bayan Gold'un başı zaferle sallandı.

"Grace!" diye haykırdı Rachel.

"O sana yardım edemez," dedi kadın küçümseyerek. "Her şey bitti."

"Evet, bitti." Ayna Adam kendini yerden kaldırdı ve el-leri adeta şimşek gibi hızla dönüverdi. "Ama *senin* için!"

Bayan Gold görünmez bir kuvvetle yere savruldu. Sü-rünerek kaçmakta olan iblislere doğru yerde yavaşça kaydı. İblisler onu sevinçle kavrayıp sisten kollarını onun kolları-na gömerlerken kadın feryat etti. Ancak, iblislerin kadının bedenini ele geçirmesi tamamlanamadı. Ayna Adam üçünü birden havaya kaldırıp öfkeli haykırıışların gürültüsü arasın-da çukurun ağzından içeri itti. Grace çukurun içine çekilir-ken Bayan Gold'dan yükselen ve giderek uzaklaşan çığlık sesleri karşısında gözlerini yumdu.

Ayna Adam'ın, kolunu bir kez daha kuvvetle sallaması üzerine çukurun ağzı çatırdayarak kapandı ve kırmızı ışıık hüzmeleri kesilirken P blok karanlığa gömüldü.

TEKRAR BİR ARADA

Dışarıdaki fırtına dinmeye başlıyordu; birkaç ay ışığı hüzmesi P blokun karanlığını dağıttı. Bayan Lemon kendisini saran dalları üzerinden atıyordu. Grace, Bayan Quinlan'ın, Una ve Jenny'yle birlikte kollarını dal bağlarından çıkarırlarken önüne gelene söylendiğini kapı aralığından duyabiliyordu. Rachel ve Adie, boncuklu bilezikleri etkilerini kaybederek yere düşmüş olsa da, Grace'in hemen yanında oldukça sakin bir şekilde oturuyorlardı. Ayna Adam'sa çukurun yanında hareketsiz dikiliyordu. Grace'i geçmişten takip ederek gelen kişiyle aynı adam değildi artık. Daha yaşlı –çok daha yaşlı– görünüyordu; zayıf, geçmişin izleriyle dolu ve yorgundu. Grace adamın iblis çukurunda geçirdiği onlarca yıl boyunca nasıl ıstıraplar çektiğini hayal bile edemiyordu.

“Sendin.” Grace'in sesi çatallaşmıştı. “Rüyalarımındaki,

aynadaki. Çukurun içinden bana ulaşmaya çalışan *sendin...* Geçmişteki genç halin değildi.”

Adam yanıt vermedi. Mücevherli olta sineği, Bayan Gold’la girdiği savaşı sona erdirmesine yetecek kadar canlandırmıştı bedenini. Ama suratı öyle bitkindi ki, Grace ona bakmaya zor katlanıyordu.

“Kim olduğumu biliyordun,” diye devam etti Grace. “Geçmişte karşılaştığımızda yani. Gösteriş büyümün arkasında yatanı görebildin.”

Adamın gözleri yere çevrildi. Yavaşça dönüp blokun sonundaki acil çıkış kapısına doğru ilerledi.

“Özür dilerim!” diye seslendi Grace, gözlerinden yaşlar süzölmeye başlarken. “Seni oraya göndermesini engellemediğim için çok özür dilerim!”

Adam kapıya yaslanıp onu iterek açtı ve taze, yağmur kokulu hava koridora doldu. Adam derin derin nefes aldı.

“Bekle, Ayna Adam,” diyerek harekete geçti Grace.

Adam, omzundan geriye doğru bakmak için durakladı.

“Bob,” dedi, “benim adım Bob.” Grace’e başıyla selam verdikten sonra, gecenin karanlığında kayboldu.

Herkes bitkin ve ağırlar içinde çukurda geriye kalan kavruk halka izinin çevresinde yavaş yavaş toplandı. Yalnızca Jenny tereddütte geride durdu.

“Meredith’in bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum,” diye gürledi Bayan Quinlan. “Ama bu kadarı...”

“Çok özür dilerim, kızlar,” dedi Bayan Lemon. “Sizi bu şekilde kullanmaya niyetlendiğini bilseydim, ileri gidip sizin güçlerinizi bağlamaya bile kalkardım. Sırf onun size ilgisinin önüne geçmek için olsa bile.”

“Bayan Quinlan onu denedi.” Kelimeler, daha Grace düşünmeye vakit bulamadan, ağzından çıkıvermişti.

“Buna dair herhangi bir şeyi tam olarak nasıl bilebilmişsin peki, Bayan Kıpırdak,” deyiverdi Kedici Bunak. Grace onun bakışlarından kaçındı.

“Off,” diyerek homurdandı kadın. “Zaten işe yaramadı. Kahrolasınca işe yaramaz Sophrosyne bağlaması!”

Grace ağzını kapalı tuttu. Bayan Quinlan’ın evine gizlice girdiğini ve büyüünü sabote ettiğini herkesin sakın ve iyice dinlenmiş olduğu başka bir zaman açıklayabileceğini düşünüyordu. Birkaç hafta içinde mesela. Ya da birkaç ay. Veya birkaç yıl.

Arkalarından gelen nazik burun çekme sesi üzerine, Rachel hemen Jenny’yi kucaklamaya koşup onu ekibin yanına çekti.

“Hey,” dedi Rachel yumuşak bir ifadeyle. “Sorun yok.”

“Hayır, sorun var,” diyerek ağladı Jenny. “Tazı, Grace. Nehir kenarındaki tüm o şeyler. Sonra *bu*. Çok üzgünüm.”

“Senin suçun değil.” Grace onu tutup kucakladı. “O kadın da o aptal tılsımı da artık gitti. Ve ben de üzgünüm... *Şunun* için.”

Parmaklarını Jenny'nin yanağındaki, nehir kıyısında sapanıyla yaptığı kesğin üzerine sürttü. Jenny gülümsedi.

"Hey, o kadarını fazlasıyla hak ediyorum."

"Şapşallaşma." Grace, kollarını bir kez daha arkadaşına doladı; Rachel, Una ve Adie de grup kucaklaşması için hemen yanlarına koştular.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Bayan Quinlan. "Gitmeliyim yoksa şimdi kusacağım."

Boş kapı aralığına doğru ilerledikten sonra durdu.

"Ve sen," diye bağırdı koridora doğru, "minik kız. Yüzünü gösterecek misin, göstermeyecek misin?"

Kadın ayaklarını yere vurunca Delilah kapı çerçevesinin kenarından sessizce hareket ederek çıktı. Bayan Quinlan öksürdü.

"Annen artık yok." Bu, Grace'in o güne dek Bayan Quinlan'dan duyduğu en yumuşak ses tonuydu.

Delilah'nın bakışları iblis çukurundan diğer kızlara, sonra da Bayan Quinlan'a döndü.

"Beni ve Beth'i getirmekle çok iyi ettin." Kadın, sesini alçak tutmaya devam ediyordu. "Birçok hayat kurtardın."

Kızın yüzü mutlu bir tebessümle aydınlandı.

"Kalacak bir yere ihtiyacın olacak," dedi Bayan Lemon. "Ancak, korkarım, benim evim iki kişi için birazcık küçük."

Yalvaran bakışlarla, yüksek sesle öfleyip püfleyen Bayan Quinlan'a baktı.

“Kedileri sever misin?” deyiverdi kadın, Delilah’ya.

Kız omuzlarını silktilti.

“Eh, onlardan epeyce var bende. Haydi.” Böylece Bayan Quinlan, hızlı adımlarla onu takip eden küçük kızla birlikte, koridorda önden önden ilerlemeye koyuldu.

“Vera,” diye seslendi Bayan Lemon onun arkasından.

“Bu dağınıklık ne olacak?”

“Okulun dağınıklığı,” diye bağırarak karşılık verdi kadın. “Öğretmenlerin sorunu.”

“Biz temizlemenize yardım ederiz, efendim,” dedi Una canlı bir ifadeyle. “Azıcık sihir kullansak yeter.”

“Olanlardan hiçbir şey öğrenmediniz mi, kızlar?” diye karşılık verdi Bayan Lemon iç geçirerek. “Sihir uygulama konusu fazlasıyla tehlikeli. Önce teorisinde uzmanlaşın.”

“Teorik bilginin uygulama olmadan hiç anlamı yok,” dedi Rachel. “İkisini birden öğrenmeliyiz; hem kendimizi hem de başkalarını güvende tutabilmek için.”

“Bize sonsuza dek göz kulak olamazsınız, öğretmenim,” dedi Adie nazikçe.

Bayan Lemon her birine tek tek baktı.

“Haklısınız,” dedi. “Bunu bana zaten çoktan gösterdiniz. Hepinizle gurur duyuyorum.”

“Yani,” diye sordu Una neşeyle. “Bundan sonra uygulama dersleri de olacak!”

“Uygulama ve teorik bilgi dersleri,” diye karşılık ver-

di öğretmen sabırlı bir ifadeyle. "İkisinden de eksik kalmak yok, anlaşıldı mı? Eğer herhangi bir teorik bilgi testinden kalırsanız büyü vaktinizden kaybedersiniz. Oldu mu?"

"Oldu." Grace gülümsedi.

"Birazcık oldu," diye mırıldandı Una. "Testlerden nefret ederim."

Grace biraz gerileyip grubun dışına çıktı; bu sırada Una, eğitim planına getirilen her alternatif girişimini reddeden Bayan Lemon'la pazarlığa girişmişti bile. Hepsinin tekrar bir arada olması harika hissettirmişti.

Kırık camın yanından geçerken, bükülmüş dalların üzerinden dışarıda ay ışığının aydınlattığı geceyi görebiliyordu. Fırtınadan geriye kalan su birikintilerinde ağaçlara doğru ilerleyen siyah bir yağmurluğun anlık yansımalarını yakaladığından gülümsedi. Bob, ormandaki küçük kulübesine geri dönüyordu. Dünya, şimdi daha güvenli bir yer gibiydi.

İrlanda Drogheda'da doğup büyüyen Erika McGann, Dublin'de yaşamaktadır. Saygın bir mesleğe ve son derece normal arkadaşlara sahiptir, büyü işlerine de pek meraklı değildir. Yani... kısmen. *İç Geçmiş Büyüler* yayımlanan ikinci kitabıdır.